

မိုးတော်သူ

ဘဝသံသရာ သိုင်းကမ္ဘာ

စာစဉ် ၉+၁၀

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

မိုးကျော်သူ

ဘဝသံသရာ သိုင်းကမ္ဘာ

(စာစဉ်-၉)

စာမူခွင့်ပြုချက် ၅၀၀၃၂၄၀၅၀၃
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် ၅၀၀၅၃၀၀၅၀၅

၂၀၀၅ ခုနှစ်
ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းဝင်း (ကျော် ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၃၉၊ ဓမ္မာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံချက်
ဦးထွန်းလင်း (မိုးဝ အေအုတ်ဆက်)
အမှတ် ၁၄၇- ၄၅ လမ်း
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပျက်ရေး
- ဘိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပျက်ရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သက်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာဘေးအန္တရာယ်သုခရပ်တော်နှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နံက်မျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်နံ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ဖိမြင်စွဲငြိမ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဦးတည်ချက်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး။
- မျိုးဂုဏ်စာတိတ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန်းမာကြံခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အတိတ်အကြောင်း

မေကူးက မျက်လွှာချထားသည်။

သူမ၏အတိတ်အကြောင်းများကိုလည်း စဉ်းစားရင်း ပြောပြနေသည်။

“မေမေနှင့် ဖေဖေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာဦးမှ လက်ထပ်ကြပါတယ်”

ဆွေမင်းက နားထောင်ရင်း

“ညီမရဲ့ဦးလေးကော ဘယ်မှာနေသလဲ”

“အိမ်မှာပဲ နေပါတယ်”

“ညီမရဲ့ အဖေနဲ့အမေ လက်ထပ်စဉ်တုန်းက သူလည်းရှိမှာပေါ့”

“မရှိပါဘူး”

“သူ ဘယ်ကို သွားသလဲ”

“သူက မကြာမကြာ ခရီးထွက်ပါတယ်”

၆၀ * မိုးကျသု

“ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်လာတာလဲ ”

“ကျွန်မက တစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှ ပြန်လာပါတယ် ”

မေကူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဦးလေးနာမည် ပထမတုန်းက မွန်ရှောင်ဖုန်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ”

“ဒါဖြင့် မွန်ရှောက်ဟောင်ဆိုတာ နောက်မှပြောင်းလိုက်တဲ့ နာမည်ဖြစ်ရမယ် ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးပြန်လာတာကို တွေ့ရလို့ ဖေဖေက ဝမ်းသာသွားတယ် ကိုယ့်ညီအရင်းတစ်ယောက်ကို အလွန်ချစ်ပါတယ် ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမရဲ့မေမေဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ ညီရင်းဆိုတာ အစအရာရာ အခွင့်အရေးပေးမှာပေါ့ ဟုတ်လား ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့်လည်း ဦးလေးက တစ်မျိုးအထဲ လွဲသွားပါတယ် ”

ဆွေမင်းက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။

“ညီမရဲ့အဖေသာ ရှိဦးမယ်ဆိုရင် အသက်ဘယ်လောက်ရှိမလဲ မေကူးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အသက် ခြောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် ရှိလောက်ပါပြီ ဆွေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော်(၉) * ၇

“ညီမနဲ့ ဦးလေးတို့ဟာ သက်တူရွယ်တူတွေ ဖြစ်ကြတယ် ဆိုတော့ အထင်လွဲစရာပါပဲလေ ”

မေကူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ကျွန်မအမေက သစ္စာမဖောက်ပါဘူး ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမက ဒေါ်ဒေါ်ကို မလေးမစားတဲ့ စိတ်ထားမျိုးနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ”

မေကူးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မမပြောတာလည်း မှန်ပါတယ် ဦးလေးက မေမေကို ပြောသေးတယ် မေမေနဲ့ ဖေဖေဟာ မတန်ပါဘူးတဲ့ ”

ဆွေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မေကူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မအသက် ငါးနှစ်အရွယ် ရောက်တဲ့အခါမှာ ဖေဖေက ဆုံးသွားရှာပါတယ် ဖေဖေသေဆုံးပြီး ခုနစ်ရက်အကြာမှာ ဦးလေးက မေမေကို လက်ထပ်ဖို့ တောင်းတော့တာပါပဲ ”

ဆွေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မမထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါလား ”

မေကူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မမက ဘယ်လိုထင်ထားလို့လဲ ”

ဆွေမင်းက အဓိပ္ပာယ်ရှိသောအပြုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

၁၂၃

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆက်ပြောပါ ”

မေကူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဧမေက ရက်လည်းရက် စိတ်လည်းဆိုးလို့ သူ့ကိုပြစ်တင်
ခြင်းဆိုလိုက်တယ် အဲဒီမှာ သူ့အိမ်ကနေ ထွက်သွားပါတယ်
ဧမေရဲ့ သိုင်းကျမ်းလည်း ပါသွားတယ် ”

မေကူး၏ စကားဆုံးသွားတော့မှ ဆွေမင်းက ဆက်မေးလိုက်
သည်။

“နောက်ကော ”

မေကူးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့ကစပြီး သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး ကနေ့ညမှာပဲ
ပြန်တွေ့ရတော့တယ် ”

ဆွေမင်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ညီမရဲ့အဖေဟာ ရိုးရိုးသေသွားရင်တော့ ကောင်းပါတယ် ”

မေကူး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မမရဲ့ သဘောက ”

ဆွေမင်းက သူမအား ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ညီမရဲ့ အဖေ ဘာရောဂါနဲ့သေဆုံးတာလဲ ”

မေကူးက စဉ်းစားရင်း

“ဖေဖေဟာ ကျန်းမာပါသေးတယ် နှစ်သစ်ကူးမတိုင်မီ
တစ်ညမှာ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြပါတယ် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၉

ဆွေမင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ညီမရဲ့ ဦးလေးလည်း ပါလား ”

မေကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပါပါတယ် သူကတောင် ဂဏန်းဝယ်လာသေးတယ် ”

ဆွေမင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“ဆက်ပြောပါ ”

မေကူးက

“အဲဒီညမှာပဲ သန်းခေါင်ကျော်မှာ ဗိုက်နာတော့တာပဲ ”

ဆွေမင်းက

“သမားတော်ကြီးများ ခေါ်ပြသေးလား ”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်တော့ သမားတော်ကြီးကို
ခေါ်မပြမိပါဘူး အဲဒါနဲ့ ငါးရက်အကြာမှာ ရောဂါက ရုတ်တရက်
ဆိုးဝါးလာပြီး သေဆုံးသွားတော့တာပါပဲရှင် ”

သူမက ပြောရင်း မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာလေသည်။

၁၀ နိဗ္ဗာန်

ဆွေမင်းက

“ဂဏန်းကို ညီမရဲ့ ဦးလေးက ဝယ်လာတာ မဟုတ်လား”

မေကူး မျက်ရည်သုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ”

ဆွေမင်းက

“သူဝယ်လာတဲ့ ဂဏန်းဟာ တစ်ယောက်တစ်ကောင်က ပန်းကန်လုံးလောက် ရှိမယ်ထင်တယ် ”

“ဟုတ်ပါတယ် ”

“ဂဏန်းရဲ့ အခွံမှာ ပန်းခတ်လို အရစ်တွေပါတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ”

“ဒီဂဏန်းစားပြီးမှ ဗိုက်နာတယ် ဟုတ်လား ”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့လည်း စားသားပဲ

ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျယ်(၉) ၁၀

ဆွေမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီမရဲ့ အဖေက အရက်သောက်သလား ”

“သောက်ပါတယ် ”

“ညီမကော သောက်သလား ”

“မသောက်ပါဘူး ”

“ညီမရဲ့ အမေကော ”

“သူလည်း မသောက်ပါဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ဆွေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မမ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ကုသကျမ်း စာအုပ်ထဲမှာ ပန်းခတ် အရစ်

ရှိတဲ့ဂဏန်းနဲ့ အရက်ကို ဘယ်တော့မှ တွဲမသောက်ရဘူးလို့ ဆိုထားတယ် ပန်းခတ်နဲ့ဂဏန်းကို အရက်နဲ့ရောသောက်ရင် အဆိပ်ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့ ”

သူမ၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ မေကူး ငိုကြွေးလေတော့သည်။

“ဒါကြောင့် မေမေက ဖေဖေကို သေဆုံးပုံဟာ ထူးဆန်းတယ်လို့ ပြောပါတယ် ”

သူမသည် ဆွေမင်းအား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရယ် ဖေဖေသတ်တဲ့လူဟာ ဦးလေးမွန်ရှောင်ဖိုးဆိုတာ အခုမှပဲ သိရတော့တယ် ”

သူမက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်မ တစ်နေ့ ဖေဖေအတွက် လက်စားချေမယ် ”

အပယ်ခံစားသမားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါက မွန်ရှောင်ဟောင်နဲ့ ပေါင်းနေတာဟာ သူက ဒါလောက်
တောင် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာနေမှန်း မသိဘူး ”

ဆွေမင်းက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေလည်း သူနဲ့ပေါင်းလို့ ပျက်စီးသွားတာပေါ့ ”

အပယ်ခံစားသမားက ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။

“သမီး ငါ့ရဲ့မိတ်ပြစ်ကို ငါသိပါတယ် သမီးက ဖေဖေကို
အထင်သေးမှန်းလည်း သိပါတယ် ”

ဆွေမင်းက

“သမီးက ဖေဖေကို အထင်မသေးပါဘူး သမီးကို အကြိမ်
ကြိမ်ကူညီခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှန်း
မသိပါဘူး ဖေဖေကို လေးစားချင်တဲ့စိတ် မရှိတာကို ခွင့်လွှတ်
ပါ ”

အပယ်ခံစားသမားက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်
လေသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ ”

အပယ်ခံစားသမားက သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ သမီးဆီကို လာနိုင်တော့မယ်လို့ မထင်တော့ပါ
ဘူး သမီး အခုတစ်လော သမီးရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ဟာ အလွန်

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၉) ❀ ၁၃

အလွန် အစွမ်းထက်ပါတယ် ဖေဖေ အတွက်တော့ သမီး အရှက်
မရစေရပါဘူး သိုင်းလောကကိုလည်း စိတ်ကုန်သွားပါပြီ အေး
ချမ်းတဲ့ နေရာတစ်နေရာရှာပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါတော့မယ်”
ဆွေမင်းက ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ သမီး လိုက်မပို့တော့
ပါဘူး ”

အပယ်ခံစားသမားက သူမအား နောက်ဆုံးတစ်ချက် ကြည့်
လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“လက်ရှိသူရဲ သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့ဆိုရင် ငါ့ညီမက သူ့ကိုနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး ”

မေကူးက ပြတ်သားစွာဖြင့်

“ဖခင်အတွက် မနိုင်မှန်းသိလည်း လက်စားချေရမှာပဲ ”

ဆွေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အမှန်တော့ ကိုယ့်ရဲ့လိုတရဖို့အတွက် တရားတယ် မတရားဘူးဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါဘူးလေ နောက်ပြီး သူက ညီမကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိသားပဲ ”

မေကူးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မမက ဘာကြောင့် ဒီစကားပြောတာလဲ ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မမကို သတိထားဖို့ သူက ညီမကိုသတိပေးတယ် မဟုတ်ဘူး ”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့စကားကို ကျွန်မမယုံဘူး မမက ကျွန်မအပေါ် အစစအရာရာ ကောင်းပါတယ် မမကို ဘယ်လို ကျွေးဇူးတင်ရမှန်း မသိပါဘူး ”

ဆွေမင်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မမကို ယုံကြည်တဲ့အတွက် ကျွေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကဲ ... လည်း ပန်းလာတယ် အနားယူတော့ ညီမကို ပြောဖို့ အိမ်

အကျယ်ချုပ်ခံထားရခြင်း

မေကူးက ဆွေမင်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

“မမက ကိုယ့်အဖေနဲ့ အတူတူမနေချင်ဘူးလား ”

ဆွေမင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မမတို့ မိသားစုတွေဟာ လူထူးလူဆန်းတွေပါ မမတို့

အကြောင်း နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

မေကူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆွေမင်းက

“ညီမရဲ့ဖခင် သေဆုံးတဲ့အကြောင်း သိသွားပြီ မဟုတ်လား”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်တစ်ခါ သူ့ကိုတွေ့ရင် လက်စားချေရမှာပဲ ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ဖော်နှစ်ယောက် ထပ်လွှတ်လိုက်ပါတယ် "

မေကူးက

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ ကျွန်မအခန်း ကျွန်မပြန်တတ်ပါတယ်၊
မမလည်း အနားယူလိုက်ဦးနော် "

ဆွေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

"ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်ကိုမှ သွားလို့မလွယ်ပါဘူး လမ်းပြ
မယ့်သူမရှိရင် ဘယ်လိုမှ ပြန်လို့မရပါဘူး "

မေကူးက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ဆွေမင်းက
စကားဆက်လိုက်သည်။

"ကနေ့ ညီမလာမယ်ဆိုလို့ ရှိသမျှ စက်လှေတံအားလုံး
ပိတ်ထားတယ် သူတို့ကအလွယ်တကူ ဝင်ခွင့်ရသွားတယ် "

သူမက ပြောပြီးရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်သွားသည်။ မေကူးက
နောက်မှ တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားလေသည်။

သူမက လျှောက်သွားရင်း စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်သို့ အထဲ
ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါ၏။ သူမလာစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ မတူတော့ဘဲ တစ်မူထူး
ခြားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမက အံ့သြလေးစားစွာဖြင့်

"ဒါကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လေပွေမြင်းသည်တော်
အဖွဲ့ဆိုရင် အလွန်အထင်ကြီးနေတာ "

ဆွေမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"မမတို့က သိုင်းလောကကို ခြေချစဆိုတော့ အနှောင့်အယှက်
ပေးမယ့် လူတွေလည်း ရှိမှာသေချာတယ် ဒါကြောင့် မမတို့က
အစစအရာရာ ပြင်ဆင်မှုမရှိလို့ မဖြစ်လို့ပါ "

မေကူးက

"မမတို့က ဘယ်သူဖြစ်တယ်လို့ ကြေညာလိုက်ရင် သိုင်းလော
ကသားတွေက မမတို့ကိုပိုပြီး အခွင့်အရေးပေးမှာပေါ့ "

ဆွေမင်းက

"ငါ့ညီမက အလွန်ရိုးတာကီး ဦးလေးဝေမင်းတောင် သူ့ကို
ဒုက္ခပေးမယ့်လူ အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့်လူတွေ မနည်းပါဘူး။
မမတို့က သူတို့ကို ဖော်ထုတ်လိုက်ရင် ဘာအကျိုးများဦးမှာလဲ
နောက်ပြီး လူသားအားလုံးနဲ့လည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး "

မေကူးက ပါးစပ်ပိတ်လိုက်သည်။ မကြာမီ မေကူး၏အခန်းသို့
ရောက်ရှိလာရာ ဆွေမင်းက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

"ကဲ အနားယူပေတော့ "

သူမက ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ခရီးပန်းလာသဖြင့် မေကူးသည် အခန်းထဲရောက်ပြီး ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူမသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ နေရောင်ခြည်သည် အခန်းထဲသို့ ထိုးဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က မျက်နှာသစ်ရန်ရေလှော်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ စသည်များ စုံလင်စွာ သယ်ဆောင်လာလေသည်။

သူမတို့သည် မေကူးအား အရိုအနှသပြုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ တုံးစွေ သူကတော့ ရှအင်းပါ မမ-ခိုင်းလိုရာ ခိုင်းဖို့ သခင်မလေးက လွှတ်လိုက်ပါတယ် ”

မေကူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အို မလိုပါဘူး ဒါနဲ့ မမကော ”

ရှအင်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သခင်မလေးက ခရီးထွက်သွားပါတယ် ”

မေကူးက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကား သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ”

ရှအင်းက

“ဌာနချုပ်ကို သွားပါတယ် ”

မေကူးက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ငါလည်းလိုက်သွားမယ် ငါ့ကိုလိုက်ပို့စမ်းပါ ”

ရှအင်းနဲ့ တုံးစွေတို့က ကမန်းကတန်း ခူးထောက်လိုက်လေ

“မသွားပါနဲ့ မမ မမက လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ တက်သေရပါမယ် ”

မေကူးက အံ့သြသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ရှအင်းက

“သခင်မလေးရဲ့ အမိန့်က အလွန် ပြင်းထန်ပါတယ် သူပေး

တဲ့အချိန်ကို ကျေပွန်အောင် မထမ်းဆောင်နိုင်ရင် ကြီးလေးတဲ့

အာဇာနည်မှာမို့လို့ပါ ”

မေကူးက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

၁၂၆

“အဖြင့် ငါ သွားတော့ပါဘူးလေ ”

ဘိုးဇွေက ပါးလွှာသော စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ပေးလို့

သည်။

“သခင်မလေးက ဒီဓားပညာသိုင်းကျမ်း ပေးခိုင်းလို့
တယ် ပျင်းနေရင် လေ့ကျင့်ဖို့လို့ ပြောပါတယ် ”

မေကူးက ဓားပညာသိုင်းကျမ်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ညည်းတို့ကော သိုင်းပညာတတ်ကြသလား ”

ရှအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်မလေးက အားတဲ့အခါမှာ သင်ကြ

ထားလို့ အသင့်အတင့်တော့ တတ်ထားပါတယ် ”

မေကူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ငါအနေနဲ့ ပညာကို တိုးတက်အောင် လေ့ကျင့်
ပါတယ် ”

ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်း

ချန်းပေစန်းတောင်တန်းသို့သွားရာ လမ်းမပေါ်၌ မြင်းသည်
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် တောင်မှ မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်း
နှိုး၏။

ထိုမြင်းသည်တော်များသည် လှပသော မြင်းလှည်းတစ်စီးအား
မောင်းနှင်

မြင်းလှည်းက လှပသည် ။

ခန့်ညားသည် ။

မြင်းလှည်းဆွဲသော မြင်းလေးကောင်ကလည်း သန်မာ၍ထွား
သည်။

မြင်းများသည် မြင်းလှည်းအား ဆွဲနေသော်လည်း အရှိန်က
ထွေးသွားခြင်းမရှိပါ။

၂၁ ★ မိုးကျသု

မြင်းလည်းထဲ၌ ဆွေမင်းက စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်။

သူမသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးပုံစံ
သဏ္ဌာန်သို့ ပြောင်းသွားပြန်လေသည်။

ချီးကန်းသည် ခါးတွင်စားရှည်ချိတ်လျက် သူသည်မြင်းလည်း
နံဘေး၌ တောင်တက်လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လာ၏။

ဆွေမင်းက မြင်းလည်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

“သခင်မလေး အမိန့်ရှိပါ ”

ဆွေမင်းက

“မှတ်ထား ဌာနချုပ်ရောက်ရင် ငါဟာ ချောင်းရိတ်ဝဲ
ဖြစ်သွားပြီ ”

ချီးကန်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး ”

ဆွေမင်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့ဘဝမှန်ကို နတ္တိတောင်ကုန်းက အိမ်ဖော်လေးယောက်
ကလွဲလို့ ရှင်နဲ့ လုံချန်းပဲ တွေ့မြင်ဖူးတယ် တကယ်လို့ သတိ
ပေါက်ကြားသွားရင် ရှင်တာဝန်ပဲလို့ မှတ်ပါ ”

ချီးကန်းက အခက်ကြုံရလေသည်။

“အိမ်ဖော်ကတော့ နှစ်ယောက်သေဆုံးသွားပါပြီ ဒါပေမယ့်
ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည် မေကူးနဲ့ မနေ့ညက လူနှစ်ယောက်လည်း
သိသွားကြတယ် မဟုတ်လား သခင်မလေး ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ★ ၂၃

ဆွေမင်းက

“သူတို့အတွက်မပူနဲ့ ငါက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ စိတ်မချ
ဘူး ”

ချီးကန်းက

“ငယ်ကျွန်ကြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က မပေါက်ကြားဘူးဆိုတာ
ဒီပါတယ် ”

ဆွေမင်းက

“ငါ နားလည်ပါတယ် ရှင်ဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်
ယောက်ပါ အခုတော့ ခေါင်းဆောင်ကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ကျွန်မတို့ ဆီမှာ
ကျွန်မခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေရတာ တွေ့ရလို့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မ
တောင် အားနာလာတယ် ”

ချီးကန်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“သခင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို လူယုံတစ်ယောက်အနေနဲ့
အသိအမှတ်ပြုတာကိုက ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူးဗျာ”

ဆွေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်နဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်သူ့ကို ပိုပြီး သစ္စာရှိသလဲ”

ချီးကန်း၏ မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

“သခင်မလေးနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို အတူတူပဲ သစ္စာရှိပါတယ်
ဗျာ ”

ဆွေမင်းက

“တကယ်လို့များ ကျုပ်နဲ့ ရှင်တို့ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လမ်းခွဲရမယ်ဆိုရင် ရှင်က ဘယ်သူဘက် လိုက်မလဲ”

“ဦးကန်းက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကို ကြည့်ရှုတာ သခင်မလေးဖြစ်ပါတယ် ဒါကြောင့် သခင်မလေးဘက်မှာပဲ နေမှာပါ ”

ဆွေမင်းက

“ရှင်က ကျုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတာကို ဝမ်းသာပါတယ် ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်က အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ စေခိုင်းတာကို လုပ်ပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ”

ဦးကန်းက

“ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ သခင်မဟာ သာမန်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်လို့ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ ”

ဆွေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဟာ မိန်းမသား တစ်ယောက်ပါ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ပါစေ ခေါင်းဆောင်ကိုတော့ အမြဲတမ်း လေးစားကြည်ညိုရပါမယ် ”

ဦးကန်းက ရိုသေစွာဖြင့်

“သခင်မလေးရဲ့ အမိန့်အတိုင်းပါခင်ဗျာ ”

ဆွေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ် အခုလို ပြောပြနေတာကို ရှင်က နည်းနည်းအံ့သြ

သွားဘူးလား ”

ဦးကန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်း အံ့သြမိပါတယ် ”

ဆွေမင်းက

“တော်ကြာရင် ရှင် နားလည်ပါလိမ့်မယ် ”

သူမက ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်က ကျုပ်ရဲ့ရုပ်ရည်ကို ဘယ်လိုထင်မြင်ထားသလဲ ”

ဦးကန်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“သခင်မလေးဟာ နတ်မိမယ်လောက် လှပါတယ်ဗျာ ”

ဆွေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“တော်ကြာကြာရင် ရှင့်ရဲ့အယူအဆ ပြောင်းလွဲပါလိမ့်မယ်

ရှင့်ကို တစ်ခုမေးချင်တာက လောကပေါ်မှာ လှပတဲ့မိန်းကလေးက ဆာတော်များပါတယ် ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲလှပါစေ

မိန်းမသား တစ်ယောက်ပါ ရှင်ဟာ ယောက်ျား တိုးတက်ရာ ဦးတက်ကြောင်းကို ကြိုးစားပါ မိန်းမကြောင့် တွေဝေမနေပါနဲ့”

ဦးကန်းက အနည်းငယ် နားလည်လိုက်သည်။

“တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့ မိန်းမတွေက ဖြားယောင်းမိမှာ

ဗျာလား ”

ဆွေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ပန်းတရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မလို

၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သေးပါဘူး သူ့လက်အောက်ငယ်သား မိန်းကလေးတွေ အားလုံး
လိုလို နတ်မိမယ်လို လှကြပါတယ် တော်ကြာ ရှင် သူတို့ကိုတွေ့ရင်
သူတို့ဆွဲဆောင်ရာကို ပါသွားမှာစိုးလို့ပါ ”

ချီးကန်း ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သခင်မလေးက ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်မှု မရှိသေးလို့ပါ”

ဆွေမင်းက

“စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့ ရှင်ကို ကျုပ်က အတော်ကလေး
နားလည်ထားလို့ အခုလိုပြောတာပါ ”

ချီးကန်းက

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ သခင်မလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ကို
ကြည့်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုမိန်းမကိုမှ လှတယ်လို့ မထင်တော့
ပါဘူး ”

ဆွေမင်းသည် ရုတ်တရက် မြင်းပေါ်မှ လက်တစ်ဖက်ဆန့်
ထုတ်ပြီး ချီးကန်း၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လုံချန်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် အခုလို ကြားရတာ ကျုပ်က ရှင်တို့အပေါ် ဝိပြီးယုံကြည်
လာပါတယ် ”

ချီးကန်းက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ၏အသံပင် တုန်ယင်လာသည်။

“အခုနေအခါမှာ သခင်မလေးက ကျွန်တော်ရဲ့ ခေါင်းကိုလိုချင်

ဘဝသံသရာသိုင်းကျယ်(၉) ❀ ၂၇

တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဖြတ်ပေးပါမယ် ”

ဆွေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့ခေါင်းလည်း မလိုချင်ပါဘူး ကျုပ်အလိုရှိတာက
ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားပါ ကျုပ်နဲ့ ခေါင်းဆောင်အတွက် အစွမ်း
ကုန် ကြိုးစားပေးပါလို့ ပြောချင်ပါတယ် ”

ချီးကန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ သခင်မလေးနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးအတွက်ဆိုရင်
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ် ”

ဆွေမင်းက ကျေနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဌာနချုပ်ရောက်ခါနီးပြီ သူတို့ကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်နဲ့ဝင်ဖို့
ပြောလိုက်ပါ ”

ချီးကန်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မြင်းကို ရှေ့ဆုံးမှ ခြေလှမ်း
မှန်မှန်ဖြင့် ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားရာ

ကျန်ရှိသော မြင်းသည်တော်များမှာလည်း အရှိန်ကို လျှော့ချ
လိုက်ပြီး ဆက်လက်ချီတက်သွားလေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်

မြင်းသည်တော်များသည် ထင်းလုံ၏ ဂိုဏ်းချုပ်အနီးတွင်
ရောက်ရှိလာလေသည်။

လုံချန်းက ကြိုဆိုရန် အသင့်စောင့်နေလေသည်။

ဆွေမင်းက ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တို့ကော”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေပါတယ်”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က သူတို့ကို တော်တော်ထူးထူးခြားခြား ဧည့်ခံထားတာ
ပေါ့”

လုံချန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် နီရဲသွားလေသည်။

ချောင်းရီတဖြစ်လည်း ဆွေမင်းသည် လုံချန်းနှင့် ချီးကန်းတို့
ခြံရံလျက် ထင်းလုံဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ၌
ရောက်ရှိ နကြသော ပန်းတရာဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ် ဂူးယင်ဖုံးနှင့် သူမ၏
ကိုယ်ရံတော် မိန်းကလေးလေးယောက်တို့ မှာ ပြိုင်တူထ၍ နှုတ်ဆက်
ကြလေသည်။ ဂူးယင်ဖုံးက အသက်ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

“အခုလိုသခင်မလေးကိုယ်တိုင်လာပြီးကြိုဆိုတာဝမ်းသာပါတယ်”

ချောင်းရီက ပြန်လည်ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြွရောက်လာတာကို အချိန်မီ မကြိုဆိုနိုင်တာ
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူသည် ဂူးယင်ဖုံး၏ ဝဲယာတွင် ရပ်နေသော မိန်းမလေးလေး
ယောက်အား ဝေခွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော် လေးယောက်က လူတယ်လို့
သတင်းကြားရတာ ကြာပါပြီ” အခုတွေ့မြင်ရလို့ သတင်းစကား

❶ ❷ နိဗ္ဗာန်

သက်ကောင် လူနေပါသေးတယ် "

..... နေထိုင်ရာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

"..... နေထိုင်ရာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

..... နေထိုင်ရာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

..... နေထိုင်ရာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ချောင်းရိက ပြီးလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ သူတို့ရဲ့ နာမည်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါရင်"

ဝူးယင်ဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးလေးယောက်

အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

"သူက ချီအိဖုံး လိန်စန်းဖုံး လီယုဖုံးတို့ဖြစ်ကြပါတယ်"

သူမက မိတ်ဆက်ပေးပြီးသည်နှင့် သူမတို့အား

"သိုင်းလောကမှာ အထူးချွန်ဆုံးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး သခင်
မလေးကို ဂါရဝပြုကြ "

မိန်းကလေး လေးယောက်တို့သည် ချောင်းရိအား အရိအသေ
ပြုကြလေသည်။

"သခင်မလေးကို ဂါရဝပြုပါတယ် "

ချောင်းရိက ပြီး၍ လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ကဲ အားလုံးထိုင်ကြပါရင် "

❶

နေရာထိုင်ခင်းများ ထိုင်ပြီးသည့်နောက် ချောင်းရိက မိန်းက
လေး လေးယောက်အား ထပ်မံကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

"ဝိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အလှူဂုဏ်သတင်းဟာ တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်း
လောက တစ်ခုလုံး ကျော်ကြားခဲ့ပါတယ် အခု ဒီမိန်းကလေး
လေးယောက်ကို ပွဲထုတ်လိုက်ရင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားမှာ
သေချာ ပါတယ် "

ဝူးယင်ဖုံးက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

"ကျွန်မ အသက်ကြီးပါပြီလေ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်များကို သူတို့ကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ "

ချောင်းရိက

"ဒါနဲ့ ဝိုဏ်းချုပ်ဆီမှာ ရှေ့တော်ပြေး နှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်
..... သူတို့လား သူတို့ကို မတွေ့ပါလား "

ဝူးယင်ဖုံး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြန်လေ၏။

အကြောင်းကို သခင်မလေးက အတတ်သိနေပုံ

ချောင်းရိက

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး.... ယန့်ကင်းမြို့ ရောက်လာကတည်းက ကျွန်မ သတင်းရပြီးပါပြီ နောက်တော့ ကျွန်မရဲ့ လူတွေ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေမိလို့ သတင်းပြတ်သွားပါတယ် ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်တို့ကို အချိန်မီ မကြိုဆိုနိုင်ခဲ့ပါဘူး ”

ဂူးယင်ဖုံးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ရန်သူတွေများလွန်းလို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေရာမှာ လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှား မလုပ်လို့ မဖြစ်လို့ပါ ”

ချောင်းရိ၏ မျက်စိမှ အမှတ်တရ အပေါ်သို့ ပင့်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့က ရုပ်ဖျက်လာတာကိုး.... ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ဝင်တွေက မတွေ့တာကိုး ”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ရှေ့တော်ပြေး နှစ်ယောက်ကော ”

ဂူးယင်ဖုံးက

“သူတို့က ကျန်းမာရေးအခြေအနေမကောင်းလို့ ယန့်ကင်းမြို့မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ် ”

ချောင်းရိက

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အခုလို ကြွရောက်လာတာ ကိစ္စရှိလို့မဟုတ်ဘူးဟုတ်လား ”

ဟုတ်လား ”

ဂူးယင်ဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ အခုလိုလာခဲ့တာက အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ ခေါင်းဆောင်ကြီးမရှိတော့ သခင်မလေးနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ ဖြစ်မလား ”

ချောင်းရိက

“ကျွန်မယောက်ျား မရှိဘူးဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ”

ဂူးယင်ဖုံးက ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသဖြင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ခြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီကိုရောက်လာတာ ချင်းခေါင်းဆောင်ကို တွေ့ဖို့ ပြောပါတယ် ဒုတိယခေါင်းဆောင် လုံချန်းက ပြောပြလို့သိလိုက်တာပါ ”

ချောင်းရိက လုံချန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ”

လုံချန်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ”

ဂူးယင်ဖုံးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို လျှို့ဝှက်ထားလို့ ကျွန်မ မမေးတာ အားနာပါတယ် ဒုခေါင်းဆောင်လည်း ဘယ်လိုသွားတာလဲ ”

၁၂၃

... ခေါင်းဆောင် ...

... လျှို့ဝှက်တယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ခေါင်းဆောင် ...
... နည်းနည်းရှိလို့ ရှောင်အင်အန်းတောင် သွားပါတယ် ... ဒါတွေ ...
... လိုက်ပါလေ ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လာတဲ့ကိစ္စကိုသာ ပြောပါရဲ့ ...
... ဝှမ်းသာဖုံးက အခန်းတစ်ခုလုံးသို့ ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ချောင်း ...
... ရီက သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“စိတ်ချလက်ချ ပြောနိုင်ပါတယ် ... လေပွေမြင်းသည်တော် ...
... အဖွဲ့ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ဆိုတဲ့ အကြောင်းများ မရှိပါဘူးရှင် ... ”

... ဝှမ်းသာဖုံးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“လက်ရှိသိုင်းလောကမှာ အကျော်ကြားဆုံးနဲ့ လူကြည်ညို ...
... ခံရတဲ့ အဖွဲ့အစည်းဆိုရင် ပြည်ပမှာ ထင်းလိုဂိုဏ်း ... နယ်ခြား ...
... လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့ပါပဲ ... ”

ချောင်းရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... ကျွန်မတို့ လေပွေမြင်းသည်တော် ...
... ထင်းလိုဂိုဏ်းနဲ့ မယှဉ်ပုံပါ ... ”

... ဝှမ်းသာဖုံးက ...

“ကျင်းလိန်မြို့ မိုးဆန်းပန်းစင်မြင့်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲ ...
... လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာ ... ထင်းလိုဂိုဏ်းထဲ ...
... မသာရင်သာ နေရမယ် ... မရှုံးပါဘူးလေ ... ဒါဟာ သိုင်းလောက ...

... ခံရလုံးရဲ့ အမြင်ပါ ... ”

ချောင်းရီက ပြီးလိုက်သည်။

“အင်းအားက သူတို့ကို မမီပါဘူးရှင် ... ”

... ဝှမ်းသာဖုံးက ...

“တကယ်လို့ အင်အား တောင့်တင်းလာမယ် ဆိုရင်ကော ”

ချောင်းရီက ...

“လောကပေါ်မှာ ဘယ်သူက အောက်ကြို့ပြီး နေချင်မှာလဲရှင်၊

... မယောကျ်ားက အချိန်မရောက်သေးလို့ သည်းခံနေတာ ... ”

... ဝှမ်းသာဖုံးက စိတ်ဓာတ် တတ်ကြွလာလေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ စိတ်နေသဘောထားဟာ ကျွန်မအခုလာ

... ချစ်ခင်ရယ်ချက်နဲ့ အံ့ကိုက်နေပါတယ် ... ”

ချောင်းရီက ...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဝေမင်းတို့ရဲ့ ရန်ငြိုးကို သိုင်းလောက သား

... သိထားကြပါတယ် ... ”

... ဝှမ်းသာဖုံး၏ မျက်နှာနီရဲသွားလေသည်။

“ကျွန်မက သူ့ကိုမှန်းတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း သခင်မလေး

... အကူအညီတောင်းတာဖြစ်ပါတယ် ... ”

ချောင်းရီက ...

“သိုင်းလောကမှာ လက်ရှိဝေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ

... ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ပါပဲ ... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ

❶ ❶ နိဂုံးချုပ်

“ချောင်းရီက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ လူက ပြန်ပြောလို့ သိထားတာပစ်လိုက်ပါမယ် ”

ဘယ် ”

ချောင်းရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် တုဖန်းက ပြောပြလို့ ဖြစ်ရမယ် ”

ဝူးယင်ဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် တုဖန်းက ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ပါ ”

ကျွန်မတို့လည်း ဝေမင်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့လေ့ကျင့်ထားပါတယ် ”

အားနည်းနေလို့ သခင်မလေးဆီကို လာခဲ့တာပါပဲ ”

ချောင်းရီက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ မှန်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်တဲ့အတွက် ရုတ်တရက်ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူးရှင် ”

ဝူးယင်ဖုံးက

“ထင်းလုံဂိုဏ်းက ရှုံးနိမ့်သွားရင် လေပွေမြင်းသည်တော်က ”

သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်မရှိ ဖြစ်လာမယ် သခင်မလေး ”

ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံချင်တာလဲ ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့နဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တို့က ပူးပေါင်းပြီး ထင်းလုံဂိုဏ်း ”

နိုင်လိုက်ရင် ပန်းတရာဂိုဏ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဦးမယ် မဟုတ်လား ”

ဝူးယင်ဖုံးက

“ဝေမင်းကိုသာ အနိုင်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ပန်းတရာဂိုဏ်း ”

ချောင်းရီက

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အင်အားကို အဓိကထားရလိမ့်မယ် ”

ထင်တယ် ”

ဝူးယင်ဖုံးက

“ကျွန်မတို့က ရာခိုင်နှုန်းငါးဆယ်မှ မပိုင်ရင် အခုလို လာမှာ ”

“ဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထားစေချင်ပါတယ် ”

ချောင်းရီက

“ကျွန်မကတော့ ဘာမဆို တိကျသေချာမှ ယုံတတ်တယ် ”

“ ”

ဝူးယင်ဖုံးက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“သခင်မလေးရဲ့ သဘောက ”

ချောင်းရီက

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်တို့ရဲ့ စွမ်းရည်ကိုလေ့လာ ”

ဝိုကောင်းပါတယ် ”

ဝူးယင်ဖုံးက စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ် ပေါက်ကြားသွားရင် ”

“ဒီအတွက် ဂိုဏ်းချုပ် စိတ်ချနိုင်တယ် ကျွန်မတို့ လေပွေ ”

သည်တော်ထဲမှာတော့ ဘာသတင်းမှ မပေါက်ကြားစေရဘူး ”

ဝူးယင်ဖုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

လူအင်အားလည်း ပြည့်စုံရမှသာ ပြသလို့ ဝိုးယင်ဖုံးကား

^{၁၁} ကျွန်မတို့က ပြန်ပြီး လေ့ကျင့်ရမှာမို့ အချိန်ပိုတောင်းရတာ

400

ချောင်းဖိုက စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါလည်း ကောင်းတယ် ... အဲဒီ အချိန်ကုရင် ... ကျွန်မ

ကျွန်းလည်း ပြန်ရောက်လာပြီ။

ဝှမ်းယင်ဖိုး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သူမက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါ ... နှစ်လကျော်ရင် ထပ်ပြီးလာ

5-279

ချောင်းစိုက် ထရပ်လိုက်သည်။

“စိုးကန်းက ... ဂိုဏ်းချုပ်တို့ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါဦး ... ”

ချီးကန့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဝှမ်းယင်ဖုံးတို့ လူစုအား လိုက်

ဆောင်လိုက်လေသည်။

တုဖန်း အရောက်လာပျံ့မယ်”

“ယဉ်ကျေးမြို့နဲ့ ဒီနေရာ သိပ်မှမဝေးဘဲ... ဘာဖြစ်လို့ (

ချောင်းရီက

“ကျွန်မဆိုလိုတာက သူတို့ ရှေ့တော်ပြေးနှစ်ယောက်နဲ့ မတွေ့ရသေးလို့ တွေ့များတွေ့သွားရင် ကျွန်ုပ်ကွင်းထဲ ကျရောက်သွားမှာ သေချာတယ်”

လုံချန်းက ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် ဒါလောက်လည်း မညံ့သေးပါဘူး ဥပမာ သူတို့မှာ ပါလာတဲ့ မိန်းကလေး(၄)ယောက်က တော်တော်လှပါတယ် ဒါပေမယ့်”

သူက စကားဆက်မပြောဘဲ ရပ်သွားသည်။ ချောင်းရီက

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

လုံချန်းက

“ဒါပေမယ့် သခင်မလေးကို ဘယ်လိုမှ မမီနိုင်ပါဘူး”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က သူတို့ ရှေ့တော်ပြေးနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရသေးလို့ပါ တွေ့များတွေ့ရင် သူတို့ခိုင်းတာကို ရှင်က တသဝေမတိမ်းလိုက်လုပ်ပေးမှာ သေချာတယ်”

လုံချန်း၏မျက်လုံး ပြူးကျယ်သွားသည်။

“လောကပေါ်မှာ သခင်မလေးထက် ပိုလှမယ့်လူ မရှိနိုင်ပါဘူးဘူး”

ချောင်းရီက

ချောင်းရီသည် ဂူးယင်ဖုံးတို့လူစုအား နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ၏နောက်တွင် လုံချန်းက လိုက်ပါလာ၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ရုတ်တရက် မပြောဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ချောင်းရီက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာပြောချင်လို့လဲ”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်တော် မပေါက်ကြားပါဘူး”

ချောင်းရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ နားလည်ပါတယ် မင်းမှာ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မတွေ့သေးလို့ပါ”

လုံချန်းက နားမလည် ဖြစ်သွားသည်။

“သခင်မလေးရဲ့ စကားကို အဓိပ္ပာယ်နားမလည်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ရှင်တို့ဟာ တွင်းထဲက ဖားလိုပါ လောကပေါ်မှာ လှပတဲ့
မိန်းကလေး အများကြီးပါ ”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ ရှင့်ကို စကားတစ်ခွန်း
မေးရဦးမယ် ”

လုံချန်းက

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ ”

ချောင်းရိက

“သူက မယုံဘူးလို့ ပြောသလား ”

လုံချန်းက

“ဟုတ်ကဲ့ သူက မယုံပါဘူးလို့ ပြောတော့မှ သူယုံသွားပါ
တယ်၊ သူက သခင်မလေးကို မတွေ့မချင်း စောင့်မယ်လို့ပြောပါတယ်”

ချောင်းရိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါလောက်သိရရင် လုံလောက်ပါပြီ ”

“ခုချက်ချင်းပဲ မြောက်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ ကင်းပုန်းတွေကို လှုံ
သွားလူလာများတွေ့ရင် အဟန့်အတားမလုပ်ဘဲ သူတို့ကိုသာ ခြေရာ
ခံဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါ ”

လုံချန်းကခေါင်းညိတ်၍အရှိအသေပြုပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

လုံချန်း ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ချောင်းရိသည် စဉ်းစားတွေး
တောနေလေသည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ချီးကန်းက သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့်
ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ချောင်းရိက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခြေရာပျောက်သွားပြီ မဟုတ်လား ”

ချီးကန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“သခင်မလေး သိသွားပြီလား ”

ချောင်းရိက

“ကျုပ်ဘယ်လိုသိမှာလဲ အကဲခတ်ပြီးမေးလိုက်တာ”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါ ”

ဦးကန်းက

“ကျွန်တော် သူတို့ကို လမ်းဝအထိ လိုက်ပို့ပါတယ် ... အဲဒီကနေပြီး ကင်းပုန်းလာဖို့တဲ့ သတင်းကို နားထောင်နေပါတယ် ... နောက်ဆုံးရထားတဲ့ သတင်းကတော့ သူတို့က တောအုပ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားပြီး ခြေရာပျောက်သွားတော့တာပဲ ... ”

ချောင်းရီက မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့က ရုပ်ဖျက် အလွန်ထူးချွန်တာကို ရှင်တို့ အခြေနေနဲ့ ဘယ်လိုက်လို့မိပါ့မလဲ ... ”

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ရှင့်လူတွေလေ့ကျင့်မှု အားနည်းနေသေးတာ ထင်ရှားတယ်။ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ကောင်းကောင်းလေ့ကျင့်ရမယ် ... ”

ဦးကန်းက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“သခင်မလေးက သူတို့နဲ့တကယ် ပူးပေါင်းမလို့လား ... ”

ချောင်းရီက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့ သဘောက ဘယ်လိုလဲ ... ”

ဦးကန်းက ...

“သိုင်းလောကကို ဗိုလ်ကျချင်တယ်ဆိုရင် ထင်းလုံဂိုဏ်းကို တိုက်ဖျက်ရမှာပဲ ... ဒါပေမယ့် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆပါတယ် ... ”

ချောင်းရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်မဆိုးဘူး ... ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်အစီအစဉ် ရှိပါတယ် ... တစ်ခုတော့ ရှင်စိတ်ချရမှာက လေပွေ့ခြင်းသည်တော်ဟာ ထင်းလုံဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ ရန်ဘက်မဖြစ်စေရဘူး ... ”

ဦးကန်းက စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

“ဒါနဲ့ နှစ်လကြာတဲ့အခါမှာ သူတို့ထပ်လာရင်ရော ... ”

ချောင်းရီက ...

“သူတို့ကတော့ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ သူတို့လာအောင်ဖန်တီးရမှာပဲ ... ”

သူမက မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ညံ့ချင်ညံ့မယ် ... ဉာဏ်စွမ်းပြိုင်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူး”

ဦးကန်းသည် ချောင်းရီက ပြောရင်း မျက်လုံးများစူးရှတောက်ပလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

“သခင်မလေး ဘာပြောတာလည်း ခင်ဗျာ ... ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် တောက်ပလာသော စူးရှမှုက အရောင်မှိန်သွားသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ... ရှင့်ကို ဗဟုသုတရအောင် ကျုပ်ခေါ်သွားပါ့မယ် ... ”

ဦးကန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

၄၆ ❀ မိုးကျသည့်

“ကျုပ် နားမလည်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ ”

ချောင်းရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟိုရောက်ရင် နားလည်လာမှာပါ ”

သူမက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်က မိုးထိတောင်ကုန်း သွားပါ မေကူးကို ရှောင်ဟင် အနီးတောင်ကုန်းကံ နဂါးမည်းရေကန်အထိ စောင့်ရှောက်ပြီးပို့ပေးပါ။ လမ်းမှာ ကျုပ်က ရှင့်ကိုစောင့်နေပါ့မယ် ”

ချိုးကန်းက အံ့သြသွားသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုမှာ မရှိတော့လို့ပါ ကျွန်တော်တို့ သွားပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ် ”

ချောင်းရီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်ပြောသလိုလုပ်ပါ စကားသိပ်မမေးပါနဲ့ အခု အခြေအနေဟာ နည်းနည်းလေး စိုးရိမ်ရတဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီ ဒါလည်း ကျုပ်က ပေါ့ဆမိလို့ပါလေ ”

ချိုးကန်းသည် မေးခွန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ရင်မှာငိုက်ထားသည်။

သူသည် ချောင်းရီ၏မျက်နှာ မကြည့်မသာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မမေးဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဒါနဲ့ မေကူးက ကျွန်တော် ပြောတာကို နားထောင်ပါ့မလား ခင်ဗျာ ”

ချောင်းရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၄၇

“သူ့ကို ခေါင်းဆောင်ဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောပြရင် သူက လေထဲမှာပျံနေတာထက်တောင် မြန်မြန်လိုက်မှာ ”

ချိုးကန်းက စိတ်မချနိုင်ဘဲ

“သခင်မလေး တစ်ယောက်တည်း သွားမှာလား ”

ချောင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် စိတ်မပူနဲ့ ဟိုမှာ လုံချန်းရှိတယ် ကျုပ် သူ့ကို ခေါ်သွားပါ့မယ် အချိန်လုရတဲ့အတွက် ရှင့်ကို မစောင့်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် နဂါးမည်းရေကန်ရောက်ရင် ခေါင်းဆောင်ဆီကိုမသွားနဲ့ဦး။ ကျုပ်အကြောင်းကြားတာကို စောင့်ပါ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး ”

ချိုးကန်းက အရိုအသေပြုပြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“ရွှေကျင်တဲ့ လူဆီက ရွှေဝယ်တဲ့ ကုန်သည်တွေပါ လူကြီးနဲ့ လူငယ် .စုံစုံလင်လင်ပါတယ်လို့ သတင်းရပါတယ် ”

ချောင်းရီက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်သည်။

“မြင်းပေါ်အမြန်တတ် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှ မမေးနဲ့ ”

လုံချန်းက မေးရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

သူမ၏ စကားကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူသည် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

နဂါးမည်းရေကန်

ချောင်းရီသည် ပစ္စည်းအချို့ကို သိမ်းဆည်းပြီး မြင်းကိုစီးကာ မြောက်အရပ်သို့ ဦးတည်သွားသည်။

လုံချန်းသည် ထိုနေရာ၌ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်း အရိအသေပြုလိုက်လေသည်။

ချောင်းရီက

“သတင်းထူးသေးလား ”

“ဟုတ်ကဲ့ သတင်းအရ ကုန်သည်တစ်စုက မကြာသေးမီ အချိန်မှာ မြောက်ဘက်ကင်းပုန်းကို ဖြတ်ကျော်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ် ”

“သူတို့က ဘယ်လိုကုန်သည်မျိုးလဲ ”

ဆောင်းရာသီ စတင်ကျရောက်လာလေသည်။
 ချန်းပေစန်းတောင်ထိပ်ပေါ်၌ နှင်းများသည် ပို၍ ထူထပ်ပြီး
 ငွေရောင်သန်းနေ၏။
 နဂါးမည်းချောင်းသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေ၏။
 ကမ်းစပ်မှ နေရာအချို့တို့မှာ ရေပြင်ခဲနေ၏။
 ချန်းပေစန်းတောင်၏ တောင်ခါးပတ်နေရာ၌ ထွားကျိုင်းသော
 လူနှစ်ယောက်က စောင့်ကြပ်နေ၏။
 အေးစိမ့်သောလေနှင့် တဖွဲဖွဲသော နှင်းများတိုက်ခတ်ကျဆင်း
 နေသောကြားတွင် သူတို့သည် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိနေသေးသည်ကို
 တွေ့ရသည်။
 သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်၏ မွေးပွားအင်္ကျီ ထူထပ်စွာ
 ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူတို့သည် တံအိမ်တစ်အိမ်၏ ရှေ့တွင်ရပ်လျက် ခါးမှ ချိတ်
 သော သားရေအိတ်ထဲက အရက်များကို မကြာခဏ ပါးစပ်ထဲသို့
 ချဉ်းနှိုးနှိုးနောက် သူ၏ အဖော်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။
 အရက်များ သောက်ပြီးနောက် သားရေအိတ်၏ အဝကိုပိတ်ဆို့
 ထိပြီးမှ အဖော်အားပြန်ပေးလိုက်သည်။
 “လောက်ဝမ်း ကနေ့ တို့လျှော့သောက်ရင် ကောင်းမယ်
 တယ် ”
 လောက်ဝမ်းဆိုသူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ”
 သူက ပထမလူကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 “ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒီကနေ့တော့ သူ့ရဲ့လှေကျင့်မှုပြီးဆုံး
 ဖြစ်ထင်တယ် သူတို့ထွက်လာရင် ငါတို့ အရက်အလွန်အကျွံမှု
 တာကို တွေ့သွားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ”
 လောက်ပမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။
 “ဟုတ်တယ် လောက်ရှ ... ငါတောင် မေ့နေပြီကွ ”
 သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်လေသည်။
 “ဂါကီ ဒီမှာစောင့်နေတာ နှစ်လတောင်ရှိပြီ ဒီနေရာမှာ
 ငါပါးလိုက်တာ လူရိပ်တောင် မတွေ့ရဘူး အရက်သာမသောက်
 သေရောင် သေသွားမလား မသိဘူး ”
 သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

၅၂ ❀ မိုးကျသု

“ကြည့်ဦးလေ ဒီလောက်ပြင်းထန်တဲ့လေကို အရ
သောက်ဘဲ ခံနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး ”

လောက်ရှက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး လောက်ဝမ်း ဒီလောက်မှာ အလွန်ပေါ့ပါးသည်။

လွင်နေပေမယ့် ခေါင်းဆောင်ကြီးက တောင်ကြားထဲမှာ သိုင်းယဉ်
ကို လေ့ကျင့်နေတယ်၊ ငါတို့တာဝန်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးလဲဆို
နားလည်ဖို့လိုတယ် ”

လောက်ဝမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အင်္ကျီကို တင်းကျပ်စွာဝတ်ပြီး ရပ်
၏။

သူတို့၏ ပါးစပ်ထဲမှ အငွေ့များ မကြာမကြာ မူတ်ထုတ်နေတာ
တခဏအကြာတွင် သူတို့၏ တူပျစ်သောမုတ်ဆိတ်မွေးပေါ်

ပါးလွှာသော ရေခဲပြင်တစ်ခုလို ခဲသွားလေသည်။

နောက်ထပ်တခဏအကြာတွင် လောက်ဝမ်းက မျက်လုံး
လိုက်လေသည်။

“ဟောဗျာ ငါက တကယ့်ပဲ မူးနေပြီလား ”

လောက်ရှက် သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာတွေ့လိုက်လို့လဲ ”

လောက်ဝမ်းက ရှေ့ ဟာလာဟင်း ဖြစ်နေသော နှင်းမုတ်
လွှမ်းထားသော မြေပြင်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျမှု(၉) ❀ ၅၃

“ခုနတုန်းက ဟိုနေရာမှာလူရိပ်နှစ်ခုတွေ့လိုက်တယ်၊ ဘယ်နှယ်
နှစ်တစ်ပြက် ပျောက်သွားပါလား ”

လောက်ရှက် လောက်ဝမ်း ညွှန်ပြသော နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်
“အစာရှာထွက်တဲ့ တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်နေမလား ”

လောက်ဝမ်းက
မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒီလောက်အေးတဲ့ရာသီမှာ ဝက်ဝံကတောင်
ဘာထဲမှာ ပုန်းနေတယ် ”

လောက်ရှက်
“ဒါဖြင့် နှင်းတောင်က မြေခွေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ် ဒီ
တောင်က သိပ်မြန်တယ် ”

လောက်ဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
“မဟုတ်ဘူး လူရိပ်မှ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်ပါ ”

လောက်ရှက် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။
“ဒီလိုဆိုရင် သတိပို့ရိယထားပါ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒီနေ့
အောင်မြင်တော့မယ် နည်းနည်းလေးမှ အမှားမခံရဘူး ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ ဂရုတစိုက်ကြည့်ကာ လှုပ်ပင်
ချုပ်တော့ပါ။

နောက်ထပ် တစ်ခဏအကြာတွင် လောက်ရှက လှုပ်လှုပ်ရွှေ
ဖြစ်လာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ လူပါ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ ”
လောက်ဝမ်းက လေးကိုထုတ်လိုက်ပြီး မြားကို တင်လိုက်
သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ငါမတွေ့ရပါလား ”
လောက်ရှက

သူတို့က အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားတော့ နှင်းနဲ့တစ်ထပ်
တည်း ဖြစ်နေတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်တွေ့နိုင်မလဲ ”

လောက်ဝမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အံ့ဩပါတယ်ဗျာ ငါတွေ့တာက အနီရောင် အရိပ်တွေ
လောက်ရှက

“ဒါဖြင့် သူတို့အဝတ်အစားလဲချင်လဲ ဒါမှမဟုတ်ရင် တခြား
လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ် ”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် အရိပ်နှစ်ခုသည် သူတို့ထံသို့ နီးကပ်
လာလေသည်။

လောက်ဝမ်းက

“ဟ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကွ သူတို့အပေါ်မှာ အဖြူ
ရောင်ဝတ်ရုံ ခြုံထားတယ် အတွင်းမှာတော့ အနီရောင် အင်္ကျီဝတ်
ထားတယ် ”

သူက အံ့ဩစွာဖြင့်

“ဒီလောက်အေးတဲ့ ရာသီမှာ ဒီမိန်းကလေးတွေက ဘယ်က
လာတာလဲ ”

လောက်ရှက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ သူတို့ လှုပ်ရှားပုံက
သိုင်းပညာ တတ်မယ့်ပုံပဲ သတိထားဗျ ”

ထိုအချိန် မိန်းကလေးက ပို၍ နီးကပ်လာလေသည်။

လောက်ရှက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ရပ်လိုက် ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ
ရပ်တန့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ ပြေးလွှားလာလေသည်။

“ရှင်တို့ ကလူတွေကိုး ”

သူမတို့၏ အသံများသည် ကြည်လင်၍ နားဝင်ချိုလှပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနည်းငယ် **ငေးဝိုင်း** သွားသည်နှင့် ထို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် သူတို့ရှေ့ **ရောက်ရှိလာသည်။**

လောက်ဝမ်းနှင့် လောက်ရှည် **ထိုမိန်းကလေးများ၏** မျက်နှာကို တွေ့သည်နှင့် မိမိမျက်လုံးများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ အလွန်လှပပြီး သူတို့တစ်သက် တာတွင် ဤမျှလှပသော မိန်းကလေးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး ခဲ့ပေ။

ထိုမိန်းကလေးက လောက်ဝမ်းတို့ ငေးဝိုင်း၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့၍ နှုတ်ခမ်းစုသွားလေသည်။

“ဒီမှာ ရှင်တို့က လူလား ဝက်ဝံလား”

မိန်းကလေး၏ အသံကြောင့် သူတို့သည် အိပ်မက်မှ နိုးလာ ယဉ်အလား သတိရလာလေသည်။

လောက်ရှည်

“လူပါဗျ မျက်နှာကိုလည်း **သေသေချာချာ** ကြည့်ပါ”

အနည်းငယ်ပုသော မိန်းကလေးက

“ရှင်တို့က ဝက်ဝံသားရေကို ဝတ်ဆင်ပြီး မျက်နှာမှာလည်းမုတ် ဆိတ်မွေးနဲ့ ဆိုတော့ အဝေးက ကြည့်ရင် ဝက်ဝံနဲ့ တူနေလို့ ကျွန်မတို့ မောသွားတာပေါ့”

လောက်ဝမ်းက

“မိန်းကလေးတို့က ဝက်ဝံခမ်းဖို့ **ထွက်လာကြတာကိုး**”

မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မင်းတို့ကတော့အုပ်ကို သွားရှာမှာ **သစ်ပင်ကြီးမှာ** တွင်းရှိတာကိုကြည့် တွင်းပေါက်ဝမှာလည်း **မြက်ထွေးနူးထားတာ** ကို ကြည့်ပါ အဲ တွင်းတစ်ခုဆို ဝက်ဝံတစ်ကောင်တွေ့ဖို့ သေချာ တယ်”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ် ကျွန်မတို့ မနက် စောစောက ထွက်လာလို့ဘာမှ မစားရသေးဘူး ဗိုက်ဆာလှပြီ၊ **အစ်ကိုကြီးတို့မှာ** စားစရာဘာရှိလဲ”

အရပ်အနည်းငယ်မြင့်သောလူက မျက်လုံးပြူး၍ ဟန့်တား လိုက်သည်။

“ညီမလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

လောက်ဝမ်းက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒါလောက် ဆိုးဝါးတဲ့ ရာသီဥတုမှာ ဗိုက်ဆာ နေလို့ မဖြစ်ဘူး အိမ်ထဲမှာ စားစရာရှိတယ် ငါသွားရှာပေးပါ့မယ်”
မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒါနဲ့အိမ်ထဲမှာ ခဏလေး **အနားယူခိုကော** မရဘူးလား”

၅၀ ❀ မိုးကျော်သူ

လောက်ဝမ်းက သက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို ပွတ်ရင်း

“ရပါတယ် ဒါပေမယ့် အထဲမှာ ရှုပ်ပွနေလို့ ဖြစ်မလား”

မိန်းကလေးက

“အို လေကွယ်ရင်တော်ပါပြီ ဖြစ်ပါတယ်ရှင် ”

လောက်ဝမ်းက

“ဒါဖြင့် အထဲဝင်ကြပါလေ ”

သူသည် တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား ဝင်စေလေသည်။ ငယ်သောမိန်းကလေးက ဆင်ခြင်ခြင်မရှိဘဲ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

အရပ်အနည်းငယ်မြင့်သော မိန်းကလေးက အထဲသို့အကဲခတ်ပြီးမှ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

အခန်းထဲ၍ ဓားများ၊ လှံများ၊ မုဆိုးများ အသုံးပြုသော လက်နက်များ စုံလင်စွာရှိသည်။

မီးဖိုပေါ်၌ ယုန်ကင်များ ရှိသည်။ လောက်ဝမ်းက မီးဖိုအား မီးမွှေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ကလည်း အမဲလိုက်နေတာကိုး ”

လောက်ဝမ်းက

“မဟုတ်ဘူး ငါတို့က ”

လောက်ရှုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့က ရွှေကျင်တာပါ အမဲလိုက်တာက စားဖို့ပါ ”

လောက်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ငါတို့က ရွှေကျင်တာပါ ”

အရပ်အနည်းငယ်မြင့်သော မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

စကားဆက်မပြောပါ။

၆၀ * ပိုးကျသု

တစ်ခဏအကြာတွင် မီးမွှေးလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

အိမ်ခန်းတစ်ခုလုံးထွေးနေ့လာသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
သည် ဝတ်ရုံများရွတ်လိုက်သဖြင့် အနီရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများ ပေါ်
လွင်လာလေသည်။

လောက်ရှက အနည်းငယ် သံသယဖြစ်လာလေသည်။

“မင်းတို့က နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ”

မိန်းကလေးက

“ကျွန်မနာမည်က ကျုပ် မွန်ဝါးပါ ကျွန်မရဲ့အစ်မက ကျုပ်
ကျားဝါးလို့ ခေါ်ပါတယ် ”

“ဘယ်မှာနေတာလဲ ”

“ကျွန်မတို့က ပေတိုကန်းက ကျုပ်ကျားရဲတိုက်မှာနေပါတယ်”

လောက်ရှက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကျားရဲတိုက်ကို ကျုပ်ရောက်ဖူးပါတယ် ခင်ဗျားတို့
ကို မတွေ့ပါလား ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ပြီးလိုက်သည်။

“ခါတိုင်းဆိုရင် ဖေဖေက အပြင်ထွက်ခွင့်မှ မပေးဘဲ ဘယ်
တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ ”

လောက်ရှက

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က အမဲလိုက်ထွက်လာတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ
လား ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော်(၉) * ၆၁

ကျုပ်မွန်ဝါးက ကျုပ်ကျားဝါး၏လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“တို့သွားမယ် သူများက ငါတို့ကို စစ်လားဆေးလား လုပ်
နေတယ် ”

လောက်ရှက မျက်နှာချိုးသွေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးလေ မင်းတို့က အမဲလိုက်တယ်လို့လည်း
ပြောတယ် လက်နက်ဆိုလို့လည်း ဘာမှမပါလို့ မင်းတို့ဒုက္ခရောက်
မှာ စိုးရိမ်လို့ မေးနေတာပါ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက

“ကျွန်မတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ ”

လောက်ရှက

“ဝက်ဝံဟာ အလွန်ဆိုးတယ် တော်ရုံတန်ခိုးလူ လေးငါး
ယောက်တောင် မနိုင်ဘူး အခုတော့ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ကို သံသယဖြစ်နေတာကိုး ”

သူမသည် ခါးတွင်ချိတ်ထားသော အိတ်ကလေးထဲ၌ ကျောက်
တုံးကလေးများကို နှိုက်၍ ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့က ဒီကျောက်တုံးကလေးနဲ့ ပစ်ဖမ်းမှာပေါ့ ”

ထိုကျောက်တုံးကလေးများသည် အရောင်တောက်ပနေ၏။
မီးအနီးသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် မီးအရှိန်မှာ မှေးမှိန်သွားလေသည်။

ထို့ပြင် အေးစိန်သော အငွေ့အသက်များ ပါရှိလာလေသည်။

၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

လောက်ဝမ်းနှင့် လောက်ရှုတို့က အံ့သြသွားသည်။

“ဒီကျောက်တုံးကလေးတွေက ဝက်ဝံကောင်ကြီးတွေကို နိုင်တယ် ဟုတ်လား ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“မယုံရင် စမ်းကြည့်ပါလား ”

လောက်ဝမ်းနှင့်လောက်ရှုတို့က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေ သည်။

အတန်ကြာတော့မှ

ကျုပ်ကျားဝါးက

“မမရယ် သိမ်းထားလိုက်စမ်းပါ သူများက စေတနာနဲ့ ကိုကူညီတာ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ရှင်တို့မေးလို့ပြီးသွားပြီ အခုကျွန်မမေးဖို့ အလှည့်ရောက် သွားပြီ ”

သူသည် လောက်ဝမ်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့က ရွှေကျင်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား ”

လောရှုက

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော်(၉) ❀ ၆၃

၆၄ ❀ မိုးကျသု

“ရှင်တို့က အမဲလိုက်တယ်ဆိုရင် ယုံစရာရှိသေးတယ် အခု တော့ ရွှေကျင်တယ်လို့ ပြောတယ် .. အိမ်ထဲမှာလည်း ရွှေကျင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး ”

လောက်ဝမ်းက ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရှင်းရှင်းပြောမယ် ကျုပ်တို့က လေပွေမြင်းသည် တော်အဖွဲ့ပါ ”

ကျုပ်မွန်ဝမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှင်တို့က ဌာနချုပ်မှာမနေဘဲ ဒီကိုရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ကြီးလေးတဲ့တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရလို့လား ”

လောက်ရှက မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လေပွေမြင်းသည်တော် အကြောင်း သိထားတယ်ဆိုတော့ မရိုးသားဘူးဗျဲ ”

ကျုပ်မွန်ဝမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ လေပွေမြင်းသည်တော်ကို မသိရင် တစ်ခေတ်နောက်ကျမှာပေါ့ရှင် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါတွေထားလိုက်ပါ သူတို့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တယ်ဆိုတာ ပြောခိုင်းလိုက်ပါ ”

လောက်ရှက ခါးမှာထိုးထားသော ဓားကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျသု(၉) ❀ ၆၅

“ဒါက မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“လက်နက်အသုံးပြုဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ် ”

“ဟား ... ဟား ဟား ”

လောက်ရှက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့က လေပွေမြင်းသည်တော်အကြောင်းကို သိတယ်ဆိုရင် လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့မှန်သမျှ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ခြိမ်းခြောက်လို့ရဘူးဆိုတာ နားလည်ထားမှပေါ့ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

“လေပွေမြင်းသည်တော်အားလုံးဟာ ခေါင်းမာကြတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါတယ် ဒါပေမယ့် သေရမှာကို မကြောက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မမယ့်ဘူး ”

လောက်ရှက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက ကျုပ်တို့မြင်းသည်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို နားမလည်သေးဘဲကိုး မင်းမှတ်ထားဖို့ဟာ လေပွေမြင်းသည်တော် အဖွဲ့သားတွေဟာ အားလုံး အသေခံခံတဲ့ လူတွေပါပဲ ”

လောက်ဝမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လှပတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေရမှာ သေပျော်ပါတယ်ဗျာ ”

၆၆ * မိုးကျသု

ကျုပ်ကွားဝါးက ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း ”

သူမသည် လက်ထဲမှ ကျောက်တုံးကလေးများဖြင့် မစ်ရန် ချိန်စွယ်လိုက်သည်။

“မမ စိတ်မတိုနဲ့လေ ”

ကျုပ်ကွားဝါးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ကျုပ်ကွားဝါးက လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ချွမ်း ”

လောက်ရှက ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“လေကြားမနေနဲ့တော့ မင်းတို့ကျောက်တုံးကလေးက ငါ့ရဲ့ ဓားလောက် မစွမ်းပါဘူးဗျာ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ကို ရှင်ဆိုင်ဖို့တော့ အလွယ်ကလေးပါ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့လာခဲ့တာက ခေါင်းဆောင်ကိုတွေ့ချင်လို့ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်မပြေမဖြစ်ချင်ဘူး ”

လောက်ရှ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ငါတို့ခေါင်းဆောင် ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ဘယ်လိုသိသလဲ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့လေပွေခြင်းသည်တော်မှာသာ ထောက်လှမ်းရေးရှိတာ

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) * ၆၇

တော်ဘူး ကျွန်မတို့မှာလည်း နားချက်စိ ရှိပါတယ် ”

ကျုပ်ကွားဝါးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရုံမကဘူး။

အဲဒီသိုင်းကျွန်းတစ်ခုကို လေ့ကျင့်နေတယ် ဆိုတာတောင် သိထားတယ် ”

လောက်ဝမ်းက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“မင်းတို့က သိထားမှတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို မေးနေရသလဲ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့က လိုက်ရှာနေတာကြာပါပြီ ဒါပေမယ့် သူ့ဘယ်တယ်ဆိုတာ ရှာလို့မတွေ့လို့ပါ ”

ကျုပ်ကွားဝါးက

“ရှင်တို့ကို တခြား မမေးတော့ပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ ”

လောက်ရှက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့က ငါတို့ကိုမေးတာ မှားနေပြီ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက

“ဟဲ့ ဖြစ်လို့လဲ ”

လောက်ရှက

“ကျုပ်တို့က အမိန့်အရ တောင်ကြားအဝမှာ စောင့်နေရဦးမယ်။

၆၈ ❀ မိုးကျသု

တောင်ကြားထဲမှာ လမ်းတွေရှုပ်ထွေးပါတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့
တောင်မှ ခေါင်းဆောင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး ”

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသေး
သည်။

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ညီမလေး သူပြောတာလည်း မှန်မယ်ထင်တယ် ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“တောင်ကြားထဲကို လိုက်ရှာရုံပေါ့ ”

သူမတို့သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
သည်။

“ရပ်လိုက် ”

လောက်ရှက သူမတို့သွားလမ်းကို ပိတ်ဆို့ လိုက်လေသည်။ သည်။

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

လောက်ရှက

“ကျုပ်တို့က တောင်ကြားအဝကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရအောင် သည်။

စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

ဘဝသံရာသီဦးကျော(၉) ❀ ၆၉

“ရှင်တို့က တားလို့ရမှာတဲ့လား ”

လောက်ရှက

“တားလို့မရလဲ တားရမှာပဲ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက လက်မြှောက်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ သေချင်လို့လား ”

လောက်ရှက

“ကျုပ်ရဲ့အသက် သေသွားပါစေ တားကိုတားရမှာပဲ”

သူသည် ပြောပြီး သူမတို့အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

ကျုပ်ကျားဝါးက လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“ရှင် နောက်ထပ်တားရင် ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့ ”

သူမသည် ကျောက်တုံးကလေးများ ပစ်သွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

“ခဏနေပါဦးဗျာ ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဟန်တားလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် သူတို့ထံရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ထားပြီး အနက်ရောင်ဇာ
ပေါ်ဖြင့် မျက်နှာဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

လောက်ရှနှင့် လောက်ဝမ်းတို့သည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးပါးသွား

၇၀ ❀ မိုးကျသည့်

သောကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

သူတို့သည် ပြိုင်တူ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ထွက်လာပြီကိုး ”

တို့လူမှာ လေပွေမြင်းသည်တော်၏ခေါင်းဆောင် ကျန်းယီက ဖြစ်လေသည်။

သူသည် လက်တစ်ချက်စွဲယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ ဘယ်လောက်များ တော်တယ်ထင်လဲ သူတို့ရဲ့ ရေခဲလက်နက်ပုန်းကို ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့တာလဲ ”

လောက်ဝမ်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်ရှိတဲ့အတွက် မနိုင်မှန်းသိလည်း အသေခံပြီး တားရမှာပဲ ”

ကျန်းယီက

“ကောင်းတယ် ငါထွက်လာပြီပဲ မင်းတာဝန်ကျေငြိ အပြင်ကိုသွားပေတော့ ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရိုအသေပြုပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၇၁

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့သြနေကြသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်မတို့ရဲ့ ရေခဲ လက်နက်ပုန်းကို သိတယ်ဟုတ်လား ”

ကျန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့အခါ ဂိုဏ်းအသီးသီးရဲ့လက်နက်ပုန်းကို လေ့လာထားရမှာပဲ ”

သူသည် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်အား ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတို့နဲ့ ပန်းတရာ ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သတ်နေသလဲ ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာပါ ”

၁၀ နိဂုံး

ကျန်းယီက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်အဖေ့အဖေ့ပြီး သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေတာ နှစ်လကျော် သွားပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထွက်လာတာတောင် မသိလိုက်ရပါဘူး မင်းတို့လို လှပချောမောတဲ့ တပည့်များ ရှိတာကိုလည်း မသိရပါဘူး ကျုပ်ကျားဝါးက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်ကတို့ ဂိုဏ်းချုပ်က လွန်ခဲ့တဲ့လကမှ အတိအလင်းဂိုဏ်း ကို ကြေညာခဲ့ပါတယ် ”

ကျန်းယီက

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကျုပ်ကျားရဲတိုက်ကဆိုတာ အမှန်ပဲ လား ”

ကျုပ်ကျားဝါးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး စောစောကတည်းက ရောက်နေတာကိုး” ကျန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းတို့အချို့အချို့ ပြောနေတာကို အနှောင့် အယှက်မပေးချင်လို့ ထွက်မလာသေးတာပါ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့က သူတို့ကို သက်သက်မဲ့ ရယ်စရာ လုပ်နေတာပါ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အားနာပါတယ် ”

ကျန်းယီက

“မင်းတို့က ငါ့ကို လိုက်ရှာနေတာ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ”

၁၀၁ နိဂုံး (၉) ၁၁

သူသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

“လေပေမြင်းသည်တော်နဲ့ ကျုပ်ကျားရဲတိုက်နဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိပါလား ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကျားရဲတိုက်ဆိုတာ ကျွန်မ သက်သက်မဲ့ ပြောတာပါ။ ခေါင်းဆောင်က ကျွန်မတို့ဆရာကို သိတယ်ဆိုရင် ဒီစကားတွေ ယုံဖို့ မလိုတော့ပါဘူး ”

ကျန်းယီက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကဲ မင်းတို့က ငါ့ကိုတွေ့ချင်တယ် ဆိုတာ ဘာပြောချင် လို့လဲ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ပြီးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက အလွန်တော်တယ်လို့ ကြားရလို့ သက်သက်မဲ့ လာကြည့်တာပါ”

ကျန်းယီက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက နှုတ်ခမ်းစုထားလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက မယုံချင်နေပေါ့ ”

ကျန်းယီက

“ကျုပ်ဒီတစ်ခေါက်အတော့်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး လုံခြုံအောင် စီမံ ထားတယ် ငါတို့အဖွဲ့ဝင်တွေတောင် သိသူခပ်ရှားရှားရယ် ”

၇၄ ❀ ဖိုးကျော်သူ

အခု မင်းတို့ကခိုင်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခဆင်းရဲခံပြီး လိုက်လာတာ
ဒီကိစ္စကလေးပဲလား ”

ကျုပ်ကျားဝါးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်မ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောပါတော့မယ်”

ကျန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ကျွန်မတို့ အခုရောက်လာတာက ဆရာရဲ့ အမိန့်အရ အရေး

ကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတိုင်ပင်ချင်လို့ပါ ”

ကျန်းယီက

“နေပါဦး ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်လို့လဲ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ဒုတိယဝိုက်းချုပ် တုဖန်းပါ ”

ကျန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလူက ယုတ်မာတယ် ကျုပ်မတွေ့ချင်ဘူး ”

ကျုပ်ကျားဝါး၏မျက်နှာ ကွက်ခဲနဲ့ ပျက်သွားသည်။

ကျုပ်မွန်ဝါးက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း ရှင်အခုလို ငြင်းပယ်တာက မဆန်း

ဘူးလား ”

ကျန်းယီသည်မိန်းကလေးများနှင့်ဆက်လက်ယှဉ်၍မပြောလိုပါ။

၁၀၁ ❀ ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉)

“ထားပါတော့လေ သူ့အခုဘယ်မှာလဲ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“သူက ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဘယ်အချိန်မှာ ရှာတွေ့မယ်ဆို
တာ မသိလို့ မေ့ဟိုကမ်းရွာမှာ စောင့်နေပါတယ် ”

ကျန်းယီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဇိမ်ခံပြီး မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေး
လိုက်တာပေါ့ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

ဆရာခိုင်းတာကို တပည့်တွေက လုပ်ပေးတဲ့ ဝတ္တရားရှိတယ်....
အခုလို ကံကောင်းလို့ ခေါင်းဆောင်ကို တွေ့ရတာ ကျွန်မတို့ တာဝန်
ကျေပြန်သွားပါတယ် ”

ကျန်းယီက

“ဒီလောက်တောင် ဖိတ်ခေါ်မှတော့ ငါလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်လေ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ကျုပ်မွန်ဝါးသည် အမှတ်မထင် ကျန်းယီ၏မျက်နှာပေါ်တွင်
ဖုံးထားသော ဇာပဝါကို ဆွဲချလိုက်သည်။

အသက်(၄၀)ခန့် အရွယ်ရှိသော မျက်နှာတစ်ခုအား လွှဲမြင်
လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းယီက အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

၇၆ * မိုးကျသု

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ”

ကျုပ်မွန်ဝါး ချိုလွင်စွာ ပြီးပြလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ အလွန်ခင်မင်ရိုသေဖို့ကောင်းပါတယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီဇာပဝါကို ဖုံးထားရတာလဲ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို တော်ပါသေးရဲ့ ”

ကျန်းယီက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်သလဲ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ပထမတုန်းက ကျွန်မတို့စိတ်ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်မျက်နှာဟာ အလွန်ကြမ်းတမ်းတယ်လို့ ထင်ထားလို့ပါ ဒါကြောင့် အခုလို ရိုးရိုး သားသားမျက်နှာကိုမြင်ရတော့ စိတ်သက်သာရာရမိပါတယ်ရှင်”

ကျန်းယီက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ငါက ရုပ်ရည် ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုပါတော့ မင်းတို့နဲ့ဘာ ဆိုင်လို့လဲ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့ ”

သူက ပြေးပြီးမှ မျက်နှာနီရဲလာသည်။

သူမက ပြီးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ကတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အမြဲတမ်းရိုသေလေး

ဘဝသံသရာသီအကျဉ်း(၉) * ၇၇

စားတဲ့လူတွေပါ ခေါင်းဆောင်ကြီးအခုလို ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်တာကို တွေ့ရလို့ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးမိတာပါ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ကျန်းယီ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ထားပါတော့လေ ကျွန်မတို့လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ် နဲ့တွေ့ရအောင် လိုက်ခဲ့ပါ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ညီမလေး ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မရိုမသေမလုပ်နဲ့ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ကျန်းယီ၏လက်ကိုလွှတ်လိုက်သည်။ သူမက လျှာထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို တောင်းပန်ပါတယ် ”

ကျန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ကျုပ်ကျားဝါးအား လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

ကျုပ်ကျားဝါး၏ ရွန်းလှသောမျက်ဝန်းအစုံသည် သူ့အား အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှဲစွာ လှုပ်ရှားလာလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယောက်ျားမာယာ

မြင်းခွာသံသည် ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျန်းယီနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြစ်နေရာမှ သုတ်ရလာလေသည်။

လောက်ရှက ခြေလှမ်း သုတ်သုတ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ခင်ဗျာ လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်လုံချန်ရောက်လာပါပြီ ”

ကျန်းယီက

“သူတစ်ယောက်တည်းပဲလား မြင်းခွာသံကတော့ တစ်ယောက်မကဘူးကွ ”

လောက်ရှက

“သူနဲ့အတူ လူငယ်တစ်ယောက်ပါလာသေးတယ် ဘယ်သူဆိုတာမသိပါဘူး ”

ကျန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ကို လာခိုင်းလိုက် ”

လောက်ရှက ပြန်ထွက်သွားသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် လုံချန်းက ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူနောက်တွင် ရုပ်ရည်ချောမောသော လူငယ်တစ်ယောက်လိုက်ပါလာလေသည်။

ကျုပ်မွန်ဝါးနှင့် ကျုပ်ကျားဝါးက ငေးမောစွာကြည့်မိလေသည်။ သူမတို့သည် ယင်းကဲ့သို့ ချောမောနုပျိုသော လူငယ်မျိုးက မတွေ့ခဲ့ဘူးပေ။

ကျန်းယီသည် ထိုလူငယ်အားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါကြောင့် အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဆွေ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ”

လူငယ်က အရိုအသေပြုပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သိုင်းပညာအောင်မြင်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုဖို့လာခဲ့တာ ”

သူသည်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးမှာ ဒီလောက်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ရှိနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ မိတ်မဆက်ပေးတာလဲ ”

၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ကျန်းယီက စိတ်ပျက်စွာဖြင့်

“သူတို့က ညီအစ်မအရင်းနှစ်ယောက်ပါ ... နာမည်က ကျုပ်

မွန်ဝါးနဲ့ ကျုပ်ကျားဝါး ဖြစ်ပါတယ် ”

သူသည် လူငယ်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူကတော့ ကျုပ် ကျုပ်ရဲ့ညီငယ်ပါ ”

လူငယ်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေ
ပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျန်းမိနန်းပါ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ကလည်း ပြန်လည်အရိုအသေပေး
လိုက်လေသည်။

ကျန်းယီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် သံသယအရိပ်အယောင်များစွာ
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဘဝသံသရာသီတုန်း(၉) ❀ ၈၁

လုံချန်းသည် လောက်ရှုနှင့် လောက်ဝမ်းတို့အား ခေါ်ဆောင်၍
ညွှတ်ခွာသွားသည်။

ဤနေရာတွင် ကျန်းယီနှင့် ကျုပ်ကျားဝါးတို့ ညီအစ်မနှစ်
ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျန်းယီက လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသော လေပွေ့မြင်း
သည်တော်၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်

ယခုမှမူ သူ၏ညီငယ်ဖြစ်သူ ကျန်းမိနန်း၏ ထူးချွန်သော အပြု
အမူကြောင့် အရောင်မှိန်သွားလေသည်။

သူ၏ ဟန်မူရာမှာလည်း အစစအရာရာ ထိန်းချုပ်ထားဟန်
မရှိတော့ပါ။

ကျုပ်မွန်ဝါးတို့က သူ့အား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံလာ
သောအခါ သူက ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေရလေသည်။

၈၂ ❀ မိုးကျော်သူ

အထူးသဖြင့် သူသည် ကျန်းမိနန်းအား အကဲခတ် ကြည့်နေစဉ်
ကျုပ်မွန်ဝါးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲရှင် ရှင့်ညီက ရောက်လာပြီးမှ ရှင်က မသွယ်
လက်တော့ပါလား ”

ကျန်းယီက မချီသွားဖြဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။

အဖြေမပေးပါ။

ကျန်းမိနန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးက မိန်းမကိုကြောက်တယ်၊ တော်ကြီး
သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်မရီးကို သွားတိုင်မှာ ကြောက်လို့ပေါ့”

ကျုပ်မွန်ဝါးက စကားမပြောတော့ပါ။

ကျန်းမိနန်းက တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးကို ပြောချင်တာနဲ့ ညီမတို့ကို
မသေသလိုပြုမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ကျွန်မတို့ကတော့ မင်းစိုးရာဇာရဲ့ သားသမီး မဟုတ်လို့အ
လိုအပြောခံရတာ မဆန်းပါဘူး ”

ကျန်းမိနန်းက ထပ်မံတောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ ဒီကိစ္စကို မရီးကံသိသွားလို့ ပြန်သွား
ရင် အပြစ်ပြောခံရပါလိမ့်မယ် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ရင်ထိတ်သွားသည်။

၁၀၁ သံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၈၃

“ဘယ်လို ရှင့်မရီးက ကျွန်မတို့ ဒီမှာရောက်နေတာကို
လို့လား ”

ကျန်းမိနန်းက

“ဟုတ်ကဲ့ သူက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့ပြီးနောက်မှာ
ဗျားတို့ပါမသွားတာတွေ့လို့ ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိထားလို့
နဲ့တော့ကို လွှတ်လိုက်တာပါ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သူမသည်
ကျန်းယီအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးမိန်းမ နာမည်ကြီးသလောက် တော်ရှာပါ
လား ”

သူမက ကျန်းမိနန်းအား မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ သူက ရှင့်ကို ဘာများ မှာလိုက်ပါသေးသလဲ ”

ကျန်းမိနန်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“သူက အစ်ကိုကြီးကို တစ်ဆင့်ပြောလိုက်ပါ လုပ်ငန်းကို
ကရုစိုက်ပါလို့ မှာကြားလိုက်ပါတယ် ”

ကျန်းယီ၏မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကျန်းမိနန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မရီးက မှာလိုက်သေးတယ်ဗျာ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ဘာများ မှာလိုက်သေးသလဲ ”

၈၄ ❀ မိုးကျသို

ကျန်းမိနန်းက သူမတို့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူကပြောတယ် ကျွန်တော် အသက်မငယ်တော့ဘူး အိမ်ထောင်ကျသင့်ပြီတဲ့ ”

ကျန်းယီက မနေနိုင်ဘဲ ရယ်မောမိလိုက်လေသည်။

ကျုပ်မွန်ဝါးတို့က မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

ကျုပ်ကျားဝါးက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်က အိမ်ထောင်မကျသေးဘဲကိုး ”

ကျန်းမိနန်းက

“အစ်ကိုကြီးကြောင့် ကျုပ်အခုထိ အိမ်ထောင် မကျသေးဘူး ”

ကျန်းယီက မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမကလည်း ငါ့ကိုပဲ စောင်းပြောနေတယ် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကိုယ်ညီရဲ့ရှေ့မှာ အာဇာနည် မရှိသလို

ကျန်းယီက

“ကျုပ်အဖို့ လူနှစ်ယောက်ကိုပဲ ကြောက်တယ် ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက

“အမိန့်ရှိပါဦး ”

ကျန်းယီက

“တစ်ယောက်က အိမ်က တော်တော်ဆိုးတဲ့မိန်းမ နေ

တစ်ယောက်ကတော့ ဟောဒီ ပေါတောတော ချာတာတာညီပါ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ပါပဲလေ ”

ကျန်းမိနန်းက

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ မရိုးကို အပြစ်တင်လို့မကောင်းဘူးထင်တယ် ”

ကျန်းယီက

“ငါ့ညီကရော အစ်ကိုကြီးကို လေးစားလို့လား ”

ကျန်းမိနန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါတွေထားပါတော့လေ ကျွန်တော် လာတာက သတင်းတစ်ခုပေးချင်လို့ပါ ”

ကျန်းယီက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဘာသတင်းလဲ ”

ကျန်းမိနန်းက

“အစ်ကိုကြီး ခရစ်နှစ်တောင်မှာ ရှုပ်ခွဲတဲ့ကိစ္စလေ အခု သူတို့လိုက်လာပြီဗျ ”

ကျန်းယီက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း မရိုးက ဘယ်လိုသဘောရှိသလဲ ”

ကျန်းမိနန်းက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်လို သဘောရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို သိသလဲ ”

၈၆ ❀ မိုးကုန်းသူ

ကျန်းယီက

“မင်းမရိုးကတော့ သဘောထား ပြည့်ဝပါတယ် ဘာ

ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ကျန်းမိနန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မရိုးကတော့ တော်တော်စိတ်ဆိုးနေတယ် အစ်ကိုကြီး

အရေခွာမယ်လို့ ပြောပါတယ် ”

ကျန်းယီက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျုပ်မွန်ဝါးက သံသယ ဖြစ်လာလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ စကားကြားလိုက်ရတာ ခေါင်းဆောင်ကြီး

တခြားမိန်းမ ရှိနေသလိုပဲ ”

ကျန်းမိနန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကို ရိုးတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ မိန်းမ တော်တော်

ပွေတာဗျ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ယောက်ျားပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက ကျန်းမိနန်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား ”

ကျန်းမိနန်းက လက်ခါပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အရိုးသားဆုံးပါ မိန်းကလေးတွေရင် ပြေးလာ

တာပဲ ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၈၇

ကျုပ်ကျားဝါးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကိုလေး ”

ကျန်းမိနန်းက

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့

တာမှ ကျွန်တော်ထူးထူးခြားခြားခင်မင်ချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်ဗျ”

ကျုပ်ကျားဝါးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးမှာ ညီငယ်တစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ

ပြောသံမကြားမိပါလား ”

ကျန်းမိနန်းက

“ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်လို့ပါ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ရှင်က ခေါင်းဆောင်ရဲ့ညီငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီလေ

လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့မှာ ဘာအာဏာမှမရှိပါလား ”

ကျန်းမိနန်းက

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး လေပွေမြင်းသည်တော်နဲ့ ပတ်

သတ်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ ကျုပ်က လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်ရှိပါတယ် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက သံသယ ဖြစ်လာလေသည်။

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားရှင် ”

ကျန်းမိနန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမယုံရင် နေပေါ့ ဥပမာ တစ်ခုပြမယ် ကျုပ်အစ်

၈၈ ★ မိုးကျသူ

ကိုကြီးမှာ သိုင်းကျမ်းတစ်ခုရထားတယ်ဆိုတာ အားလုံးကသိထားပါတယ် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အစ်ကိုလေး သင်ကြားခဲ့လို့လား ”

ကျန်းမိနန်းက

“လေပွေမြင်းသည်တော် အဖွဲ့ဝင်အားလုံး အနည်းအများတော့ သင်ကြားထားကြပါတယ် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“အစ်ကိုလေး ဘယ်လောက်များများ သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီလဲ”

ကျန်းမိနန်းက ဝံ့ကြားစွာဖြင့် ပြီးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးက ခြောက်ပုံရတယ် ကျွန်တော့်မရိုးက လေးရတယ် သူတို့တတ်ထားတာတွေ အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုသင်ပေးကြပါတယ် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုလေးရဲ့သိုင်းပညာဟာ သိုင်းလောကမှာ ပထမဖြစ်မှာပေါ့ ”

ကျန်းမိနန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အထင်မကြီးပါနဲ့ သူတို့က အားလုံးသင်ကြားပေးပေမယ့် ကျွန်တော်က အပျင်းထူတယ်လေ ဒါကြောင့် သိုင်းပညာ မရိုးလောက်ပဲ ရထားပါတယ် အစ်ကိုကြီးကိုတော့

ဘဝသံသရာသိုင်းကျသူ(၉) ★ ၈၉

မမီးသေးပါဘူး ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလေးက ကြိုးစားလေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကိုတော့ မိမယ်မဟုတ်လား ”

ကျန်းမိနန်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဒီလောက် ဝါသနာ မပါဘူးဗျ ”

ကျုပ်မွန်ဝါးက မျက်လုံးပြူးပြလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

ကျန်းမိနန်းက အဖြေမပေးမီ ကျုပ်ကျားဝါးက ကမ်းကတန်းကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ညည်းက ဘာနားလည်လို့လဲ အစ်ကိုလေးက သူ့အစ်ကိုကို မကျော်ချင်လို့ပေါ့ ”

ကျန်းမိနန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ပျင်းလို့ပါ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုလေးက ဘာကို ဝါသနာပါသလဲ ”

ကျန်းမိနန်းက

“ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ် တောတောင်ရေမြေမှာပဲ နေချင်တယ် နောက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုနားလည်တဲ့

၉၀ ❀ မိုးကျသု

ခရီးဖော် တစ်ယောက်နဲ့အတူ သွားလာလည်ပတ်နေရရင် ကျေနပ်ပါပြီ ... "

ကျန်းမိနန်းက မိန်းကလေး နှစ်ယောက်အား ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ကျုပ်က ရိုင်းသွားသလာမသိဘူး ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်မကို တွေ့မြင်တဲ့အချိန်ကစပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခင်မင်လိုတဲ့စိတ်ပေါ်လာပါတယ် "

ကျုပ်ကျားဝါး၏မျက်နှာပေါ်တွင်ရှက်ယောင်သန်းလာလေသည်။

"ကျွန်မတို့ကတော့ တောသူတောင်သားတွေပေါ့ အစ်ကိုနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ် "

ကျန်းမိနန်းက

"တကယ်လို့ ညီမက ကျုပ်ရဲ့ ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး "

ကျုပ်ကျားဝါးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

"အစ်ကိုလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့ မေတ္တာကိုလည်း လက်ခံပါတယ်ရှင် "

ကျန်းမိနန်းက ဝမ်းသာသွားသည်။

"ညီမ တကယ်ပြောတာလား "

"ကျုပ်ကျားဝါးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ဘဝသံသရာသို့ကျသု(၉) ❀ ၉၁

ကျန်းမိနန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး "

ကျန်းမိနန်းက သူ့အားကြည့်လိုက်လေသည်။

"မင်းဘာပြောမလို့လဲ "

ကျန်းမိနန်းက မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျန်းမိနန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး အားလုံး ကြားပြီးပါပြီ "

ကျန်းမိနန်းက

"အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ "

ကျန်းမိနန်းက

"ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ် "

သူသည် ကျုပ်ကျားဝါးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စကို မင်းဆရာနဲ့ တွေ့မှ ပြောပြလိုက်ပါမယ် "

ပေဟိုကန်းကျေးရွာ

ကျန်းယီတို့လူစုသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် တောင်ကြားမှ ထွက်ခွာလာကြလေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျန်းမိနန်းနှင့် ကျုပ်ကျားဝါးတို့ ညီအစ်မတို့နှင့် ရယ်မောစွာ စကားပြောလာကြလေသည်။

ကျန်းယီက သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဦးဆောင်သွားနေ၏။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်သော အပြုံးဖြင့် ပြုံးနေ၏။

သူတို့သည် သုံးရက်ခန့်အကြာ ခရီးနှင့်လာသောအခါ ပေဟိုကန်းကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူတို့လူစုသည် ရွာအနီးသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လုံချန်းအဖွဲ့သားများနှင့်အတူ လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တန်းစီ၍ ကြိုဆိုနေကြလေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၈၃

ကျန်းမိနန်းသည် မြင်းကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှတိုးထွက်သွားလေသည်။

လုံချန်းက ကမန်းကတန်း အရိုအသေ ပြုလိုက်လေသည်။

“သခင်မလေး ”

ကျန်းမိနန်းက မျက်လုံးပြူးပြလိုက်ပြီး ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သခင်မလေး ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား ”

လုံချန်းက သဘောပေါက်လာလေသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ သခင်မလေး ရောက်ပါပြီ ”

ကျန်းမိနန်းက

“ဘယ်မှာလဲ သူက ပန်းတရာဂိုဏ်းရဲ့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ခဲ့ပြီလား ”

လုံချန်းက

“သခင်မလေးလည်း အခုမှ ရောက်လာတာပါ ခရီးပန်းလာလို့ဇနားနေပါတယ် ”

ကျန်းမိနန်းက ကျန်းယီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် အစ်မကို အရင်သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ကျန်းယီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက မင်္ဂလာသတင်းကို ဦးဦးဖျားဖျားပြောမလို့ဟုတ်လား”

ကျန်းမိနန်းက ကျုပ်ကျားဝါးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ညီမတို့က ကျုပ်နဲ့အတူ အစ်မကြီးဆီ သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကို အရင်သွားတွေ့မလား ”

ကျုပ်ကျားဝါးက

“ကျွန်မတို့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကို အရင်သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ကျန်းမိနန်းက

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အရင်သွားမယ်နော် ”

သူသည် ပြောပြီး ကျုပ်ကျားဝါးတို့အား နှုတ်ဆက်ကာ ကျန်းမိနန်းနှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျုပ်ကျားဝါးတို့မှာ အခြားလမ်းဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ကျန်းမိနန်းသည် ကျန်းမိနန်းနှင့် မြင်းချင်းယှဉ်၍သွားရင်း

“မင်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ ဒီကိစ္စ တော်ကြာ ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရှင်းမလဲ ”

ကျန်းမိနန်းက ဆံပင်များကို ဖြေချလိုက်ပြီး အပေါ်အကျိကို ချွတ်လိုက်ရာ ယခု သူမသည် ချောင်းရီအသွင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားလေသည်။

သူမက ပြီးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အခု ကျွန်မတို့ တိုက်နေတဲ့ တိုက်ပွဲဟာ နှလုံးရည်တိုက်ပွဲပါ သူတို့က မိန်းမလှနဲ့ ရှင့်ကို လာပြီး ဖြားယောင်း တယ် ကျွန်မကလည်း ယောက်ျားလိုဖန်ဆင်းပြီး သူတို့ကို တုံ့ပြန် လိုက်တာပေါ့ ”

ကျန်းမိနန်းက

၉၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“သူတို့ရဲ့သဘောကို မင်းက နားလည်ပြီးမှကိုး ”

ချောင်းရီက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ ကျွန်မကို လိမ်ညာနိုင်တဲ့အရာ မရှိသေးပါဘူး ”

ကျန်းယီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုမယုံလို့ လာပြီးစောင့်ကြည့်တယ် ဟုတ်လား”

ချောင်းရီက မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ပြည်ဖျက်တာ မိန်းမတဲ့ မိန်းမနဲ့ဆွဲဆောင်ရင် မပါနိုင်တဲ့ ယောက်ျား ရှားပါသေးတယ် ”

ကျန်းယီက

“ငါ့မှာ လောကပေါ်မှာ အလှဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ရပြီပဲ တခြားမိန်းမက ကပ်လို့ရမှာလား ”

ချောင်းရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သိပ်လည်း အပြောမကြီးပါနဲ့ ”

ကျန်းယီက

“သူတို့လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိထားမှတော့ သူတို့ရဲ့ညှို့ကွင်းကို ဘယ်မိနိုင်ပါတော့မလဲ ”

သူတို့သည် စကားပြောနေရင်း အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“သန်မာထွားကျိုင်းသော လူတစ်စုသည် သူတို့အား တွေ့မြင်

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၉) ❀ ၉၇

သိုက်သည်နှင့် အရိုအသေပြုလိုက်လေသည်။ ”

ချောင်းရီသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

သူမ ပြန်လည်ထွက်လာသောအခါ အလွန်လှပစန့်ညားသော အမျိုးသမီးဟစ်ယောက်၏အသွင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သူတို့လူစုသည် မြင်းပေါ်သို့တက်၍ ထပ်မံထွက်သွားရာ မကြာမီ သူတို့သည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ကျုပ်ကျားဝါးတို့ ညီအစ်မနှင့်အတူ ပန်းတရာဂိုဏ်းမှ ခုဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူ တုမန်းနှင့်အတူ ခြံဝင်းအတွင်း ကြိုဆိုနေလေသည်။

ကျုပ်ကျားဝါးသည် ကျန်းမိနန်းမိမလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ တုမန်းကလည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျန်းယီက စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်လာတာ ကြိုတင်အကြောင်းမကြားဘဲ အတွက် ကျုပ်က ဧည့်ခံကြိုဆိုခြင်း မပြုနိုင်တာကို သည်းခံပါ ...”

တုမန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ ...”

ကျန်းယီနှင့် ချောင်းရီတို့သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြလေသည်။ ချောင်းရီက ကျုပ်ကျားဝါး၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမတို့က ရှေ့တော်ပြေးနှစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ် ...”

ကျုပ်ကျားဝါးသည် ချောင်းရီ၏မျက်နှာကို အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။ ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ ကျန်းမိနန်း ရုပ်ချင်းဆင်တယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့နော်”

ကျုပ်ကျားဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရုပ်ချင်းသာမက အသံပါတူနေလို့ပါ ...”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျန်းမိနန်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ မောင်နှမအိမ်ကွဲပဲ ရှိပါသေးတယ် ...”

ကျုပ်ကျားဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဪ ... ဒါကြောင့် ဒီလောက်တောင် တူနေတာကိုး”

တုမန်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ခုနုတုန်းက ကျုပ်တူမက အကျိုးအကြောင်း အားလုံးပြောပြဖို့ သိရပါပြီ ... အခုသူက ဘာကြောင့် ပါမလာသလဲ ...”

ချောင်းရီ၏မျက်နှာ ရုတ်တရက် ခက်ထန်သွားသည်။

“ကျန်းမိနန်းက ရောက်ရောက်ခြင်း အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောပါဘယ် ... ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ဆီမလာနိုင်တာ ...”

တုမန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ ...”

ချောင်းရီက မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

၁၀၀ ❀ မိုးကျသို

“ရှင်တို့က ရိုးသားမှုမှ မရှိကြဘဲ ”

တုဖန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ ”

ချောင်းရိက ခြံဝင်းထဲသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဒီခြံဝင်းထဲမှာ ရှိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ ”

တုဖန်းနှင့် ကျုပ်ကျားဝါးတို့ ညီအစ်မမှာ မျက်နှာ ကွက်နေပျက်သွားလေသည်။

အတန်ကြာမှ တုဖန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဒီမှာ ရှိပါတယ် - ဒါပေမယ့် သူက အားနာသွားလို့ပါ ”

ချောင်းရိက

“ဘာအားနာစရာရှိသလဲ ရှင်တို့ဂိုဏ်းချုပ်က ကျုပ်ချုပ်ချုပ်ချုပ် ရောက်တုန်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တော်တော် အဆင်ပြေသားပဲ ”

တုဖန်းက

“ဒီအကြောင်းပြောရမယ်ဆိုရင် စကားရှည်မှာစိုးလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး အိမ်ပေါ်ကိုကြွပါခင်ဗျာ ”

ဘဝသံသရာသိုကျော(၉) ❀ ၁၀၁

ဧည့်ခန်းသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

တုဖန်းသည် နေရာထိုင်ခင်း ချပေးပြီးနောက် ကျုပ်ကျားဝါးအား

“ကဲ မင်းဆရာကို သွားခေါ် သူဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သခင်မလေး သိသွားပါပြီ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်

ဝူးယင်ဖုံးနှင့် သူမ၏ကိုယ်ရံတော် လေးယောက်တို့သည် ကျုပ်ကျားဝါးနှင့်အတူ ထွက်လာကြလေသည်။

ချောင်းရိက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး နေကောင်းပါတယ်နော် ”

၁၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝှမ်းယင်ဖုံးက မချိုမြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ရုပ်ဖျက်ပညာဟာ သခင်မလေးကို ညာလို့မရမှန်း သိပါတယ်”

ချောင်းရီက

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ရှင် ကျွန်မတို့ လေပွေမြင်းသည်တော်တွေ ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်တို့နောက်လိုက်ရင်း မျက်ခြည်ပြတ်သွားကြပါတယ်”

ဝှမ်းယင်ဖုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သခင်မလေးက ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

ချောင်းရီက

“ကျွန်မကတော့ ခေါင်းကို သုံးလိုက်ပါတယ်ရှင်”

တုဖန်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“သခင်မလေးက အကြားအမြင်များ တုတ်ထားလို့လား”

ချောင်းရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက အကြားအမြင်ပညာ မတတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ကျွန်မအပေါ်မှာ အကောက်ကြံရင် ကျွန်မက အလိုလိုသိထားပါတယ်”

ဝှမ်းယင်ဖုံးက

“သခင်မလေး အထင်မလွဲပါနဲ့ ကျွန်မတို့က ရိုးရိုးသားသား လာတာပါ”

ချောင်းရီက မွဲမြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မပြောချင်ဘဲ ဖွင့်ပြောရတော့မယ် ရှင်းရှင်းပြောရ

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၉) ❀ ၁၀၃

ယ်ဆိုရင် ကျွန်မယောက်ျားကို မိန်းကလေးနဲ့ မဖြားယောင်းစမ်းပါနဲ့”

ဝှမ်းယင်ဖုံး၏မျက်နှာ ဖြူရောင်ရောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ချောင်းရီက

“တစ်ခု သတိထားပါရစေ ရှင်တို့ဂိုဏ်းက ကျွန်မတို့နဲ့ ပူး ခေါင်းချင်တယ်ဆိုရင် ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံစေချင်ပါတယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ကျုပ်ကျားဝါးတို့ ညီအစ်မတို့သည် ခေါင်း တိုပင် မဖော်ဝံ့တော့ပါ။

တုဖန်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“သခင်မလေးပြောတာ မှန်ပါတယ် ကျုပ်ကလည်း လုပ်ငန်း အောင်မြင်စေချင်လွန်းလို့ နည်းပရိယာယ် မှားသွားပါတယ်”

ဝှမ်းယင်ဖုံးက တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ချောင်းရီက

“တစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ရှေ့တော်ပြေးနဲ့ ကျွန်မမတ်နဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဝှမ်းယင်ဖုံးက

“ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်”

ချောင်းရီက

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို ရှေ့တိုးခိုင်းလိုက်ပါ ကျွန်မက မတ် အတွက်မင်္ဂလာပစ္စည်း အမှတ်အသားပေးချင်လို့ပါ”

၁၀၄ ❀ မိုးကျသို

ဝူးယင်ဖုံးက ကျုပ်ကျားဝါးအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ကျုပ်ကျားဝါးက ခေါင်းငုံ့၍ထွက်လာသည်။

ချောင်းရီသည် ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်တစ်ရံ ထုတ်သွားလိုက်ပြီး သူမ၏လက်သို့ စွပ်ပေးလိုက်သည်။

ကျုပ်ကျားဝါးက ဦးညွှတ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။ ကျန်းသိမ့်မှာမူ ချောင်းရီ၏လုပ်ပုံကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတွင်တွင် ကုတ်နေ၏။

ချောင်းရီက ကျောက်စိမ်းလက်ကောက် စွပ်ပေးပြီးနောက်

“ကဲ ကျွန်မ မတ်ကိုပေးဖို့ ဘာပစ္စည်းများ ပါသလဲ ”

ဝူးယင်ဖုံးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ခရီးကို အမြန်ထွက်လာရတဲ့အတွက် ဘာမှမပါဘူး နောက်မှပဲ ပေးလိုက်ပါ့မယ်ရှင် ”

ချောင်းရီက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“အို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ တန်ဖိုးရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ တစ်ခုခုတော့ ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့ ”

ဝူးယင်ဖုံးက ကျုပ်ကျားဝါးအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျုပ်ကျားဝါးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ခါးမှာ ချိတ်ထားသော အိတ်ကလေးကို ဖြုတ်၍ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ချောင်းရီက လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

သူမက ရယ်မောလိုက်သည်။

၁၀၅ ❀ ဘဝသံသရာသို

“ကဲ အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီလေ ဒါကြောင့် အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံကြပါလို့ ကျွန်မပြောချင်ပါတယ် ”

ဝူးယင်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ”

ချောင်းရီက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်

“ဒီလိုဆိုရင် အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခု ပြောရပါလိမ့်မယ်”

ဝူးယင်ဖုံးက

“ပြောပါရှင် ”

ချောင်းရီက

“အခု ကျုပ်ကျားဝါးဟာ ကျွန်မတို့လူ ဖြစ်သွားပါပြီ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကျွန်မတို့က ခေါ်ထားရပါလိမ့်မယ် ”

သူမ၏စကားကြောင့် ဝူးယင်ဖုံးက တုဖန်းအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

တုဖန်းက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝူးယင်ဖုံးက မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ သူတို့ဟာ ပန်းတရာဂိုဏ်းအဖွဲ့ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံရဦးမလား ”

ဝူးယင်ဖုံး၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ

“သူတို့ကို ပန်းတရာဂိုဏ်းက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါမယ် ”

သူမက ကျုပ်ကျားဝါးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကျားဝါး ”

“ရှိပါတယ်ဆရာ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက နူးထောက်လိုက်လေသည်။

ဝူးယင်ဖုံးက

“ငါတပည့်က အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့အတွက် ပန်းတရာဂိုဏ်း

ကနေ ထုတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ ”

“ဆရာ ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ဝူးယင်ဖုံးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါတပည့်ကို အပြစ်ရှိလို့ ထုတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းနည်းစရာ

မလိုပါဘူး ငါတပည့်ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့် ပန်းတရာဂိုဏ်းနဲ့

လေပွေ မြင်းသည်တော်အဖွဲ့တို့ ပူးပေါင်းနိုင်ခဲ့တယ် ဒါဟာလည်း

ပန်းတရာဂိုဏ်းကို ကျေးဇူးဆပ်ရာ ရောက်ပါတယ် နောင်လည်း

ကြိုးစားစေချင်တယ် ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ”

ကျန်းယီက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ကလေးကိစ္စတွေတော့ ပြီးပါပြီ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စကို

လိုရင်းကို ပြောဖို့သင့်ပါပြီ ”

တုမန်းက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်တို့ရဲ့ အကြံအစည် သိရှိပြီးထင်ပါ

တယ် ”

ချောင်းရိက

“ကျွန်မခင်ပွန်းသည်ကို ပြောပြီးပါပြီ ”

တုမန်းက ကျန်းယီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ သဘောကို သိချင်ပါတယ် ”

ကျန်းယီက

“ကျုပ်တို့က ထင်းလိုဂိုဏ်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မှ ဖြစ်မှာလား”

၁၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝူးယင်ဖုံးက

“ကျွန်မနဲ့ ဝေမင်း ရန်ငြိုးရှိပါတယ် သိုင်းလောကမှာ လွမ်း
မိုးချင်တယ်ဆိုရင် ထင်းလုံဂိုဏ်းကို ဖယ်ရှားပစ်ရပါမယ် ”

ကျန်းယီက

“ထင်းလုံဂိုဏ်းရဲ့ အင်အားကို အထင်သေးလို့မရဘူး ဝေမင်း
ရဲ့ နေမင်းစကြာသိုင်းကွက်ကိုလည်း အခုထိ နိုင်မယ့်လူမရှိသေးဘူး
ဒါကြောင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ဟာ လွယ်ကူတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး ”

တုဖန်းက

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူတို့ကို သိပ်အထင်ကြီးနေတာကိုး
လေပြေမြင်းသည်တော်ဟာ ထင်းလုံဂိုဏ်းနဲ့ အဆင့်မနိမ့်တော့ပါဘူး
တကယ်လို့များ ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့က အကူအညီမပေးရင် ဝေမင်း
ဟာ နှင်းတောင်အဘိုးအို လေးယောက်လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားမှာ
ဖြစ်ပါတယ် ”

ကျန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့က သတင်းကိုကြားပြီး အထင်ကြီးနေ
တာကိုး အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာ သူနဲ့ မယှဉ်
သာသေးပါဘူး ”

တုဖန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက တံခါးပိတ်ပြီး သိုင်းပညာကို နှစ်လ
ကျော် လေ့ကျင့်ခဲ့တာ တိုးတက်မှု မရှိဘူးလား ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော်(၉) ❀ ၁၀၁

ကျန်းယီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချောင်းရိက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ချောင်းရိရဲ့ ယောက်ျားဟာ နေမင်းစကြာနဲ့တော့ ယှဉ်နိုင်တဲ့
အခြေအနေ ရှိသွားပါပြီ ”

တုဖန်းက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာလိုသေးသလဲ ”

ချောင်းရိက

“ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကိုတော့ စိုးရိမ်ရသေးတယ်ရှင်”

တုဖန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ ”

ချောင်းရိက

“နှင်းတောင် အဘိုးအိုထဲက ရှမ်းချင်းဆိုတဲ့ အဘိုးအိုပါ ”

တုဖန်းက

“သူလည်း နောက်ဆုံးတော့ ရှုံးသွားတယ် မဟုတ်လား”

ချောင်းရိက

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်တို့လည်းရှိနေသားပဲ သူက ဘယ်သူ

ကြောင့် ရှုံးသွားတာလဲ ”

တုဖန်းက

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ”

ချောင်းရိက

၁၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ် အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်က ရှောင်ခွမ်းလို့
ခေါ်တယ် အခု ဝေမင်းရဲ့ အနားမှာ ရှိနေတယ် ”

တုဖန်းက အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာ လောလောဆယ် လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ဝက်ပါ
တစ်ခုရှိပါတယ် အဲဒီ ဝက်ပါက တော်တော်ကို အစွမ်းထက်တယ်လို့
ယုံကြည်ပါတယ် ဒါကြောင့် ဒီမိန်းကလေးကို ကြောက်စရာမလိုဘူး
လို့ထင်ပါတယ် ”

ချောင်းရီက

“ဒီအကြောင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့စဉ်တုန်းက ဆွေးနွေးခဲ့
ပါသေးတယ် အဲဒါကို ကျွန်မတို့ကို လေ့ကျင့်ပြမယ်လို့လည်း ကလ
ပေးခဲ့ပါတယ် ”

တုဖန်းက ဝူးယင်ဖုံးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝူးယင်ဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ”

တုဖန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျုပ်တို့ကို အချိန်ပေးပါဦး ”

ချောင်းရီက

“ခြောက်လအချိန်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီထင်တယ် ”

တုဖန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခြောက်လဆိုတာ မြန်လွန်းပါတယ် ”

ဘဝသံရာသီဦးကျော်(၉) ❀ ၁၁၁

ချောင်းရီက

“ကျွန်မတို့ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ် ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင်
ဝေမင်းနဲ့ စန်းကွမ်းအုတ်တို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ ထိုက်စန်းတောင်ထိပ်မှာ ယှဉ်ပြိုင်
ဖို့ ချိန်းဆိုထားတယ် အခုဆိုရင် တစ်နှစ်လောက် ကျန်တော့တယ်။
ဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်မတိုင်မီ ကျုပ်တို့က အစစအရာရာ အဆင်သင့်
ဖြစ်စေချင်တယ် ”

တုဖန်းက ခေါင်းညိတ်၍ သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

၁၁၂ ❀ မိုးကျသု

ဘဝသံသရာသိုင်းကျ(၉) ❀ ၁၁၃

ကိစ္စအဝဝ ဆွေးနွေးပြီးသည့်နောက် တုဖန်းက ညစာစားပွဲကို
တည်ခင်းကျွေးမွေး ဧည့်ခံလေသည်။

အိမ်ရှင်နှင့် ဧည့်သည်များသည် ပြောပြောဆိုဆို စားစား
သောက်သောက်ဖြင့် ညီညွတ်ကြလေသည်။

သို့သော် ကျုပ်ကျားဝါး၏ မျက်နှာမှာမူ ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ချောင်းရိက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျန်းမိနန်း ရောက်မလာနိုင်လို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ
သလား ”

ကျုပ်ကျားဝါးက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

တုဖန်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ သူ့ကိုခေါ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား
ခင်ဗျာ ”

ကျန်းယီက ချောင်းရိအား ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏အကြည့်မှာ မင်းဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲဆိုသော အဓိပ္ပာယ်
ရှိနေ၏။

ချောင်းရိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့ကို ကျွန်မက ဌာနချုပ်ကို ပို့လိုက်ပါပြီ ”

တုဖန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဌာနချုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေလို့လား ”

ချောင်းရိက ပြီးလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်မအသက်ထက် တန်ဖိုး
ထားပါတယ် ဒါကြောင့် အခုလို အန္တရာယ်များတဲ့နေရာကို ခေါ်
လာတာပါ ”

တုဖန်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“သခင်မလေးရဲ့ စကားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ”

ချောင်းရိက

“ကနေ့ ကျွန်မတို့ဆွေးနွေးပွဲမှာ ရှင်တို့ဘက်မှာ နစ်နာစရာတွေ
အများကြီးဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ”

တုဖန်းက

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ဒါကို ကျုပ်တို့ အရေးမထားပါဘူး”

ချောင်းရီက

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ရှင် ရှင်တို့ဟာ ပါးစပ်ကသာ အရှုံးပေးမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်ကျေအပ်မလဲ နောက်ပြီး ရှင်ကလေးပေးလွန်းလို့ သံသယတောင် ဖြစ်လာမိတယ် ”

တုဖန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ခက်တာပဲဗျာ ”

ချောင်းရီက အရက်ခွက်ကို ချလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ တုဖန်းရှင်ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့တော့ အခု ရှင်တို့ဟာ နံရံရဲ့နောက်ကွယ်မှာ မြားကိုပစ်တဲ့ စက်ခလုတ် တပ်ဆင်ထားတယ် နောက်ပြီး လက်နက်ပုန်းကျွမ်းကျင်တဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးသမား ဆယ်လေးငါးယောက်ကိုလည်း ပတ်ပတ်လည်လည်ချထားပြီး ကျုပ်တို့ကို လုပ်ကြံမယ်ဆိုတာ မသိဘူးများ မှတ်နေလို့လား ”

ဝူးယင်ဖုံးနှင့် သူမ၏ ကိုယ်ရံတော်လေးယောက်က ဆုတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ကျုပ်ကျားငါးနှင့် ကျုပ်မွန်ငါးတို့မှာမူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ”

တုဖန်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“သခင်မလေးရဲ့ ဉာဏ်ပညာကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ် ကျုပ် စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေကိုလည်း သခင်မလေးကို လိမ့်လို့မရပါ

ဘူးလေ ”

သူ၏ အသံသည် ခက်ထန်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ကနဦးဟာ ပန်းတရာဂိုဏ်းက နစ်နာလွန်းပါတယ် ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးကြတော့ ကျုပ်ကနိုင်ကွက်တစ်ခုကို ကြိုတင်စီစဉ်ထားလို့ ခင်ဗျားတို့ကို အနိုင်ယူရမှာပဲ ”

သူသည် ချောင်းရီအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သခင်မလေး ခင်ဗျားက သိရှိထားပေမယ့် နောက်ကျသွားပါပြီဗျာ ”

ကျန်းယီသည် အေးဆေးစွာ ထိုင်နေ၏။ ချောင်းရိကလည်း ပြီး၍ ထိုင်နေ၏။

တုဖန်းသည် ကျန်းယီတို့ တည်ငြိမ်စွာရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၍ ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ်ကြောက်ရွံ့လာလေသည်။

“ဒီမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ ကျုပ်က အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ အားလုံး သေသွားနိုင်တယ် ”

ကျန်းယီက မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားထင်သလို ဖြစ်လာနိုင်မှာလား ”

တုဖန်းကလည်း မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က သေချာစီစဉ်ထားတာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက် ပဲ သိုင်းပညာတော်ပါစေ အားလုံးသေကုန်ကြမှာ ”

ကျန်းယီက နေရာမရွေ့ပါ။

“စမ်းကြည့်ပါလားဗျာ ”

တုဖန်းက

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပညာကို နှမြောလို့ အခွင့်အရေး တစ်ခု ပေးပါဦးမယ် ”

ချောင်းရိက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုအခွင့်ရေးလဲ ”

တုဖန်းက

“ခင်ဗျားတို့က သိုင်းပညာယှဉ်မယ်ဆိုရင် အသက်ချမ်းသာပေး လိုက်မယ် ”

ချောင်းရိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ တုဖန်း သိုင်းပညာယှဉ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှုံးချင်ရှုံးမယ်၊ ဉာဏ်ပညာယှဉ်မယ်ဆိုရင် ရှင်က ကျွန်မကို မစီဘူး ”

တုဖန်းက စက်စလုတ်ထံသို့ လက်ရောက်သွားလေသည်။

“ကဲ ကျုပ်နောက်ဆုံး မေးလိုက်မယ် သိုင်းကျမ်းကို ပေးမလား မပေးဘူးလား ”

ချောင်းရိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မပေးဘူး ”

တုဖန်းက

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့ ”

ထို့ကြောင့် လေးဘက်လေးတန် နံရံထဲမှ ပစ်လွှင့်ရမည့် မြား
စား ပန်းပွင့်ကလေးများ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

၁၂၀ ❀ ဖိုးကျော်သူ

ကျန်းယီက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူသည် ကိုယ်ပေါ်မှာ ရောက်နေသော ပန်းများကို လက်ဖြင့် ခါချလိုက်သည်။

“လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တော်တော်ကို အကြံ ကောင်းတယ်ဗျ ဘယ်နှယ် ပန်းတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ကျဲနေရတာ လည်းဗျာ ”

တုဖန်းက ဒေါသထွက်လွန်း၍ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးနီရဲသွားလေ သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ထားကြတာလဲ ”

ချောင်းရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့ အကြံကတော့ ကောင်းပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီခြံဝင်း ဟာ ကျွန်မတို့ စောင့်ကြပ်နေတဲ့ကြားမှာရှိနေတယ် ဆိုတာ သတိ မထားမိလို့ပေါ့ ”

တုဖန်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်

“ကျုပ်က အလုပ်သမားငှားမိတာကျုပ်ရဲ့အပြစ်ပါ ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“စက်ခလုတ်ကိုတော့ ထားပါလေ ရှင့်မှာချထားတဲ့ လေး သမားတွေရော အမိန့်ပေးကြည့်ပါလား ”

တုဖန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မလိုတော့ပါဘူးလေ အခုလောက်ဆို ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲ

ဘဝသံသရာသိုင်းကမ္ဘာ(၉) ❀ ၁၂၁

ရောက်သွားပါပြီလေ ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် အခုလို တွေးတတ်တာ မဆိုးဘူး ဒါပေမယ့် ရှင်ဘဝင် ကျအောင် ကျုပ်ပြုရလိမ့်မယ် ”

သူမက အသံမြင့်လိုက်သည်။

“လုံချန်း ဝင်ခဲ့ပါ ”

သူမ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အပြင်ဘက်မှ လုံချန်း ဝင် ရောက်လာလေသည်။

ချောင်းရီက မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ လေးသမား (၁၆)ယောက်ကို တစ်ယောက်မကျန် ဖမ်း ဆီးလာပါတယ် သခင်မလေး ”

တုဖန်းသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက် သည်။

ပူးယင်ဖုံးကလည်း ခေါင်းခိုက်စိုက် ချသွားလေသည်။

ချောင်းရီက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကဲ အခုတော့ ရှင်တို့ တောင်းပန်ရမယ့်အလှည့် ရောက် လေပြီ ”

တုဖန်းက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထလိုက်သည်။

၁၂၂ ❀ မိုးကျသု

“ကျုပ်က အသက်အသေခံမယ် ဘယ်တော့မှ မတောင်း
ပန်ဘူး ကျုပ်ကို သတ်ချင်ရင်ထွက်ခွဲ ”

သူက ပြောပြီးဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဝူးယင်ဖုံးနှင့် သူမ၏ကိုယ်ရံတော်လေးယောက်သည် ခါးမှာ
ချိတ်ထားသော အိတ်ကလေးများကို ဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြလေသည်။

ချောင်းရိက သူမအား ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ ”

ချောင်းရိက

“ရှင်တို့ ဝက်ပါကို ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားလို့ပါ ဒါကြောင့်
ခြောက်လ ချိန်းထားတဲ့စကားကို အတည်ပြုထားပါတယ် ရှင်တို့
က ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဘက်က အမြဲတမ်း
တံခါးဖွင့်ထားပါတယ် ”

တုဖန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက တကယ်ပြောနေတာလား ”

ချောင်းရိက

“ကျွန်မက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် စကားတည်
ပါတယ် ”

တုဖန်းက ဓားကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ခြောက်လကြာရင် ကျုပ်တို့လာခဲ့မယ် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျယ်(၉) ❀ ၁၂၃

ချောင်းရိက

“ရှင်တို့က ပြန်ချင်ကြပြီနဲ့ တုတယ် ”

ဝူးယင်ဖုံးက

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မတို့ ဒီမှာနေဖို့ ရှက်ပါတယ် ”

ချောင်းရိက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့သာ အကောက်မကြံရင်တော့ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြမှာ
ပါ ”

ပါ

တုဖန်းနှင့် ဝူးယင်ဖုံးတို့သည် ကိုယ်ရံတော် လေးယောက်နှင့်
အတူ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

၁၂၄ ❀ မိုးကျသု

“ဟား ဟား ဟား ”

ချောင်းရီသည် တစ်ယောက်တည်း အားရအောင် ရယ်မော လိုက်လေသည်။

ကျန်းယီသည် သူမ ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထိတ် သွားလေသည်။

“ဆွေမင်း မင်းကအနိုင်ရလို့ တော်တော်လေး ဝမ်းသာသွား သလား ”

ချောင်းရီက ရယ်မောလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့က ရုံးသွားတဲ့အပြင် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တောင် ထားပစ်ခဲ့ရတယ် ကျွန်မ ဝမ်းသာတာပေါ့ ”

ကျန်းယီသည် သူမ၏ ဟန်အမူရာမှာ စိတ္တဆေနဲ့လာသည်ကို

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၂၅

တွေ့ရ၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ဆွေမင်းရယ် မင်းကို တစ်နေ့တခြား ကြောက်လာပြီဆို တာ မင်းသိရဲ့လား ”

ချောင်းရီက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ကျီမေ ကျွန်မက လောကမှာ ရှိရှိသမျှလူကို အကောက် ကြံတတ်ပေမယ့် ရှင်ကိုတော့ အကောက်မကြံဘူး ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်လို့ပါ ”

ကျန်းယီက

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ရဲ့အဖေနဲ့ မင်းအမေကိုရော မင်းက အကောက်ကြံမှာလားဟင် ”

ချောင်းရီက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အကောက်ကြံမယ်လို့ ရှင်ထင်သလား ”

ကျန်းယီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ အစအဆုံး မရှိသော နှင်းပြင်များ ဖြစ်နေ

၏။

မေကူးသည် ခမောက်ဖြင့် တိုက်ခတ်နေသော ဆောင်းလေကို
ကာကွယ်ထားသည်။

သူမသည် မြင်းချင်းယှဉ်၍ လိုက်ပါနေသော ချီးကန်းဘက်သို့
လှည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး မရောက်သေးပါလား ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်လာ
တာ တစ်လတောင် ရှိနေပြီ ”

ချီးကန်းက အားနာစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျ လမ်းများ မှားနေသလားပဲ”

မေကူးက ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘယ်လို ရှင်က လမ်းကို မသိဘူး ဟုတ်လား ”

ချီးကန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ရဲ့တာဝန်က ပြည်ပမှာပဲ ရှိတယ်
လုံချန်းကတော့ ဒေသခံဖြစ်တဲ့အတွက် သူက ဝိကျမ်းပါတယ် ”

မေကူးက

“ဒီလိုဆိုလည်း ရှင်က လမ်းပြတစ်ယောက် ခေါ်ခွဲပေါ့ ”

ချီးကန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သခင်မလေးက ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ”

မေကူးက

မြေခွေ

ဆောင်းလေသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေ၏။

အထူးသဖြင့် အရှေ့မြောက်ဘက်အရပ်၌ ဆောင်းလေသည်
ဓားပါးကလေး တစ်လက်ပမာ သူ၏ အရေပြားကိုပါ ထိခတ်နေလေ
သည်။

မေကူးနှင့် ချီးကန်းတို့သည် မြင်းကိုစီး၍ လေကို ဆန်ကာ
ရှေ့သို့ ခရီးဆက်နေ၏။

နှင်းပွင့်များသည် မြင်း၏ ပြေးလွှားမှုကြောင့် ပလူပျံသွား
လေသည်။

မြင်း၏ နှာခေါင်းမှာ အငွေ့များ တထောင်းထောင်း မှုတ်ထုတ်
နေ၏။

၁၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချီးကန်းက

“သခင်မလေးက ကျုပ်တို့ အခုလို ထွက်လာတာကို ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့လို့ အမိနဲ့ပေးထားလို့ပါ”

မေကူးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ နောက်ကျတဲ့အတွက် သူက ရှိချင်မှ ရှိနေမှာ”

ချီးကန်းက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ သခင်မလေး လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဟာ နေရာအနှံ့မှာ ရှိပါတယ် ကျုပ်တို့ လမ်းမှားသွားလည်း သူတို့က တွေ့အောင်လိုက်ရှာမှာပါ”

မေကူးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မအတွက် မစိုးရိမ်ပါဘူး ခေါင်းဆောင်က ရန်သူများလွန်းလို့ သူ့အတွက် စိုးရိမ်တာပါ”

ချီးကန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“သခင်မလေးက ခေါင်းဆောင်ကြီးကို တော်တော်ချစ်တယ်နော်”

မေကူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချီးကန်းက ကမန်းကတန်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“စကားလွန်သွားတာကို သည်းခံပါ သခင်မလေးနဲ့ ခေါင်း

ဘဝသံရာသီကျော်(၉) ❀ ၁၂၁

ဆောင်ကြီးတို့ အသက်တော်တော် ကွာဟနေပါတယ်”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့အသက်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ မကွာပါဘူး”

ချီးကန်းက

“အမှန်တော့ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်မပြောသင့်ပါဘူး သခင်မလေး သိသွားရင် ဒဏ်ခတ်မှာ သေချာတယ်”

မေကူးက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးက သခင်မလေးကို တော်တော်ကြောက်လား”

ချီးကန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သခင်မလေးက နှလုံးရည် အစွမ်းအစ တော်တော်ကို ထူးချွန်ပါတယ် လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့အားလုံး သူ့ကို ကြောက်တယ် သူ့ကို လေးစားကြည်ညိုကြတယ်”

မေကူးက

“လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့က အခုလို ကျော်ကြားတာ သခင်မလေးရဲ့ အရည်အချင်းကြောင့် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်”

ချီးကန်းက

“ဟုတ်ပါတယ် သိုင်းလောကသားတွေဟာ သခင်မလေးဆို မြွေဟောက်ထက်တောင် ကြောက်ကြပါတယ် ဒါပေမယ့် လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့က နတ်သမီးလို ကြည်ညိုကြပါတယ်”

၁၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

မေကူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူမသည် မွန်ရှောင်ဟောင် သတိပေးသော စကားကို ရုတ်တရက် သတိရလာလေသည်။

သူမ၏ ရင်ထဲ၌ ဆွေမင်းအပေါ် အနည်းငယ် သံသယဖြစ်လာလေသည်။

သူတို့သည် စီးနင်းသော မြင်းများသည် မောဟိုက်လာပြီလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး မြင်းတွေလည်း ပင်ပန်းလာပြီ ကျွန်မလည်း ဗိုက်ဆာလာပြီ နားကြပါဖို့ ”

ချီးကန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ စားစရာတွေကုန်သွားပြီ လမ်းမှားတာပဲ မစဉ်းစားမိတာနဲ့ စားစရာတွေ ပိုပါမလာဘူး ”

မေကူးက စကားမပြောသော်လည်း သူမခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် တုန်ခါနေ၏။

ချီးကန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်လာလေသည်။

သူသည် သူမအား သူ့အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးရန် ကြိတ်၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ငွေရောင်သန်းနေသော နှင်းများမှအပ မည်သည့်အရာကိုမှ မတွေ့ရပေ။

၁၃၁ ❀ ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉)

“နည်းနည်းလောက် သည်းခံပါသခင်မလေး ရှေ့မှာ အမဲတစ်ကောင်ကောင် ရနိုင်ပါလိမ့်မယ် ”

သူသည် မြင်းကုန်းပေါ်မှာ ချိတ်ထားသော အရက်ဘူးကို ယူ၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အချမ်းပြေအောင် အရက်နည်းနည်းသောက်လိုက်ပါ ”

မေကူးသည် ဗိုက်လည်းဆာ ရေကလည်း ငတ်လာသဖြင့် အရက်ကို မော့သောက်လိုက်လေသည်။

သူမသည် အစားအစာမရှိဘဲ အရက်သောက်လိုက်သဖြင့် မခံနိုင်တော့ဘဲ မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသွားလေသည်။

နှင်းများ ထူထပ်နေသောကြောင့် မေကူးမှာ ကံကောင်းစွာဖြင့်
ဒဏ်ရာမရပါ။ ချီးကန်းက ကမန်းကတန်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး သူ-
အား ပွေ့ထူလိုက်သည်။ အေးစိမ့်သော အငွေ့ကြောင့် မေကူး သတိ-
လာလေသည်။ ချီးကန်းက အားနာစွာဖြင့်

“သခင်မလေး ဗိုက်ထဲမှာ အစားအစာမရှိမှန်း မသိဘဲ သတိ-
ပြီး အရက်ကိုတိုက်မိတာ အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ ခင်ဗျာ ”

မေကူးက အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့်

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင် ကျွန်မကြောင့် အစ်ကိုကြီးတော့
ပင်ပန်းလှပါပြီ ”

ချီးကန်းက လက်နှစ်ဖက်ပွတ်ရင်း

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ သခင်မလေး :.... ကျွန်တော်က လမ်းမှားသွား
လို့ အခုလို သခင်မလေး ဒုက္ခရောက်နေတာ ”

ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်ကြားမှ စူးရှသော အသံ-
တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အူး ”

ယင်းအသံသည် အလွန်စူးရှပြီး ရင်တုန်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေ
သည်။ မြင်းနှစ်ကောင်သည် ထိုအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဒုန်းစိုင်း
ပြေးလွှားလာလေသည်။ ချီးကန်းသည် မေကူးအား ပွေ့ထူထားရာ
သူ၏မျက်နှာပေါ်လွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အရိပ်အယောင်များ
ပေါ်လွင်နေ၏။ မေကူးက

“ကျွန်မကို ထားခဲ့ပါ မြင်းနောက်ကို အမြန်ဆုံး လိုက်မှ
ဖြစ်မယ် ”

ချီးကန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်ကပိုပြီး အရေးကြီးနေပါတယ်”

မေကူးက ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘာအသံလဲဟင် တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
တိရစ္ဆာန်လား ”

ချီးကန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဘာဘုန်းပါ ”

မေကူးက နားမလည်နိုင်ဘဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဘုန်းဆိုတာ ဘာလဲ ”

ချီးကန်းက

“ဘာဘုန်းဆိုတာ ဝံ့ပုလွေပါ ကျုပ်တို့ မြောက်ပိုင်းသားတွေ
ဒီလိုပဲ ခေါ်ကြပါတယ် ”

၁၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

မေကူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဝံပုလွေဟာ ကျားမှ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မက သံလောက်လေး နဲ့ ရင်ဆိုင်လို့ ရပါတယ် ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး ”

ချီးကန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သခင်မလေးက တောင်ပိုင်းသူမို့ ဝံပုလွေ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့အကြောင်းကို နားမလည်လို့ပါ ”

မေကူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဝံပုလွေ နှစ်ကောင်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းလား”

ချီးကန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဝံပုလွေက ဒီလောက်တော့ ကြောက်စရာမကောင်းပေမယ့် အခုလို ကျယ်ပြန့်တဲ့ နှင်းမြေပြင်မှာ ဝံပုလွေရောက်လာတယ်ဆိုရင် အကောင်ထောင်သောင်းမက အုပ်စုချီလာတဲ့အတွက် အလွန်ကို ကြောက်စရာကောင်းပါတယ် ”

ယခုမှ မေကူးက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူမသည် ကမန်းကတန်း လူးလိမ့်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ မြန်မြန်ပြေးကြမိစို့ ”

ချီးကန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အခုအချိန်မရတော့ပါဘူး ”

မေကူးက

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၃၅

ချီးကန်းက

“ဝံပုလွေဟာ သိပ်ပြီး ဇွဲကောင်းတယ် တို့က တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး ပြေးနေလည်း သူတို့က တစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံး လိုက်နိုင် တယ် ငါတို့ခြေကုန် လက်ပန်းကျမှ သူတို့က အေးအေးဆေးဆေး ကပ်စားပစ်နိုင်တာပေါ့ ”

မေကူး၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ”

ချီးကန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ခွန်အားကိုမွေးပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံပေါ့ ”

မေကူးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူတို့က အများကြီးဆိုရင် သတ်လို့ ကုန်နိုင်ပါ့မလား ”

ချီးကန်းက

“ဒါတွေကို တွေးမနေနိုင်တော့ပါဘူး တစ်ကောင်ဝင်လာ တစ်ကောင်သတ်မှာပဲ လက်ပိုက်တော့ အသေမခံနိုင်ဘူး”

မေကူးက စကားမပြောတော့ဘဲ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ချီးကန်းက သူ၏ မုရှားဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အဝေးသို့သာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေ သည်။

၁၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

တစ်ခဏအကြာတွင်

ဝေးလံသော နှင်းပြင်၌ မှောင်မည်းနေသော အရိပ်တစ်ခုတွင်
ပေါ်လာလေသည်။

ချီးကန်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။

“သတိထားပါ သခင်မလေး သူတို့လာနေပြီ ”

မှောင်မည်းနေသောအရိပ်သည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလာခဲ့
သည်။နောက်ထပ် တစ်ခဏအကြာတွင် သူတို့ရှေ့တွင်ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

သူတို့အား အထပ်ထပ်ဝိုင်းရံထားလိုက်လေတော့သည်။

မေကူးက သေချာစွာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သောအခါ ချီးကန်း
၏စကားကို ယုံကြည်သွားလေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၃၇

သူတို့သည် ထူထပ်စွာဖြင့် လေးဘက်လေးတန်တွင် ထိုင်ချ
လိုက်လေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဝံပုလွေတစ်စုက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေ၏။

ဖြူဖွေးပြီး ချွန်ထက်နေသောသွားများ ထုတ်ချီသွင်းချီဟန်
ပြနေသော နီရဲသောလျှာ

စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်တောက်ပသော ရက်စက်သည့် မျက်လုံး။

မီးမိုးရောင် အမွှေးအမျှင်များ အပေါ်သို့ ထောင်တက်နေ၏။

၎င်း ဝံပုလွေများမှာ အငယ်ဆုံးမှာ ခွေးလောက်ရှိသည်။ အကြီး
ဆုံးမှာ နွားပေါက်ကလေးလောက် ကြီးမားသည်။

ချီးကန်းနှင့် မေကူးတို့သည် ကျောချင်းကပ်၍ ရပ်နေ၏။

သူတို့သည် အနည်းငယ်မျှ အလစ်မပေးဘဲ အာရုံစူးစိုက်စွာ
ကြည့်နေသည်။သို့သော် ဝံပုလွေအုပ်များသည် လေးဘက်လေးတန်၌သာ
ဝိုင်းရံထားရာ တိုက်ခိုက်လာမည့် လက္ခဏာကို မတွေ့ရပေ။

မေကူးက အသံတိုးတိုးဖြင့်

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ မတိုက်ခိုက်သေးတာလဲ ”

ချီးကန်းက အသံတိုးတိုးဖြင့်

“သူတို့က သိပ်ပြီး ဉာဏ်များတာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ
မှာ လက်နက်ပါတာကို တွေ့လို့ထင်တယ် ဒါကြောင့် ချက်ချင်း
မတိုက်ခိုက်သေးဘဲ စောင့်နေတာ ”

၁၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

မေကူးက

“ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် ကျွန်မခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး သူတို့ရဲ့ ကြောက်စရာ မျက်လုံးကို ကြည့်တာနဲ့ ကျွန်မရင်တုန်နေပြီ ”

ချီးကန်းက

“သခင်မလေး ကြောက်စိတ်ကို မမွေးပါနဲ့ သူတို့ကလည်း ဘယ်လောက် ပါးတယ်ဆိုရင် လူတွေ ကြောက်ရွံ့သွားသည်အထိ စောင့်ပြီးမှ ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်တာ ”

မေကူးက

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်နေရမှာလဲ ”

ချီးကန်းက

“တိရစ္ဆာန် ဘယ်လောက်ပဲ ဉာဏ်ကောင်းကောင်း လူသားရဲ့ ဉာဏ်ကိုမမီပါဘူး ဇွဲရှိရှိနဲ့ စောင့်နေရင် သူတို့က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ စပြီး လှုပ်ရှားလာပါတော့မယ် ”

မေကူးက မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး စောင့်နေ၏။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၃၉

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဝံပုလွေများ၏ အသက်ရှူသံမှအပ တိတ်ဆိတ်၍ နေလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အတန်ကြာ အချိန်ဆွဲလိုက်သောအခါ ဝံပုလွေအုပ်က ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ဝူး ”

ဖူးရှုစွာ အသံထွက်ပေါ်လာပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ဝံပုလွေ(၄-၅)ကောင်သည် ရုတ်တရက် သူတို့ထံ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှပေသည်။

ချီးကန်းက မရှားဓားရှည်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ

ဝံပုလွေသုံးကောင်သည် ထက်ပိုင်း ပြတ်သွားလေသည်။

မေကူးက အတွေ့အကြုံ နုနယ်သဖြင့် သူမ၏ ဓားရှည်သည် မရှားဓားကဲ့သို့ ထက်မြက်ခြင်း မရှိသောကြောင့်

၁၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမ၏ဓားသည် ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ လည်ပင်းသို့ ထိုးဖောက်သွားသော်လည်း ကျန်ရှိသော ဝံပုလွေတစ်ကောင်မှာ အတားအဆီးမရှိဘဲ ခုန်အုပ်လာလေသည်။

ချီးကန်းက တွေ့မြင်လိုက်သောကြောင့် ခြေထောက်ဖြင့် ကမန်းကတန်း ကန်လိုက်ရာ ဝံပုလွေ၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ ကန်မိသွားလေသည်။

ထိုဝံပုလွေက စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသော အံသနှင့်အတူ ဝံပုလွေအုပ်ထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

မေကူးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေသည်။

ချီးကန်းက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါကျရင် ဓားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်သာ ခုတ်လိုက်ပါ နောက်ပြီး သူတို့ရဲ့ ခြေသည်းကိုလည်း အမိမခံနဲ့ ”

မေကူးက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ချီးကန်းက

“သူတို့ရဲ့ ခြေသည်းမှာ အဆိပ်တွေရှိတတ်လို့ပါ ”

မေကူး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကြောက်တယ် အခုဟာ ကျွန်မ ပထမဆုံး အသက်ကို သတိထားတာပဲ ကျွန်မ မခုခံချင်တော့ပါဘူး။”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၄၁

ချီးကန်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“သခင်မလေး သူ့ကိုမသတ်ရင် ကိုယ့်အသတ်သေမှာပေါ့

ဒီအတိုင်းသာ အသေခံမယ်ဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းမယ်ဆိုတာ ”

ကျီမေ၏အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မေကူးက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။

သူမသည် ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဝံပုလွေ၏ အခြေအနေကို အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

သူတို့သည် ဝံပုလွေလေးကောင်ကို တစ်မဟုတ်ချင်း သတ်ပစ်
လိုက်သောကြောင့် ဝံပုလွေအုပ်က အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

လှုပ်ရှားသည့် ဝံပုလွေများကလည်း ခေတ္တရပ်တန့်သွား
သည်။ ထိုစဉ်

ဝံပုလွေအုပ်ထဲမှ ရှည်လျားသော အူသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

“ပူး ပူး ”

ထိုအူသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဝံပုလွေအုပ်များသည် နည်း
ဗျူဟာကို ပြောင်းလွှဲလိုက်လေသည်။ သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြု
ဘဲ သူတို့အား ဝိုင်းရံ၍ ရွေ့ရှားနေလေသည်။

ချီးကန်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဒုက္ခပဲ သူတို့ တိုက်ခိုက်ရေးဗျူဟာ ပြောင်းလဲသွားပြီ”
မေကူးက ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခု တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဝံပုလွေအုပ်ထဲမှာ အမိန့်ပေးတဲ့ ခေါင်းဆောင်
များရှိနေမလားဟင် ”

ချီးကန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဝံပုလွေအုပ် ဝိုင်းရံခြင်းခံရတဲ့ လူမှန်သမျှ အသက်ရှင်တဲ့ လူ
တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး ဒါကြောင့် သူတို့မှာ ခေါင်းဆောင်
ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ မသိပါဘူး ”

သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ အခုလို အုပ်စုဖွဲ့ထားတယ်ဆိုတော့
ခေါင်းဆောင်ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ် ”

မေကူးက

“ကျွန်မကတော့ သတိထားမိတယ် ခေါင်းဆောင်ကတော့
မီးခိုးရောင် အမွှေးရှိတဲ့ ဝံပုလွေတစ်ကောင်ပါပဲ ”

ချီးကန်းက

“သခင်မလေးကတော့ တွေ့တတ်ပါတယ် အဲဒီတော့ သူ့ကို
လက်နက်ပုန်းနဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

မေကူးက စကားမပြောဘဲ သံလောက်လေးနှစ်လုံးကို သူမ
ထင်ထားသော ဝံပုလွေထံပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။ ထိုဝံပုလွေသည်
ဝံပုလွေအုပ်၏ ဒုတိယတန်းတွင် နေရာယူထားသည်။

သူ့အား အခြားဝံပုလွေလေးကောင်က ခြံရံထားသည်။

မေကူး၏ သံလောက်လေးက သူ့ထံသို့ ရောက်လုလုရောက်

၁၄၄ ❀ မိုးကျသု

သောအခါ ဝံပုလွေက မြေပေါ်လိမ့်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ သူ၏ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် ကျန်ရှိသော သံလောက်လေးတစ်လုံးကို ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ချီးကန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီတိရစ္ဆာန်ကြည့်ရတာ သိုင်းပညာ တော်တော်တတ်ထားသလိုပဲ”

မေကူးက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် သံလောက်လေးလုံးကို တစ်ဆုပ်ကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တစ်ဘက်စွန်းမှ ရယ်မောသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူရိပ်နှစ်ခုသည် နှင်းမြေပြင်တစ်ဘက်စွန်းမှ တရွေ့ရွေ့ လာနေလေသည်။

ဝံပုလွေအုပ်သည် ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှုပ်ရှားမှုကို ရပ်တန့်လိုက်ရလေသည်။

ချီးကန်းက ထိုလူနှစ်ယောက်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို သံသကွဲကွဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဟောဗျာ သူကိုး”

ဝံပုလွေဝက်ပါ

ထိုလူများသည် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့သည် ဝံပုလွေအုပ်ထံသို့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ တိုးဝင်လာလေသည်။

ဝံပုလွေများသည် သူတို့အား ဟန့်တားတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ခမ်းပင် ဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေများသည် ထိုလူအား အလွန်လေးစားပုံရသည်။

မေကူးသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား မတွေ့ဘူးသဖြင့်

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲရှင်”

ချီးကန်းက ထိုလူများအား စိုက်ကြည့်ရင်း

“ရှေ့ဆုံးကလူဟာ ငိုမီဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာဖောက် ကုဝေပါ

နောက်မှာ လိုက်လာတဲ့ အဘိုးကြီးကိုတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

မေကူးက

၁၄၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကုဝေ ဟုတ်လား သူက တိရစ္ဆာန်ကိုတောင် ရေခဲ
နိုင်တဲ့ပညာ တတ်ထားပါလား ”

သူတို့ ပြောဆိုနေသော အသံများကို တစ်ဘက်လူက ကြား
သွားလေသည်။

ကုဝေနောက်မှ လိုက်ပါလာသော အဘိုးအိုက

“မင်းတို့လူငယ်တွေက ကျုပ် တုံးဖန်းမိန်ကို ဘယ်သိပ်
မလဲ ”

ချီးကန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ တုံးဖန်းမိန်ဆိုတာ ကိုယ့်ခြေ
ထောက်ကိုယ်တောင်မနိုင်တဲ့ အဘိုးကြီးကိုး ”

တုံးဖန်းမိန်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငါ့ကို အထင်သေးတာ သေချင်လို့နဲ့တူတယ် ”

ချီးကန်းက

“ခင်ဗျားကို ဝေမင်းက မောင်းထုတ်လိုက်တာ အခုတော့
နယ်ခြားကိုတောင် ရောက်နေပါလား ”

ကုဝေက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ဒီနေရာဟာ မင်းတို့ လေပွေမြင်း

သည်တော်ရဲ့နယ်မြေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ ”

ချီးကန်းက ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ရေမြေတောတောင် အားလုံးကို လေပွေမြင်းသည်တော်

ရောက်ဘူးတဲ့နေရာ မရှိဘူး ”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ရေခဲပြင်ကတော့ မင်းတို့နဲ့
မဆိုင်ပါဘူး ”

ချီးကန်းက ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက စမ်းချင်လို့လား ”

ကုဝေက မရှားဓားကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တိုက်ခိုက်ဖို့တော့ စိတ်မကူးချင်စမ်းပါနဲ့ ကျုပ်
က အချက်ပေးတာနဲ့ မင်းတို့အားလုံး ဝံပုလွေစာ ဖြစ်သွားမယ် ”

ချီးကန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူသည် ဝံပုလွေ၏အလောင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဝံပုလွေအစွမ်းကို ကျုပ်က သိပြီးပါပြီ ခင်ဗျ”

ကုဝေက မဲပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီဝံပုလွေတွေဟာ အသုံးမကျတဲ့ ဝံပုလွေတွေပါ ကျုပ်
တို့ သီးခြားလေ့ကျင့်ထားတဲ့ ဝံပုလွေ ဆယ်နှစ်ကောင် ထွက်လာရင်

တော့ မင်းတို့ တုံ့ပြန်မယ့် အခွင့်အရေးကိုတောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ချီးကန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“တိရစ္ဆာန်သိုင်းပညာ တတ်လို့လား ငါ့ကို အစွမ်းပြပါဦး”

ကုဝေသည် မီးခိုးရောင်ဝံပုလွေ၏ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်၏။

“မင်းက ဝံပုလွေဝင်္ကံပါကို ပြပါဦးကွာ ”

၁၄၈ ❀ မိုးကျသို

ထိုဝံပုလွေက ခေါင်းကိုမော့ပြီး အူလိုက်လေသည်။

“အူ”

သူသည် အမိန့်ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ချီးကန်းက

“သူက ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်လား ခင်ဗျားတို့ အလားစောလို့ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ သခင်မလေးရဲ့ လောက်လေးနဲ့ သေသွားပါပြီ”

ကုဝေက မဲပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“လောက်လေးလုံးကိုသာ ကြောက်နေရင် ဝံပုလွေခေါင်းဆောင် ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ အခု စကားပြောတာ အပိုပဲ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူနှင့် တုံးဖန်းမိန်နှင့်အတူ နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေသည်။

ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်နှင့် ကျန်ရှိသော ဝံပုလွေဆယ့်နှစ်ကောင်က ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ

ကျန်ရှိသော ဝံပုလွေအုပ်က နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။ ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်က ထပ်မံအူလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွေ့လျားလိုက်လေသည်။

ကျန်ရှိသော ဝံပုလွေဆယ်ကောင်မှာလည်း အနေအထားကိုယ်စီဖြင့် ရွေ့လျားလာလေသည်။

ဘဝသံသရာသိုကျသို(၉) ❀ ၁၄၉

တစ်ခဏအကြာတွင် အမြင်ဆန်းသော ဝံပုလွေဝက်ပါတစ်ခု ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေဆယ့်နှစ်ကောင်သည် တချို့ ရှေ့မှာနေရာယူထားပြီး၊ တချို့ နောက်မှာ နေရာယူထားသည်။

ဝံပုလွေ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အကွာအဝေးမှာ အချို့ အလွန်နီးပြီး အချို့ အလွန်ဝေးသည်။

သို့သော်

သူတို့ နေရာယူထားသည့်ပုံစံမှာ အလွန်ထူးခြားနေ၏။

ချီးကန်းက အတန်ကြာကြည့်ပြီး ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲကွ”

မေကူးမှာ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ

“အစ်ကိုကြီး ရှင့်ရဲ့ဓားက ထက်မြက်တယ် ဘယ်ဘက်ထောင့် အဝေးဆုံးမှာနေတဲ့ အကောင်ကို သွားပြီးတိုက်ခိုက်ပါလား”

ချီးကန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟိုတစ်ကောင်က ကျွန်တော်နဲ့ သုံးလံလောက် ဝေးနေတယ် သူ့ကို သွားတိုက်ခိုက်ရင် ကျွန်တော့်နောက်ကျောမှာ ရှိနေတဲ့ ဝံပုလွေက ဝင်ပြီးတိုက်မှာပေါ့”

မေကူးက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ရှင့်ကျောကနှစ်ကောင်ကို ကျွန်မ ထိန်း

၁၅၀ * မိုးကျသို့

ထားမယ် "

ချီးကန်းက မငြင်းသာတော့ဘဲ မုရှားစားကိုကိုင်လျက် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ဘယ်ဘက်ထောင့်မှာ နေရာယူထားသော ဝံပုလွေထံသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုဝံပုလွေသည် ချီးကန်း လျှောက်လာသည်ကို လှုပ်မလှုပ်ပါ။

ချီးကန်း၏စားက သူ့ထံသို့ ရောက်လုလု တဒင်္ဂအချိန်တွင် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သူ၏နောက်ကျောတွင် အခြားဝံပုလွေတစ်ကောင်က လျှင်မြန်စွာဖြင့် ချီးကန်း၏နောက်ကျောသို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။

မေကူးက အသင့်ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ သူမသည် စားဖြင့် ခုန်အုပ်လာသော ဝံပုလွေ၏ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုကား၍ ခုတ်ခုတ်လိုက်လေသည်။

"ဦးမီး "

သံသံချင်း ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝံပုလွေ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် မည်သို့မျှ ထိခိုက်ခြင်း

မရှိဘဲ မေကူး၏စားသည် ပဲ့သွားလေသည်။

ချီးကန်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိတ်လန့်အံ့သြသွားလေ၏။

"ဟောဗျာ သူတို့ခြေထောက်က စားပြီးနေပါလား"

ဘဝသံရာသိုင်းကျွန်း(၉) * ၁၅၁

မေကူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"တိရစ္ဆာန်ပဲ စားပြီးနိုင်ပါ့မလား "

ချီးကန်းက

"ဒါဖြင့် သခင်မလေးစားက သူ့ကို မခုတ်မိပါလား"

မေကူးက ပြီးလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး အဲဒီဝံပုလွေက အစစ်မှမဟုတ်ဘဲ "

ချီးကန်းက အံ့သြသွားသည်။

"အစစ်မဟုတ်ဘူး "

မေကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဝံပုလွေရဲ့ မျက်လုံးကိုကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ် "

သူမသည် ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ဝံပုလွေ ဆယ့်နှစ်ကောင်ထဲမှာ ဒီတစ်ကောင်ကသာ

အစစ်ပါ "

ချီးကန်းက အသေအချာ ကြည့်လိုက်ရာ

"ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဒီဝံပုလွေဆယ့်နှစ်ကောင်က အတူတွေ

ဖြစ်နေတယ်ဗျို့ "

တုံးဖန်းမိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မိန်းကလေးက တော်တော်မျက်စိလျှင်သားပဲ ဒီဝံပုလွေ

ကို ကျုပ်က လအတော်ကြာ တီထွင်ထားတာကို မိန်းကလေးက

တစ်ခါတည်း ကြည့်တာနဲ့ သိရှိတာ အံ့ပါရဲ့ "

၁၅၁ ❀ မိုးကျော်သူ

မေကူးက ပြီးလိုက်သည်။

“ဦးလေးရဲ့ လက်ရာ အလွန်ပီရိပါတယ် ကျွန်မလည်း
ကြည့်လို့သိတာ မဟုတ်ဘူး စဉ်းစားမိလို့ပါ ”

တုံးဖန်းမိန့်က

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဝံပုလွေဝက်ပါအကြောင်းကို သိထား
ရတာလဲ ”

မေကူးက

“ရှင်က ကျွန်မကို ဝက်ဝံဝက်ပါလို့ ပြောလိုက်လို့
နောက်ပြီး သူတို့ယူထားတဲ့နေရာတွေကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကောင်း
ကင်ပေါ်မှာ ဝံပုလွေကြယ်များရဲ့ အနေအထားနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်
နေလို့ ကျွန်မက စွန့်ပြီး စမ်းလိုက်တာပါ ”

ကုဝေက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မိန်းကလေးက ငိုမိဂိုဏ်းကလား၊ ထင်းလိုဂိုဏ်းကလား”

မေကူးက

“နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်ပါဘူးရှင် ”

ကုဝေက မဲပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို သိနိုင်တဲ့လူက ငိုမိဂိုဏ်းကလူ ဒါမှ
မဟုတ်ရင် ထင်းလိုဂိုဏ်းကလူသာ ဖြစ်ရမယ် ”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့ လူပါ ရှင်တို့ ဘာ

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၅၂

လုပ်ကြမလဲ ”

ကုဝေက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့ကဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ ရန်ငြိုးရှိ
တဲ့အတွက် မင်းတို့ကို လက်စားချေရမှာပဲ ”

မေကူးက

“ကျွန်မကို သတ်လိုက်ရင် လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့
က ရှင်တို့ကို ကောင်းကောင်း လက်စားချေမှာပေါ့ ”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ် ဝံပုလွေဝက်ပါရဲ့ အစွမ်းကို မင်း
တွေ့ရမှာပေါ့ ”

သူက ပြောပြီး လက်ငွေယမ်း၍ အချက်ပြလိုက်သည်။

ဝံပုလွေဆယ့်နှစ်ကောင်သည် စတင်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

၁၅၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝံပုလွေ ဆယ်နှစ်ကောင်သည် လျင်မြန်စွာဖြင့် တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

ချီးကန်းမှာ သိုင်းပညာ မညံ့သော်လည်း ဝက်ပါ၏ပညာကို
နားမလည်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူ့လက်ထဲတွင် အလွန်ထက်မြက်သော မုရှားဓား
ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော်လည်း ဝံပုလွေ၏ အမွှေးများကိုပင် မထိနိုင်ပါ။

မေကူးသည် ဝက်ပါ၏ပညာကို နားလည်ထားသော်လည်း
အတွေ့အကြုံက နုနယ်ပြီး အားမာန်မပြည့်စုံ။

သူမ၏ ဓားမှာလည်း ရိုးရိုးဓားတစ်လက် ဖြစ်နေသဖြင့်
တစ်ခဏအကြာတွင် သူမ မောဟိုက်၍ လာလေသည်။

လက်ထဲမှဓားလည်း တစ်ပိုင်းသာ ကျန်တော့သည်။

ကုဝေသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ”

ချီးကန်းမှာ ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်း ဖြစ်လာသဖြင့်

ဘဝသံသရာသိုင်းကမ္ဘာ(၉) ❀ ၁၅၅

သူသည် မုရှားဓားကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“သခင်မလေး ကျွန်တော့်ဓားကိုယူပြီး ထိုးဖောက်ထွက်
သွားပါ ခင်ဗျာ ”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဝက်ပါကို ထိုးဖောက်နိုင်ပေမယ့် အပြင်က
လူနှစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲက ပြေးလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ချီးကန်းက

“မဟုတ်သေးဘူး သခင်မလေးရဲ့ ဓားပညာ အလွန်
အဆင့်မြင့်တာကို တွေ့ရပါတယ် သူတို့က သခင်မလေးကို တား
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

မေကူးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မျက်ရည်ကျလာလေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို လွှတ်တဲ့တိုင်အောင် ဒီလောက်
ကျယ်ပြန့်တဲ့ ရေခဲပြင်မှာ စားစရာလည်းမရှိ ဘယ်လိုမှ တားနိုင်
မှာမဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် သေစရာရှိရင် ဒီမှာသေတာကောင်းပါ
တယ် ”

ချီးကန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က သခင်မလေးကို ကာကွယ်မပေးနိုင်တဲ့
အတွက် သေသင့်ပါတယ်ဗျ ”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဒီလိုမပြောပါနဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ

၁၅၆ ❀ မိုးကျသည့်

ကျွန်မအပေါ် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တာတွေကို ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။

ထူးဆန်းသည်မှာ ဝံပုလွေများသည် မေကူးတို့က တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလျှင် သူတို့လည်း တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါ။

ဝံပုလွေအုပ်များက လေးဘက်လေးတန်တွင် ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ထားလေသည်။

သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မေကူးတို့နှစ်ယောက်အား အစာရေစာငတ်ပြီး ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိသည်အထိ စောင့်နေမည့်ပုံရသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျရာ(၉) ❀ ၁၅၇

ကုဝေနှင့် တုံးဖန်းမိန်တို့သည် မြေပြင်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အေးဆေးစွာ စားသောက်နေ၏။

မွေးကြိုင်သောအနံ့များသည် မေကူးနှင့် ချီးကန်းထံသို့ လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိသွားသည်။

မေကူးတို့နှစ်ယောက် ပို၍ ဗိုက်ဆာလာလေသည်။ မေကူးသည် စိတ်တင်းထားနေသောကြောင့် ခံနိုင်ရည်ရှိနေ၏။

ယခု သူမသည် စိတ်လျော့လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး အင်အားချည့်နဲ့စွာ ပျော့ခွေလာလေသည်။

သူမသည် ကျီးကန်း၏ပခုံးကို အားယူ၍ မှီထားသည်။

“ကုဝေ ကျွန်မ သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

ကုဝေက ပြုံးလိုက်သည်။

“သေမယ့်လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်က သဘောထားကြီးပါ

၁၅၈ ❀ မိုးကျသည့်

တယ် ခင်ဗျား တောင်းဆိုချင်တာတွေကို တောင်းဆိုပါ ကျုပ်
တို့ ပေးနိုင်တယ်ဆိုရင် ပေးပါမယ် ”

မေကူးက

“ကျွန်မက သေရမှာကို မကြောက်ပေမယ့် ဒီနေရာမှာ
မသေချင်ဘူး ရှင်တို့လည်း ကျွန်မတို့ကို ဒီသဘောနဲ့ ဝိတ်ဆိုထား
တယ် မဟုတ်လား ”

ကုဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မင်းတို့ကို ငါတို့က စောင့်ကြည့်နေတာ၊
မင်းတို့ဟာ ရေခဲပြင်မှာ တစ်လည်လည်ဖြစ်ပြီး အစာရေစာ ကုန်
ခန်းတွေမှ ငါတို့က ထွက်လာတာပါ ”

မေကူးနှင့် ချီကန်းတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် ကြည့်ကာ ကြောင်သွားလေသည်။

ကုဝေက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ မင်းက ဘာတွေတောင်းဆိုမယ်ဆိုတာ တောင်းဆို
နိုင်ပါပြီ ”

မေကူးက

“ကျွန်မတို့တွေ အစာရေစာ ဝအောင်စားပါရစေ ပြီးတာ
နဲ့ ကျွန်မတို့က ဝံပုလွေဝက်ပါနဲ့ သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ခွင့်ပြုပါ ”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဝံပုလွေခြေသည်းမှာ အဆိပ်ရှိပါတယ် အဆိပ်မိသွား

ဘဝသံသရာသိုင်းကျယ်(၉) ❀ ၃၉

တာနဲ့ သေတာထက် ပိုခံရမယ်နော် ”

မေကူးက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်မဟာ သိုင်းလောက မိသားစုထဲက
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ ဒါကြောင့် သေစရာရှိလည်း သူသေ
ကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ပြီးမှ သေချင်ပါတယ် ”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းစကားကြားရတာ ငါ သဘောကျသွားပြီ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်က ဒီလောက်သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က
ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်ခံပါ့မယ် ”

သူသည် ပြောပြီး လက်ထဲမှ ကိုက်နေသော ကြက်ပေါင်ကို
ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

မေကူးသည် ကုဝေ ပစ်ပေးသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ
ကို ချီးကန်းနှင့် ခွဲဝေပြီး စားသောက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် မြေပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူတို့
သည် မျက်လုံးမှိတ်ထားကာ အနားယူလိုက်လေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် မေကူးက မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး ထရပ်
လိုက်လေသည်။ ချီးကန်းကလည်း ထရပ်လိုက်သည်။

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝက်ပါကို ထိုးဖောက်တော့မှာလား”

မေကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ ကျေနပ်အောင် ထိုးဖောက်ဖို့ ကြိုးစားပေတော့”

မေကူးသည် ချီးကန်းအား ပြီးပြလိုက်သည်။

“မုရှား ဓား ကျွန်မကို ပေးပါ ”

သည်။

ချီးကန်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ဓားကို လှမ်းပေးလိုက်

မေကူးသည် ဝက်ပါထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ချီးကန်းကလည်း ဘုမသိဘုမသိဖြင့် သူမနောက်သို့လိုက်၍
ဝင်သွားလေသည်။ မေကူးသည် ဝက်ပါအလယ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်
သည်။ သူမသည် ရုတ်တရက် ဓားလွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ချီးကန်း၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဧ...ကို ဘာဖြစ်လို့ လွှင့်ပစ်ရတာလဲ သခင်မလေး ”

မေကူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“မုရှားဓားက ထက်မြက်လှပေမဲ့ ဒီပုလွေအတုဟာ
သံမဏိနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့အတွက် ဘာမှတတ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

တုံးဖန်းမိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေးက ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ”

မေကူးက

“ဒါကြောင့် လက်ဝါးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရင် အဆိုးထဲက အကောင်း
ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်မယ် ”

ချီးကန်းက မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေ
လိုက်လေသည်။

မေကူးသည် ချီးကန်းအား အသံတိုးတိုးဖြင့်

“တော်ကြာ ကျွန်မသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုတဲ့အခါမှာ
ကျွန်မသိုင်းကွက်အတိုင်း တသဝေမတိမ်းလုပ်ဖို့ ဂရုစိုက်ပါ ”

ချီးကန်းသည် မေကူး၏သဘောကို နားမလည်နိုင်သော်
လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

၁၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး ”

မေကူးသည် သူမ၏သိုင်းကွက်ကို စတင်လိုက်လေသည်။

“ကနီးကန်းသိုက်ဗျ ”

ချီးကန်းသည် မေကူးပြောပေးသည့် တိုက်ကွက်အတိုင်း

တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူသည် မည်သူ့ကိုမှ မတိုက်ခိုက်ဘဲ တစ်ယောက် သွားသည်။

တည်း လေ့ကျင့်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

မေကူးက ထပ်မံရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“မြွေဟောက်လွင့်ထွက် ”

ချီးကန်းကလည်း သူမပြောသည့်အတိုင်း သိုင်းကွက်ကို အသုံး

ပြုလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မေကူးသည် သိုင်းကွက် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက်

ကွက်အော်ရင်း ဝံပုလွေများကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချီးကန်းကလည်း သူမအော်ပြောသည့် တိုက်ကွက်ကို အသုံး

ပြုပြီး ဝံပုလွေများကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မေကူးက သိုင်းကွက် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပို၍ လျင်မြန်စွာ အော်

ပြောလိုက်လေသည်။

သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကလည်း တဖြည်းဖြည်း လျင်မြန်လာသည်။

ချီးကန်း၏ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း လျင်မြန်လာလေသည်။

ကုဝေနှင့် တုံးဖန်းမိန့်တို့သည် မေကူး၏ အပြုအမူကိုကြည့်

ကာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၆၃

ရုတ်တရက် မေကူးက

“တောင်ခုတ်လက်ဝါး ”

သိုင်းကွက်အမည် အော်ပြောလိုက်ရာ ချီးကန်းသည် သူက

အော်ပြောသည့်အတိုင်း လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူ့လက်ဝါးသည် မေကူး၏ကျောပြင်သို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်

သူသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

မေကူး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

မေကူးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်နှင့် ပြန်လည်ထရပ်

လိုက်သည်။ သူမလက်တွင် မှုှားစားကို အသင့်ကောက်ကိုင်ပြီးသား

သူမသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် အနီးတွင် နေရာယူထားသော

ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်အား ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာသဖြင့်

ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါ။ ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်သည် ထက်မြက်

သော မှုှားစားကြောင့် ထက်ပိုင်းပြတ်သွားလေသည်။

သွေးများသည် မေကူးတစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေ

တော့သည်။

အဖြစ်အပျက်သည် လျင်မြန်လွန်းလှပေသည်။

ကုဝေနှင့် တုံးဖန်းမိန်တို့မှာလည်း ရုတ်တရက် မှင်သက်ခံသွားလေသည်။

ချီးကန်းသည် တစ်ခဏ ငေးငိုငိုပြီးမှ သတိရလာလေသည်။

သူသည် ကမန်းကတန်း ပြေးလွှားသွားပြီး မိမိလက်ဝါးချွတ်

ကြောင့် ဒဏ်ရာရနေသော မေကူးအား ဖေးမလိုက်လေ၏။

“သခင်မလေး ကျုပ်ရဲ့ အပြစ်ပါဗျာ ”

မေကူးသည် ပါးစပ်မှ ထွက်လာသောသွေးများကို ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါက ကျွန်မရဲ့အကြံပါ ”

ချီးကန်းက နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

မေကူးက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဓားကို တမင်တကာ ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်ရဲ့ —

အနီးကို လွင့်ပစ်ထားတာ နောက်မှ ရှင့်ရဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို အရှိန်ယူပြီး ဓားပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့နေရာကိုရောက်အောင် လုပ်တာ”

သူမက ပြီး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အားလုံးက ကျွန်မ ဒဏ်ရာရသွားပြီး ကျသွားတယ်လို့ ထင်သွားကြတယ် ဒီအခွင့်အရေးကို ကျွန်မ အသုံးချပြီး ဓားကို ကောက်ယူပြီး ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်ကို ခုတ်ချလိုက်တာပေါ့ ”

ချီးကန်းသည် မေကူးအကြံကို နားလည်သဘောပေါက်သွားလေသည်။ ကုဝေ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလာလေသည်။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမ ”

မေကူးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့ ဝံပုလွေဝက်ပါဟာ ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်မရှိတဲ့ အတွက် ဘာမှမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပါဘူးလေ ”

ချီးကန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားတို့ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပေတော့ ”

သူသည် ပြောပြီး မေကူးအားတွဲလျက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက် ”

ကုဝေသည် သူတို့သွားလမ်းကို ပိတ်၍ရပ်လိုက်သည်။

မေကူးက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

၁၆၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“ရှင်တို့က ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကတိတည်ဖို့ ကောင်းပါတယ် ”

ကုဝေက

“မင်းတို့က ရိုးရိုးတန်းတန်း ထိုးဖောက်ထွက်ရင် ကျုပ်က ဘာမှပြောဖို့မလိုပါဘူး အခုတော့ ယုတ်မာတဲ့ အကြံနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်ကို သတ်လိုက်တဲ့အတွက် မင်းတို့ကို ပြန်သတ်ရဦးမယ် ”

ချီးကန်းက မေကူးလက်ထဲမှ မုရှားစားကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကုဝေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့က တော်တော် အရှက်နည်းတဲ့ လူတွေပါလား။”

ကုဝေက

“စကားမများနဲ့ သေဖို့သာပြင် ”

သူသည် ချီးကန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မေကူးမှာမူ ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ချီးကန်း၏ ခြေထောက်ပညာ မညံ့ပါ။

ထို့ပြင် သူ့လက်ထဲတွင် အလွန်ထက်မြက်သော မုရှားစားရှိနေသဖြင့် သိုင်းကွက် ငါးဆယ်ကျော်အထိ ယှဉ်ပြိုင်သည့်တိုင်အောင် လက်ညှိနေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၆၇

ကုဝေ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် သိုင်းကွက်ကို ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

သူ၏ လက်တစ်ဖက်သည် ဓားငယ်တစ်လက်ကို တိတ်စာဆိတ် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ချီးကန်း၏လက်မောင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာ ရရှိသွားလေသည်။

“ချွမ်း ”

ချီးကန်း၏လက်ထဲမှ မုရှားစားသည် မြေပေါ်သို့ လွှတ်ကျသွားလေသည်။

ချီးကန်းက ကမန်းကတန်း နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ယား ”

ကုဝေသည် အသာစီးမှ ရလိုက်သဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း ”

ချီးကန်း၏ကျောပြင်တွင် လက်ဝါးတစ်ချက် ထိသွားသဖြင့် မြေပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျသွားလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ”

သူသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လက်ဝါးတစ်ဖက် မြှောက်လိုက်သည်။

သူသည် ချီးကန်းအား အသေရိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်

၁၆၈ (★) ပိုးကျော်သူ

သူ့နောက်တွင် လေတိုးသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှ အလစ်ဝင်တိုက်ခိုက်လာသည်ကို ချက်ချင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် လှည့်ပင်မကြည့်နိုင်ဘဲ ကမန်းကတန်း ရှေ့သို့ ကျွန်းထိုး၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သူသည် အဝေးသို့ ရောက်သွားတော့မှ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မေကူးက မုရှားစားဖြင့် သူ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကုဝေက ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အလစ်ဝင်တိုက်ရတာလဲ ”

မေကူးက အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒဏ်ရာရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှင်က ခုလို အနိုင်ကျင့်တာ တရားသလား ”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ သူမသေရင် ကိုယ်သေရမယ် ဒါ မင်း နားလည်ပါတယ် ”

မေကူးက

“ဒါ ကျွန်မ သိတယ် ဒါပေမယ့် သူက ဒဏ်ရာရနေပြီပဲ”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ကြိုက်သလို ပြောနိုင်တယ် ကနေတော့ မင်းတို့

ဘဝသံရာသီကျမ်း(၉) (★) ၁၆၉

နှစ်ယောက်ကို အသေသတ်ပစ်မယ် ”

သူက ပြောပြီး မေကူးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မေကူးက မုရှားစားကို တင်းတင်းဆုပ်ထားပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်လာသောအခါ မေကူးက မောဟိုက်လာလေသည်။

ကုဝေက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ ”

သူသည် ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မေကူးသည် အံကိုကြိတ်ကာ ခုခံနေသည်ဖြစ်သော်လည်း

သူ၏ ခုခံမှုမှာ တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာလေသည်။

တုံးဖန်းမိန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အာရုံစူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသဖြင့်

အဝေးမှ လူရိပ်နှစ်ခု ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သတိမပြုမိပေ။ ဝံပုလွေအုပ်များသည် လူရိပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်သဖြင့် လှုပ်ရွံ့လာသည်။

ထိုစဉ်

“ချွမ်း ”

မေကူး၏ဓား မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

၁၇၀ * မိုးကျသို့

“ကဲ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ ”

မေကူးက

“အိန္ဒိယ သေရဲပါတယ် ”

ကုဝေက

“မင်းက ငါ့ရဲ့ဝင်္ကံပါကို ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် အလွယ်တကူ

နဲ့ အသေမခံနိုင်ဘူး ”

တုံးဖန်းမိန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

ကုဝေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ကိုခေါ်သွားမယ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝံပုလွေ
ကို ကိုက်ခိုင်းမယ် ”

သူသည် ပြောပြီး မေကူး၏သွေးကြောကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

မေကူးသည် လှုပ်ရှား၍ မရသော်လည်း သူမ၏မျက်လုံးအစုံ
မှာမူ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်စွာဖြင့် ကုဝေအား ရွံ့မုန်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟား ဟား ဟား ”

ကုဝေက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

တုံးဖန်းမိန်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်သင့်

ပါဘူး ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) * ၁၇၁

ကုဝေက အံတင်းတင်း ကြိုတ်လိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်ရဲ့ ဝံပုလွေကိုသတ်တဲ့အတွက် သူ့ကို

မကျေဘူးဗျ ”

တုံးဖန်းမိန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှလူရိုက်သည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

လူနှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သူတို့ထံ ဦးတည်လာလေ
တော့သည်။

စည်းရုံးခြင်း

မြင်းခွာသံများသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ကုဝေ ကမန်းကတန်း အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

လူနှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဝံပုလွေအုပ်ကြားမှ မကြောက်မရွံ့ ထိုးဖောက်ဖြတ်ကျော်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

တုံးဖန်းမိန်သည် ရှေ့ဆုံးမှလူအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဝူးကျူရီပါလား မတွေ့တာ ကြာပြီနော်”

ဝူးကျူရီက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ”

တုံးဖန်းမိန်က

“ခင်ဗျားက ကျင်းလိန်မှာ တော်တော်လေး အစွမ်းပြတယ် လို့ ကြားမိပါသေးတယ်ဗျာ ”

ဝူးကျူရီက အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ တစ်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်ခံပြီးမှ အဘိုးကြီးလေးယောက်ကို ပင့်ဖိတ်လာခဲ့တယ် နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရတာပဲ ”

တုံးဖန်းမိန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ အဘိုးအိုလေးယောက်က ရှုံးသွားပေမယ့် သူတို့လည်း မသက်သာဘူးလို့ ကြားပါတယ် ”

ဝူးကျူရီနှင့် အတူပါလာသော လူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလာလေသည်။

“ကျုပ်ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးပါဦး ”

ဝူးကျူရီက

“ဟုတ်သားပဲ သူကတော့ ငိုမိဂိုဏ်းက ကုဝေပါ ”

ကုဝေက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကုဝေပါ ဉာဏ်ကျယ်လေးဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားခဲ့တာ ကြာပါပြီ အခုမှပဲ တွေ့ရတယ် သူကရော ”

ထိုလူက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မွန်ရှောက်ဟောင်ပါ ”

၁၇၄ (★) မိုးကျသု

ကုဝေနှင့် တုံးဖန်းမိန်တို့က ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ကိုး ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က မချိုပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင် မခေါ်ပါနဲ့တော့ဗျာ ကျုပ် ရှက် ပါတယ် ”

ကုဝေက

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ကျုပ်တို့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရောက်နေတာတောင် တွေ့အောင်ရှာနိုင်တယ် ”

တုံးဖန်းမိန်က

“ဝူးကျူရိုက တွေ့ချင်တဲ့လူဆိုရင် မိုးပေါ်မှာပဲ ပုန်းနေပါ စေ သူက တွေ့အောင်ရှာနိုင်တယ် ”

ဝူးကျူရိုက

မဟုတ်ပါဘူးဗျာ လမ်းမှာ တုံးဖန်းနဲ့တွေ့လို့ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာရှိမှန်း သိလိုက်တာပါ ”

ကုဝေက

“သူတို့ ဒီတစ်ခါ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ ”

ဝူးကျူရိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အရှက်ရပြီး ပြန်လာတာပေါ့ လေပွေ့မြင်းသည်တော် အဖွဲ့က အမျိုးသမီးက တော်တော့ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဗျာ”
ကုဝေ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) (★) ၁၇၅

“လေပွေ့မြင်းသည်တော်အဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင်ရဲ့မိန်းမက ဉာဏ်အတော်ကောင်းတယ် ကြားတယ် ဟုတ်ရဲ့လား ”

“ကျုပ်က ဉာဏ်ချင်း ပြိုင်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကိုမှ မကြောက်ဘူး ဒါပေမယ့် ဒီအမျိုးသမီးကြတော့ ကျုပ်က မမီဘူး ဗျာ ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒီတစ်ခါ ကျုပ်က သေသေချာချာ စိစဉ်ပြီးမှ သူ့ကို အနိုင်ရဖို့ အကြံရလာတာဗျာ ”

ကုဝေက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက သူတို့ကို နိုင်မယ့်အစီအစဉ်တွေ ရှိနေ ပြီလားလို့ ”

ဝူးကျူရိုက

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ သူတို့ကို နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ တိကျသေချာတဲ့ စီမံချက်တစ်ခု ရှိပါတယ် ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ဆီကို ရောက်အောင်လာနဲ့တာ”
ကုဝေနှင့် တုံးဖန်းမိန်တို့က စိတ်ဝင်စားလာကြလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့စီမံချက်ကို ပြောစမ်းပါဦး ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး ကျုပ်ရဲ့ပြဿနာကို အရင်ဖြေရှင်းပြီးမှ ပြောကြသေးတာပေါ့ ”

၁၇၆ (★) မိုးကျော်သူ

ကုဝေ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားမှာ ဘာပြဿနာ ရှိနေလို့လဲ ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က မြေပေါ်မှာလဲနေသော မေကူးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးအတွက် ကျုပ် အခွင့်အရေးတောင်းချင် လို့ပါ ”

ကုဝေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီမိန်းကလေးက ကျုပ်ရဲ့ ဝံပုလွေဝင်္ကံပါကို ဖျက်ဆီးပစ်လို့ ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်မလို့ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သူ့အတွက် အခွင့် အရေး တောင်းတာလဲဗျ ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်တူမပါ ကျုပ်တို့မှာလည်း ဒီတူမတစ်ယောက် ပဲ ရှိပါတယ် ဒါကြောင့် သူ့ကို ချမ်းသာခွင့်နဲ့ပေးပါလို့ တောင်းပန် ချင်ပါတယ် ”

ကုဝေ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေ၏။

ဝူးကျူရိုက

“ကျုပ်ရဲ့ စီမံချက်သာ အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် ထင်းလုံဂိုဏ်း ရော လေပွေမြင်းသည်တော်ရော လုံးဝကြောက်စရာမလိုဘူး ဒါကြောင့် မွန်ရှောက်ဟောင် တောင်းပန်တဲ့ကိစ္စကို လက်ခံစေချင်ပါ တယ် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော်(၉) (★) ၁၇၇

ကုဝေသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ မေကူး၏သွေးကြော ကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်က သူ့အား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ”

မေကူးက ထရပ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ပန်းကိုပွတ်ရင်း မွန်ရှောက်ဟောင်အား အကဲခတ် ကြည့်နေ၏။

မွန်ရှောက်ဟောင်က ကြင်နာသောအသံဖြင့်

“သမီး ဟိုမှာ မြင်းရှိတယ် မြင်းပေါ်မှာလည်း အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိပါတယ် မြန်မြန်သွားပါတော့ ”

မေကူးက မြေပေါ်လဲကျနေသော ချီးကန်းအား ညွှန်ပြလိုက် လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ချီးကန်းကို လွှတ်မပေးရင် ကျွန်မလည်း မသွားဘူး ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခက်တာပဲကွယ် အခု မင်းကိုလွှတ်ပေးလိုက်တာ ကျုပ် ကို တော်တော်အားနာလို့ သိလား ”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟူက ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်ပေးလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ ကျွန်မ သူ့ကိုပစ်ပြီး သွားလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ကုဝေအား ကြည့်လိုက်သည်။

ကုဝေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလူက လေပွင့်ဖမ်းရဲ့ လက်ရုံးတစ်ခုပါ ဒါကြောင့် သူ့ကို မလွှတ်နိုင်ဘူး ”

ဂူးကျူရီက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီလူဟာ မုရှားစားရှိနေလို့သာ ကြောက်စရာကောင်းတာ အခု ဒီစားက ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီပဲ သူ့ကို လွှတ်လိုက်လည်း မှုစရာမလိုပါဘူး ”

ကုဝေသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ မိမိလက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော မုရှားစားကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်

မကျေမနပ်ဖြင့် ချီးကန်း၏သွေးကြောကို ဖြေပေးလိုက်လေသည်။

ချီးကန်းသည် မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့် ကုဝေလက်ထဲမှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

မေကူးက

“အသက်ရှင်နေရင် တစ်နေ့ ဒီစားကို ပြန်ရမှာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ် ”

ချီးကန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကုဝေက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“ကဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့စီမံချက် ဆွေးနွေးရအောင် ကျုပ်နက် လိုက်ခဲ့ပါ ”

ဂူးကျူရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်(ကဲ့သို့)သွားမှာလဲ ”

ကုဝေက တစ်ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်လိုက်ရပါ ”

ဂူးကျူရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အတော်ပဲ ကျုပ်ကလည်း ဝါးရင်းဘုန်းတော်ကြီးကို ချင်နေတာ ”

ကုဝေက ဝံပုလွေအုပ်ကို အချက်ပေးလိုက်သည်။

ဝံပုလွေအုပ်များသည် သူ့ထံသို့ စုရုံးလာကြလေသည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်က မေကူးအား အသံတိုးတိုးဖြင့် မှာကြားတတ်သည်။

“သမီး ကိုယ့်လှိုင်းကို ကရစိုက်ပါ ကျုပ် သွားတော့မယ် ”

မေကူးက သူ့အား လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

မွန်ရှောက်ဟောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ထွက်ခွာရန် ခြေခမ်းပြင်လိုက်သည်။

မေကူးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

၁၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခဏ ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

မေကူးက အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ကျွန်မကိုကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဦးလေးပဲ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး

မေကူးက

“ကျွန်မက ရှင့်ကို ဦးလေးလို့ တော်မလား မတော်ဘူးလားဆိုတာ မပြောတတ်သေးပါဘူး ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တောင်းတာရတာစရာတစ်ခုရှိပါတယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာကိုလဲ ”

မေကူးက

“သူတို့နဲ့ စကားပြောတဲ့အခါမှာ နတ္ထိတောင်က

အကြောင်းကို မပြောပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“စိတ်ချ ဦးလေး ကျွန်မ မပြောဘူး ”

မေကူးက

“အခု အမေဟာ ဝေမင်းဆီမှာ ရှိနေပါတယ် ဦးလေး

သူတို့ကို ရန်မှုမလို့ မဟုတ်လား ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၁၈၁

မွန်ရှောက်ဟောင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရပေါ့ ”

သူက သူတို့ဆီ လာနေသော မြင်းနှစ်ကောင်အား ညွှန်ပြ

ခိုက်လေသည်။

“ငါတို့မြင်းကိုစီးသွား ဒီကနေ အရှေ့ဘက်တည့်တည့်

ကန်မှာမူပြီးသွားရင် လမ်းမှန် ရောက်သွားပါလိမ့်မယ် ”

သူကပြောပြီး ကုဝေတို့လူစုနောက် ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

မေကူးသည် ကုဝေတို့၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ ချီးကန်း
ဘက်သို့ ရွာညွှန်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးစားက ကျွန်မကြောင့် သူတို့လက်ထဲ ရောက်
သွားတာ တစ်နေ့ ကျွန်မ တာဝန်ယူပြီး ပြန်တောင်းပေးပါမယ်
လေ ”

ချီးကန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သခင်မလေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မ အသုံးမကျ
လို့ပါဗျာ ”

မေကူးက

“ကျွန်မ စွမ်းရည်မရှိဘူးလို့ ထင်လို့လား ”

ချီးကန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ သခင်မလေးက ဝင်ပါကို ထိုးဖောက်
ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်း မျက်မြင်ကို တွေ့ရတော့ အလွန် ကြည်ညိုမိပါတယ်။ သွားသည်။

အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ မိန်းမကတောင် သခင်
မလေးကို မမိပါဘူး ”

မေကူးက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ မြင်းပေါ်တက်လိုက်
ပြီး မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ချီးကန်းက မြင်းပေါ်တက်ပြီး လိုက်ပါသွားရာ၊ မေကူးသည်
မြင်းကို အနောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားရာ၊ ချီးကန်းက
ကမုန်းကတန်း လိုက်လာလေသည်။

“သခင်မလေး လမ်းမှားနေပြီ ”

မေကူးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး ”

ချီးကန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

မေကူးက

“ကျွန်မဟာ သူများ စားကြွင်းစားကျန်ကို တောင်းစား
တော့အထိ ဖြစ်ခဲ့တာ ခေါင်းဆောင်ကို သွားတွေ့ရမှာ ရှက်တယ်”

ချီးကန်းက

“မဟုတ်သေးပါဘူး သခင်မလေး ကျုပ်မှာလည်း မုရှား
စားကို လက်လွှတ်ခဲ့ရတာပဲ ”

မေကူးက စကားမပြောဘဲ မြင်းကို ဆက်လက်မောင်းနှင်
သွားသည်။

၁၈၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ချီးကန်းက မတတ်နိုင်တော့ဘဲ မေကူးနောက်သို့ လိုက်သွား
ရလေသည်။

အေးစိမ့်သောလေများ တိုက်ခိုက်လာပြန်လေသည်။

မီးရောင်ကောင်းကင်ပေါ်၌ နှင်းပွင့်များသည် တဖွဲဖွဲကျလာ
ပြန်လေသည်။

ထိုနှင်းပွင့်များသည် သူတို့၏ မြင်းခွာရာများကို ဖုံးအုပ်သွား
လေသည်။

ဓားပညာ

နံနက်စောစော ...

ထင်းလုံတောင်ကြား ...

ဝေမင်းသည် စောစီးစွာ အိပ်ရာမှ နိုးလာလေသည်။

သူသည် ဓားကိုယူ၍ ငိုမိဂိုဏ်းမှ ဘီလူးနိုင် ဓားပညာကို လေ့
ကျင့်နေ၏။

ယင်းသိုင်းကွက်များထဲတွင် သိုင်းကွက်အချို့မှာ အလွန်
ခက်ခဲနက်နဲနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်အာရုံကို စူးစိုက်စွာဖြင့် လေ့ကျင့်
ရလေသည်။

သူသည် မိမိသိုင်းပညာမှာ ထပ်မံတိုးတက်လာနေသည်ကို
တွေ့ရှိရလေသည်။

၁၈၆ * မိုးကျသု

သူသည် လေ့ကျင့်မှု ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် အနားယူလိုက်လေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာမှု အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်။

အထီးကျန်ခံစားမှုက ပို၍များစွာ ခံစားနေရလေသည်။

သိုင်းပညာတိုးတက်လာလေလေ ထိုခံစားမှုများ ကြီးမားလာလေလေ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် ထင်းလုံကျူ အဘယ်ကြောင့် တောထွက်သည့် အကြောင်းကို ပို၍သဘောမောက် နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

တောင်အောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဆင်းသွားလေသည်။

တောင်ခါးလယ်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရှောင်ခွမ်း ဖြစ်နေ၏။

သူသည် တိတ်တဆိတ် သူမထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သူသည် ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းမျှသာ လှမ်းလိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးလေး စောလှချည်လား ”

ဝေမင်းက ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း ငါက ကိုယ်ဖော့ပညာနဲ့ လာခဲ့တာ မင်း

ကတောင် သိနေပါလား ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော(၉) * ၁၈၇

“ကျွန်မအဖို့ မဆန်းပါဘူး ”

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မ အခု အဋ္ဌမအာရုံကို လေ့ကျင့်နေတယ်လေ”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ အခြေအနေ တော်တော် တိုးတက်နေပါပြီလား ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညှပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တော်တော်လေး တိုးတက်နေပါပြီ ”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် တောင်လမ်းပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဌာနခွဲမှူးကုန်းတိခွန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“အကြောင်းတော့ ရှိပြီထင်တယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဟုတ်တယ် တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ရမယ်”

ကုန်းတိခွန်းက သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် ဝေမင်းအား အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ”

၁၈၈ * မိုးကျော်သူ

ဝေမင်းက ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်းက

“ခုနစ်ကုန်းက အရေးကြီးတဲ့သတင်းနှစ်ခု ရောက်ရှိလာပါတယ် နိမ့်ရှမ်းနဲ့ ကျင်းရှူးရသေ့တို့က အစည်းအဝေးခန်းမ ရောက်ရှိနေပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို စောင့်နေကြပါတယ် ”

ဝေမင်းက အံ့သြသွားသည်။

“ဘာသတင်းမို့ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေတာလဲ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူးဗျာ သူတို့က တော်တော်လေးကို စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံရလို့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတာပါ ”

ဝေမင်းက ဆက်၍ မမေးတော့ပါ။

သူသည် တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

သူတို့သည် အစည်းအဝေးခန်းမသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့နှင့် နိမ့်ရှမ်းတို့သည် ပူပန်စွာနှင့် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

နတ်လေးပါးဂိုဏ်း

ဝေမင်းက ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် နိမ့်ရှမ်းက အလျင်အမြန် သတင်းကို အစီအရင်ခံလိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင် ရရှိထားသော သတင်းအရ အရှေ့မြောက်ပိုင်း ဟိုင်းလားနီ ကန်တော်အနီးမှာ ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု တည်ထောင်လိုက်တယ်လို့ သိရပါတယ်ရှင် ”

ဝေမင်းက

“သိုင်းလောက ရောင်ရင်းများ အသင်းအဖွဲ့ တည်ထောင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်လား ”

နိမ့်ရှမ်းက

“အဲသည်ဂိုဏ်းအမည်ကတော့ နတ်လေးပါးဂိုဏ်း ဖြစ်တယ်”

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ဂိုဏ်းနာမည်က တစ်မျိုးကြီးပါလား ”

၁၉၀ ❀ မိုးကျသု

နိမ့်ရှမ်းက

“ဝိုက်းရဲ့အကြီးအကဲတွေက ဝိုက်းချုပ်ကြီးရဲ့ မိတ်ဟောင်း
ဆွေဟောင်း ဖြစ်နေပါတယ် ”

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့် ”

နိမ့်ရှမ်းသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဖတ်ပြလိုက်
လေသည်။

“ခြေလေးချောင်းနုတ် ကူဝေ

လူသေအလောင်းနုတ် မွန်ရှောက်ဟောင်

တောင်ပံနုတ် စီးမင်းထိုက်

ဝိုးကောင်နုတ် ချက်စန်းရီ

ဌာနမှူးချုပ် ဂူးကျူရီ

ဌာနခွဲချုပ် တုံးဖန်းမိန့်နှင့် ဝါးရင်းဘုန်းတော်ကြီး ”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟောဗျာ တော်တော်နံပါတ်လားဗျာ ”

ရှောင်ခွမ်းက အနည်းငယ် စိုးရိမ်လာသည်။

“ကုဝေက တိရစ္ဆာန်ကို လိုသလို ခိုင်းနိုင်တယ် မွန်ရှောက်
ဟောင်ကြတော့ လူသေအလောင်းကို စေခိုင်းနိုင်တယ် ကျန်တဲ့
လူနစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ရှင်းနေပါ
တယ် ဒီလူတွေ စုစည်းမိသွားရင် အထင်သေးလို့ မဖြစ်ဘူး ”

ဘဝသံရာသိုင်းကျ(၉) ❀ ၁၉၁

ကျင်းရှူးရသေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကုဝေနဲ့ မွန်ရှောက်ဟောင် နှစ်ယောက်
တောင်မှ ခေါင်းခဲဖို့ကောင်းပြီ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကိုလည်း အထင်
မသေးစွဲဘူး ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ နေ့မှန်းချက်အရတော့ သူတို့ စုစည်းလိုက်တဲ့
ရည်ရွယ်ချက်က ကျုပ်တို့ကို ရည်စူးတာ ဖြစ်ရမယ် ”

ကုန်းတိခွန်းက

“ချက်စန်းရီရဲ့အကြောင်းကို ကျုပ်က ကြားဖူးနားဝ ရှိပါ
တယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ပြောစမ်းပါဦး ”

ကုန်းတိခွန်းက

“ဒီလူဟာ ယင်နန့်နယ်က ပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ
သူက အဆိပ်ပါတဲ့ ဝိုးမွှားအမျိုးမျိုးကို မွေးမြူထားတယ်လို့ ကြားပါ
တယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူကို ဂူးကျူရီက စည်းရုံးလိုက်တာနဲ့ တူတယ် ”

နိမ့်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာသလောက်ပါပဲ ”

၁၉၂ ★ မိုးကျသု

ဝေမင်းက

“ဒါဖြင့် စီးမင်းထိုက်ဟာ ငှက်တိရစ္ဆာန်များကို စေခိုင်းနိုင်
တယ်နဲ့တူတယ် ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သူတို့ကို ကျွန်ုပ် မမူပါဘူး ကျုပ်အဖို့ ခေါင်းကိုက်တာက
တော့ ဂူးကျူရီ ပါပဲ ”

နိမ့်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကုဝေကိုတောင် မကြောက်ဘဲ မစွမ်း
မသန်ဖြစ်နေတဲ့ ဂူးကျူရီကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာလဲ ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဂူးကျူရီကို အထင်သေးနေတာကိုး
ဟာ ပေချူးထင်း ကျန်ခဲ့တဲ့ သိုင်းကျမ်းရထားတယ် ကိုယ်တိုင်
လည်း အခြေခံရှိတယ် နောက်ပြီး ဉာဏ်မညာလည်း ထူးခြား
တယ် ”

နိမ့်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကို ကျွန်မ သိထားပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက အလွန်ကြောက်စရာကောင်း
တဲ့ နှင်းတောင်အဘိုးအိုလေးယောက် ခေါ်လာတုန်းက သူက နောက်
ကွယ်မှာနေပြီ အခုကျမှ ရှေ့တန်းထွက်လာတယ်ဆိုတော့

ဘဝသံသရာသျှိုင်းကျွန်း(၉) ★ ၁၉၃

သူက မပိုင်ရင် မလုပ်တတ်ဘူး ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

တစ်ခဏအကြာမှ ဝေမင်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အရှေ့မြောက်နယ်မြေဟာ လေပွေ့မြင်းသည်တော်ရဲ့
နိုင်နက် ဖြစ်နေတယ် သူတို့က နတ်လေးပါးဂိုဏ်း တည်ထောင်တဲ့
အိစ္ဆာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမြင်ထားသလဲ ”

နိမ့်ရှမ်းက

“ပြောရ ခက်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လေပွေ့မြင်းသည်
တော်ဟာ နတ်လေးပါးဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုရပ်တည်ချက်
တယ်ဆိုတာ လုံးဝဖော်မပြဘူး ဒါပေမယ့် ပန်းတရာဂိုဏ်းနဲ့ မဟာ
မိတ်ဖွဲ့ဖို့တော့ စိတ်ဝင်စားပုံရတယ် ”

နိမ့်ရှမ်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ပန်းတရာဂိုဏ်းကလည်း ဂူးကျူရီတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်
တယ် ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူတို့ဟာ တညီတညွတ်တည်း ရပ်တည်
နေတယ်လို့ ထင်ရတယ် ”

ဝေမင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ”

နိမ့်ရှမ်းက

“ဟုတ်ကဲ့ ယုံကြည်စရာတော့ မရှိပါဘူး ဒါပေမယ့်
ကျွန်မ ရရှိထားတဲ့ အရေးကြီးတဲ့သတင်းက ဒီအကြောင်းကို တိကျ

၁၉၄ (★) မိုးကျော်သူ

အောင် သတင်းပို့ထားပါတယ် ”

ဝေမင်း စဉ်းစားနေ၏။

ရှောင်ခွမ်းက

“လေပွေမြင်းသည်တော် ခေါင်းဆောင်ရဲ့ ဇနီးဟာ အလွန်
ညက်ကောင်းပါတယ် သူတို့ အခုလိုလုပ်နေတာ အကြံရှိလိမ့်မယ်
ထင်တယ် ”

ဝေမင်းက

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲတွေးမိတယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“လေပွေမြင်းသည်တော်နဲ့ ပန်းတရာဂိုဏ်းတို့ မဟာမိတ်
ဖွဲ့တာ မမူလောက်ပါဘူး လက်ရှိပြဿနာက နတ်လေးပါးဂိုဏ်း
ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ အရေးကြီးပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“သူတို့က ငါတို့ကို ကျူးကျော်မလာသေးရင် ထင်းလို
ဂိုဏ်းကလည်း သူတို့ကို ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ လုပ်လို့မရသေးဘူး ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ဒါပေမယ့် သူတို့ တစ်နေ့နေ့တော့ ကျူးကျော်လာမှာ
သေချာတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ လက်ဦးဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး ငါတို့ ထင်းလိုဂိုဏ်းဟာ သဘောထားကြီးရ

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၃) (★) ၁၉၅

လိမ့်မယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကုန်းတိခွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က သူတို့ဆီ သွားတိုက်ခိုက်ရင် အခက်အခဲ အများ
ကြီး ရင်ဆိုင်ရ လိမ့်မယ် ဂူးကျူရီကလည်း သေချာအောင် စီစဉ်
ပြီးသားဖြစ်ရမယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ဒီလိုဆိုရင် ရန်သူလာတဲ့အထိ လက်ဝိုက်ကြည့်နေရမယ့်
အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီ ”

ကုန်းတိခွန်းက

“ဒါဖြင့်လည်း သူတို့ဂိုဏ်း ဖွင့်ပွဲလုပ်တဲ့နေ့မှာ အခြေ
အနေမှန် သိရအောင် လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ဂုဏ်ပြုရင် မကောင်း
ဘူးလား ”

ကျင်းရှူးရသေ့က သဘောကျသွားလေသည်။

“ဒီအကြံ သိပ်ကောင်းပါတယ် ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အမှန်တော့ ကျုပ်က သူများကို သံသယဖြစ်တာ
ကြိုက်ပါဘူး ဒါပေမယ့် အားလုံးက သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကျုပ်
လည်း မကန့်ကွက်ပါဘူး ”

သူသည် အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

၁၉၆ (★) မိုးကျသု

“ဒါနဲ့ ဘယ်သူ့ကို လွှတ်မှာလဲ ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ကျုပ် သွားပါမယ် ”

ဝေမင်းက

“ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့ သင့်တော်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရင်ဆိုင်ရမှာက မြေခွေးလိုကောက်ကျစ်တဲ့ ဂူးကျူရီနဲ့ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေတယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း လိုက်မယ် ”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှောင်ခွမ်း လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်စိတ်ချပါပြီ ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဦးလေးစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မကိုလွှတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါပြီ

ကျွန်မရဲ့အပြောကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လား ”

ထိုစဉ်

တံခါးမှူး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“နတ္ထိတောင်က သခင်မလေး ရောက်ရှိလာပါပြီ ”

ဝေမင်းက

“အမြန်ဆုံး ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါ ”

ထို့နောက် သူသည် အားလုံးသော လူများကို လှည့်ကြည့်

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) (★) ၁၉၇

လိုက်သည်။

“တုစုချင်းက ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် ရောက်လာတာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“နတ္ထိတောင်ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးသမားက ကျွန်မတို့ထက် မညံ့ဘူး သခင်မလေးက နတ်လေးပါးဂိုဏ်းသတင်းရလို့ ရောက်လာတာဖြစ်မယ် ”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် တုစုချင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

အားလုံးက မတ်တတ်ရပ်၍ ကြိုဆိုလိုက်ကြလေသည်။

၁၉၈ နဂါး

တုစုချင်းသည် အားလုံးသောလူများကို တစ်ဦးချင်း နှုတ်
ဆက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။
ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။
“သခင်မလေးက အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေထိုင်ရလို့ ပျင်း
လာပြန်တုံတယ် ”
တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
“သိုင်းလောကဟာ ဆေးဆိုးတဲ့ စဉ်းအိုးကြီးတစ်ခုပါပဲ -
အထဲမှာ တစ်ကြိမ်သာ ရောက်သွားတာနဲ့ အရောင်အသွေးကို ဘယ်
တော့မှ ချွတ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ”
သူမက ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။
“အမှန်တော့ ကျွန်မက ပြန်သွားပြီးကတည်းက သိုင်း
လောကကို ခြေချဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးတော့ပါဘူး ဒါပေမယ့်
ဝေမင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျယ်(၉) ၁၉၉

“ဒါပေမယ့် နတ်လေးပါးဂိုဏ်း ကိစ္စကြောင့် ဆင်းလာရ
နေပြီ မဟုတ်လား ”
တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဒီကိစ္စကို ဒီက သတင်းရရှိလို့ ကျွန်မ ထင်ထားပါတယ်”
ဝေမင်းက
“ကျုပ်တို့က အခုပဲ သတင်းရလာပါတယ် သခင်မလေး
နဲ့ ယှဉ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က နည်းနည်းနည်းနည်းသွားပါတယ် ”
ကျင်းရှူးရသေ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ရဲခနဲ နီသွားလေသည်။
တုစုချင်းက
“နတ္တိတောင်မှာ မိန်းမသားတွေပါပဲ ဂုဏ်သတင်းရော၊
အားအင်ရော ထင်းလုံဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လို့မရဘူး ဒါ
ကြောင့် တခြားဘက်မှာ ပြန်ပြီး ဝီရိယပိုပြီးစိုက်ရပါတယ် ”
ဝေမင်းက
“အမှန်တော့ နတ္တိတောင်ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်ငြိုး မရှိခဲ့
ဘူး အကျိုးအမြတ်ကိုလည်း ဝင်ပြီးရှုပ်ထွေးစရာ မရှိခဲ့ပါဘူး
နတ်လေးပါးဂိုဏ်းဟာ အဓိက ကျုပ်တို့ ထင်းလုံဂိုဏ်းကို ဦးတည်နေ
တာပါ ”
ကျင်းရှူးရသေ့က
“ဟုတ်ပါတယ် သူတို့က နတ္တိတောင်ကို သမီးတောင်
မှာမဟုတ်ဘူး ”

၂၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

တုစုချင်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ သန့်ရှင်းတဲ့နေရာ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး နတ္တိတောင်နဲ့ ထင်းလိုဂိုဏ်းဟာ သွားနဲ့ နှုတ်ခမ်းလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှီခိုနေရပါတယ် နတ္တိတောင်လည်း အေးအေးလူလူ နေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဝေမင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုစုချင်း၏ အယူအဆမှာ အလွန်မှန်ကန်နေ၏။

နိမ့်ရှမ်းက

“သခင်မလေးမှာ ဘယ်လိုအကြံဉာဏ် ရှိပါသလဲရှင် ”

တုစုချင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး ဒီက ဘယ်လို အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ လာကြည့်တာပါ ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ကျုပ်အနေနဲ့ သွားပြီးတော့ အခြေအနေ လေ့လာမလဲလို့ ရှောင်ခွမ်းလည်း လိုက်မယ်ပြောပါတယ် ”

တုစုချင်း သဘောကျသွားလေသည်။

“အတိအလင်း သွားမှာလား ဒါမှမဟုတ် တိတ်တဆိတ် သွားမှာလား ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ကျုပ်တို့ အတိအလင်း သွားမှာပါ ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၂၀၁

တုစုချင်းက

“ဟုတ်တယ် သူတို့ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ လူယုတ်မာတွေ ဖြစ်ပေမယ့် အခုလို အတိအလင်း ဂိုဏ်းတည်ထောင်တာကို သွားပြီး ဂုဏ်ပြုရင် အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားရှိကြောင်း ပြသရတာ ပေါ့ ”

သူမက ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“နယ်စပ်ရဲ့ တောတောင်ရေမြေဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှပနေပါတယ် ဟိုရောက်ရင် စိတ်လက်ကြည်လင် လာနိုင်မယ်လို့ ထင်မိပါတယ် ”

ဝေမင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“သခင်မလေးက သွားဖို့စိတ်များ ကူးနေသလား ”

တုစုချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“နတ္တိတောင်က ထင်းလိုဂိုဏ်းလောက် မကျော်ကြားပေမယ့် သွားပြီးဂုဏ်ပြုရင် သူတို့က လက်ခံမှာပါ ”

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်ရဲ့သဘောကတော့ သခင်မလေး သွားဖို့မသင့်ပါဘူး”

တုစုချင်းက

“လေပွေမြင်းသည်တော် ဟိုမှာရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မ သွားရင် အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်ပေမယ့် ဒုက္ခမရောက်နိုင်ပါဘူး ”

ဝေမင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

၂၀၂ (★) မိုးကျသု

“သခင်မလေး သိပြီ ဟုတ်လား ”

တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အပယ်ခံက ကျွန်မကို စာတစ်စောင် ပေးသွားပါတယ်၊
စာထဲမှာ အားလုံးရှင်းပြထားတယ် သူက သိုင်းလောကကို ငြီးငွေ့
ပြီတဲ့ ဒါကြောင့် တစ်နေရာရာမှာ ငှားရမ်းထိုင်တော့မယ်လို့ ရေးသား
ထားပါတယ် ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ဟာ ကံဆိုးရှာပါတယ် ”

တုစုချင်းက သူ့အား မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက သူ့အပေါ် ပြတ်သားလွန်းတယ်လို့ ရှင် ပြော
ချင်တာလား ”

ဝေမင်းက မျက်နှာနီရဲလာသည်။

“ဟာ ကျုပ် ဒီလိုသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

၁၀၁၁ ရာသီကုန်းကျောင်း (၉) (★) ၂၀၃

နောက်တစ်နေ့ နံနက်

ကျင်းရှူးရသေ့ ရှောင်ခွမ်းနှင့် တုစုချင်းတို့သည် မြင်းကိုယ်စီ
ဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ဝေမင်းက စိတ်မချသဖြင့်
ကုန်းတိစ္ဆာန်အား ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

အကြောင်းမှာ

ကုန်းတိစ္ဆာန်သည် နယ်ခြားဒေသကို ကျွမ်းကျင်ပြီး လေပွေ
မြင်းသည်တော်၏ လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် လုံချန်းနှင့်လည်း
အလွန်ရင်းနှီးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် မြောက်ပိုင်းသို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာသွားရာ မိုင်
ပေါင်းများစွာသို့ ရောက်သောအခါ တုစုချင်းသည် မြင်းကို အနည်းငယ်
တုံ့ဆိုင်းလိုက်ပြီး ရှောင်ခွမ်းနှင့် ယှဉ်၍သွားလေသည်။

သူမသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ရှောင်ခွမ်းအား ပြုံးပြ
လိုက်သည်။

၂၀၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ခန့်မှန်းချက်အရ ဝေမင်းဟာ အခု စတင်ထွက်
ခွာလာပါပြီ ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သိတယ် သခင်မလေးက အတင်းလာမယ့် ရည်
ရွယ်ချက်က ဦးလေး လိုက်စေချင်တဲ့သဘောဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်
ပြီးသားပါ ”

“သခင်မလေးကလွဲလို့ သူ့ကို ခိုင်းနိုင်တဲ့လူ ဘယ်သူမှ
မရှိပါဘူး ”

တုစုချင်းက သူမအားအနည်းငယ် အံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတူမက အတော်ညှဏ်ကောင်းတာကိုး ”

သူမက ဆက်လိုက်သည်။

“ပူးကျူရီ၊ အခုတည်ထောင်တဲ့ နတ်လေးပါးဂိုဏ်းဟာ
များသောအားဖြင့် သူ့ရဲ့ရန်သူတွေချည်း ဖြစ်နေတယ် ဒါကြောင့်
သူတို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် ဘာလဲဆိုတာ ရှင်းနေပါတယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ ”

တုစုချင်းက

“သူကတော့ ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်သမားဆိုတော့ ဒီအတိုင်း
နေမှာပဲ ဒါကြောင့် ကျုပ်က လာမယ့်လို့ အတင်းပြောပြီး ထွက်
လာတာ အဲဒီတော့ သူက စိတ်မချဘဲ နောက်ကလိုက်လာလိမ့်မယ်”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၂၀၅

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူ လိုက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မက အစောကြီး
ကတည်းက သိထားပါတယ် ”

တုစုချင်းက

“နတ်လေးပါးဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနချုပ်ကိုရောက်ရင် ငါတို့
ကတော့ ရန်စပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ကျွန်မတို့လာမှာကို နတ်လေး
ပါးဂိုဏ်းက သတိထားမှာမဟုတ်ဘူး ဒီတော့ ဦးလေးက လိုက်လာ
မှ ပြဿနာသာ ကြီးထွားလာနိုင်တယ် ”

တုစုချင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း ငါ စိတ်ကူးထားတာတွေ သူ အားလုံးသိထား
တယ် ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောနေကြသဖြင့် အတော်
နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့နှင့် ကုန်းတိခွန်းတို့ရှေ့၌ မြင်းလှည်းနှင့် ဓောင့်
နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် သူတို့သည် ကမန်းကတန်း လိုက်
သွားရလေသည်။

လမ်းပေါ်မှရသေ့

မြင်းလေးကောင်သည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ခရီးနှင်လာ
၏။

တုစုချင်းသည် ရှေ့သို့ အာရုံပြုပြီး ကြည့်နေ၏။
သူမသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။
သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် လမ်းဘေး၌ လျှောက်နေသော
ရသေ့တစ်ပါးအား အာရုံစူးစိုက်စွာ ကြည့်နေ၏။
ကျင်းရှူးရသေ့သည် တုစုချင်း စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ
သဖြင့် သူမ ကြည့်နေသည့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရသေ့တစ်ပါး
အား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုရသေ့သည် ဟောင်းနွမ်းသော ရသေ့အင်္ကျီပွ ဝတ်ဆင်ထား
သည်။

သို့သော် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ လျှော်ဖွပ်ထားဟန်ရှိ၏။
မျက်နှာလေးထောင့်ရှိပြီး မည်းနက်သော မုတ်ဆိတ်မွေးရှိ၏။
သူ၏ဥပဓိရုပ်မှာ ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေ၏။
အံ့သြဖွယ်ရာမကောင်းသည်မှာ သူ၏ကျောတွင် ကြီးမားသော
ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး ထမ်းထား၏။

ထိုကြေးခေါင်းလောင်းမှာ အလွန်လေးလံနေ၏။
ကျင်းရှူးရသေ့က အတန်ကြာကြည့်ပြီးမှ အသံတိုးတိုးဖြင့်
“သခင်မက သူ့ကို သိသလား ”
တုစုချင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
“မြင်တော့ မြင်ဖူးတယ် ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတယ်ဆိုတာ
မမှတ်မိဘူး ”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် ထိုရသေ့က သူတို့ထံ လျှောက်လာ
ပြီး လက်အုပ်ချီလိုက်၏။
“နေကောင်းပါတယ်နော် သခင်မကြီး ”
တုစုချင်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့ ”
ရသေ့က ပြုံးလိုက်၏။
“ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ် ”
တုစုချင်းက
“ဟုတ်ကဲ့ မြင်တော့ မြင်ဖူးတယ် ဒါပေမယ့် နာမည်

၂၀၈ ❊ မိုးကျော်သူ

မသိတော့ပါဘူး ”

ရသေ့က ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ဘွဲ့အမည်ကတော့ တိန်းခုံးပါ ”

တုစုချင်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

သူမသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ အတန်ကြာစဉ်းစားသော်လည်း

မမှတ်မိချေ။

တိန်းခုံးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သခင်မကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အတော်ကြာကြာတုန်းက တွေ့

ခဲ့ဖူးပါတယ် အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ညီမနဲ့ သခင်မတို့ တော်တော်လေး

ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်လေ ”

ယခုမှ တုစုချင်း သတိရလာလေသည်။

“ရှင်က ဂူးယင်းဖုံးရဲ့အစ်ကို ဂူးယင်းလုံ ဟုတ်လား”

တိန်းခုံးက ခေါင်းညိတ်၍ သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

“ဂူးယင်းလုံ မရှိတော့ပါဘူး အခု ကျုပ်နာမည်က တိန်းခုံး

ပါ ”

တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“ဪ နှစ်တွေလတွေများဟာ လူရဲ့ရုပ်သွင်ကို ပြောင်း

လဲစေနိုင်ပါတယ် ရသေ့က ရသေ့အဖြစ် ခံယူလိုက်တော့ ကျွန်မ

ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ ”

တိန်းခုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော်(၉) ❊ ၂၀၉

“သခင်မကတော့ နုပျိုတုန်းပါပဲလေ ကျုပ်က အိုမင်းလာ
ပါပြီ ”

တုစုချင်းက

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ရသေ့ကြည့်ရတာ သောကတွေများ
လို့ အိုသင့်တုလူထက် ပိုပြီးအိုတာပေါ့လေ ”

တိန်းခုံးရသေ့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“လူတွေဟာ အသက်တစ်ရာ မနေရပေမယ့် သောက
တွေ ထောင်သောင်းမက ရှိပါတယ် ”

တုစုချင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ရသေ့က ပျောက်ကွယ်သွားတာ ကြာပါပြီ အခု
ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ ”

တိန်းခုံးက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ် တစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ အခုလို
ကျုပ်က လူ့လောကကို ထပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ ”

တုစုချင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရသေ့ကြီးက ဘာတွေများ မှာခဲ့လို့လဲ ”

တိန်းခုံးက

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်တုန်းက ဝေမင်းဟာ
ကျုပ်ညီမကို ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ် ကျုပ်ရဲ့သွေး

သားကိုတော့ လက်ပိုက်မကြည့်နိုင်တာနဲ့ နယ်ခြားက မိတ်ဟောင်း

၂၁၀ ★ မိုးတူသု

တစ်ယောက်ဆီမှာ ကုသခံရပါတယ် ခက်တာက သူ့ကို ကုသရတဲ့ အတွက် သိုင်းလောက သွေးထွက်သံယိုမှု ဖြစ်လာရပါတယ်”

တုစုချင်းက

“ဘယ်သူ့ဆီကို သွားကုတာလဲ ”

တိန်းခုံးက

“ကျုပ်က နယ်ခြားရောက်စဉ်တုန်းက တိဘက်ဘုန်း တော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ပါတယ် သူက ဆေးဝါးကုသမှု ပညာ အလွန်တော်ပျိုတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်ညီမကို ကုသဖို့ သူ လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါတယ် ”

တုစုချင်းက နားထောင်နေ၏။

“အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ အောက်လမ်းဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်း ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်နေပါတယ် သူက ကျုပ်ညီမကို ပျောက်အောင် ကုသပေးပါတယ် ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားပါတယ် ကျုပ်က မကျေနပ်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်လို့ တစ်ယောက် တည်း ထွက်ခွာခဲ့ပြီး နောက်တော့ ဘုရားတရားကို လိုက်စားတယ် မကြာသေးမီက ကျုပ်ညီမက တစ်စခန်းထလာတာကို ကြားသိရလို့ အချိန်မီ ရောက်လာတာပါ ”

တုစုချင်းက နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုကိုး ”

တိန်းခုံးက

၂၁၀ သံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ★ ၂၁၁

“ကျုပ်က ညီမကို တိဘက်ကို ခေါ်မသွားခဲ့ရင် အခုလို ဆိုးကျိုး ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး ”

တုစုချင်းက

“ဒါဖြင့် ရသေ့မှာ အခု ဘယ်လိုအကြံအစည် ရှိပါသလဲ”

တိန်းခုံးက

“ကျုပ်ညီမရဲ့ စိတ်တစ္ဆေဝက်ပါပညာ လေ့ကျင့်နေတယ်လို့ ကြားတာနဲ့ ကျုပ်က အခုလို ရှေးဟောင်း ခေါင်းလောင်းကြီး တစ်လုံး သယ်လာခဲ့ရပါတယ် ”

ရှောင်ခွမ်းသည် ရသေ့ကျောပေါ်မှ ခေါင်းဆောင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီခေါင်းလောင်းဟာ ငါ့ညီမရဲ့ စိတ်တစ္ဆေဝက်ပါကို ဖြို ခဲ့နိုင်လို့ပါ ”

တုစုချင်းက

“ရသေ့ရဲ့ညီမ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိထားသလား”

တိန်းခုံးက

“သိပါတယ် အခု သူက သိုင်းလောကမှာ အလွန်ယုတ်မာ သူ့ဖျင်းတလုတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ်ဆိုတာ သတင်းကြားလို့ လိုက်လာ နေတာ ”

တုစုချင်းက

“ရသေ့ညီမနဲ့ အခုပေါင်းတဲ့လူတွေဟာ ခေတ်လူတွေ

၂၂ ❀ နိဂုံး

မဟုတ်ကြပါဘူး ... ရသေ့တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား
တိန်းခုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့တာဝန် ကျေဖို့သာ အဓိကပါ ... သေရမှာပဲ
မကြောက်ပါဘူး ... ”

ကျင်းရှူးရသေ့က သဘောကျသွားသည်။

“ရသေ့ရဲ့ စိတ်သဘောထားကို လေးစားပါတယ်ဗျာ ...
ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီကို သွားမလို့ ... သဘောတူမယ်ဆိုရင် တစ်
တည်း လိုက်ခဲ့ပါလား ... ”

တိန်းခုံးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျုပ်က လမ်းလျှောက်ပါ့မယ် ... ရသေ့ မြင်းပေါ်
တက်ပါ ... ”

တိန်းခုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့မြင်း ... ကျုပ်ကိုပေးတော့ ခင်ဗျားက အယ်
လုပ် သွားမလဲ ... ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ...

“ဒီနေရာတွေဟာ ထင်းလုံဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်နက်ပါ ... ရှေ့
ဌာနခွဲတစ်ခုနဲ့တွေ့ရင် မြင်းကို အကောင်းဆုံး ရှာပေးပါလိမ့်မယ်”

တိန်းခုံးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ❀ ၂၃

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့မြင်းဟာ ... တော်တော်လေး သန်မာထွား
ကျိုင်းပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ခံနိုင်ပါ့မလား ... ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သိပ်ပြီးလေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

တိန်းခုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာက အလေးချိန်မရှိပါဘူး ... ဒါပေမယ့်
ကျောပေါ်ကခေါင်းလောင်းဟာ တော်တော့ကို လေးပါတယ် ... ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ကျုပ် စမ်းကြည့်ပါရစေ ... ”

ရသေ့ကြီးကပြုံး၍ ခေါင်းလောင်းကို ဖြုတ်ပြီး မြေပေါ်သို့ ချ
ထားလေသည်။

ကုန်းတိစ္ဆာန်သည် ခွန်အားကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုခေါင်းလောင်းအား မကြည့်ရာ လုံးဝမရွံ့မလျှား

ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တုစုချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရသေ့ကြီးရဲ့ပညာဟာ ... အရင်ကထက် အများကြီး တိုး
တက်လာပါတယ် ... ”

တိန်းခုံးရသေ့က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း လုပ်စရာမရှိတာနဲ့ ...
ပိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်နေခဲ့တာပါ ... ”

၂၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ကျင်းရှူးရသေ့သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ခေါင်းလောင်း
အား လက်ဖြင့် တောက်လိုက်သည်။

သို့သော်

အသံထွက်မလာပါ။

တိန်းခုံးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီခေါင်းလောင်းကိုရထားတာ ဆယ်နှစ်ထောက်
ရှိပြီ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်မှပဲ အသံကိုထွက်အောင်လုပ်နိုင်တယ် ဒါ
ကြောင့်လည်း အခုအထိ အချိန်ဆွဲထားပြီးမှ ကျုပ်ညီမကို လိုက်ရှာ
တာ”

သူသည် ပြောပြီး လက်ဖြင့်ထောက်လိုက်ရာ

“ဒေါင်”

အသံ မြည်ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

အားလုံးသော လူများသည် တိန်းခုံး၏ အတွင်းအားကို ကြိတ်
၍ ချီးကျူးမိလေသည်။

တုစုချင်းက

“အခုပြဿနာက ရသေ့မှာ မြင်းလည်းမစီးနိုင်ဘူး တို့
ဘယ်လိုလုပ် အတူသွားကြမှာလဲ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“မထူးတော့ပါဘူး အားလုံး ခြေကျင်သွားကြရင် ကောင်း
လိမ့်မယ်”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော(၉) ❀ ၂၁၅

တိန်းခုံးသည် ခေါင်းလောင်းကို ကျောပေါ်သို့ ပြန်လည်တင်
ထားလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ အားလုံးက မြင်းကိုပဲ စီးသွားပါ ကျုပ်
လည်း နောက်သိပ်ကျမယ် မဟုတ်ပါဘူး”

အားလုံးသောလူများသည် သဘောတူကြပြီး မြင်းကိုယ်စီ
ဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

တိန်းခုံးမှာမူ ခေါင်းလောင်းကိုထမ်းလျက် လမ်းလျှောက်၍
လိုက်နေ၏။

သို့သော် သူ၏ခြေလှမ်းမှာ နှေးကွေးခြင်းမရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ
ပင် မြင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူသည် ပင်ပန်းခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ မကြာခဏ စကားပြောနေ
သေး၏။

ရှောင်ခွမ်းက အမှန်တကယ် လေးစားလာလေသည်။
“ကျွန်မတော့ ရသေ့ကြီးကို ကြည်ညိုလာပါပြီ”

တုစုချင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာလေသည်။
“ရသေ့ရဲ့ဘွဲ့အမည်ကို ကြားရတော့ ကျွန်မ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ကို သတိရလာတယ်”

တိန်းခုံးက ပြီးလိုက်သည်။
“တိန်းခင်းကို မေးမလို့ ဟုတ်လား”

တုစုချင်းက

၂၁၆ ★ မိုးကျော်သူ

“ရသေ့ကြီး သိတယ်ဟုတ်လား ”

တိန်းခုံးက

“သိတာပေါ့ သူနဲ့ကျုပ်က တစ်ချိန်တုန်းက အတူတူပဲ
ရှိနေတာပဲ ”

တုစုချင်းက

“အခု သူက ဘယ်မှာရှိသလဲ ”

တိန်းခုံးက

“သူက ဝူးတံနံတောင်မှာ ရှိပါတယ် ”

တုစုချင်းက

“ဒါနဲ့ ရသေ့ကြီးမှာ ဆရာရှိသေးလား ”

တိန်းခုံးက ရိုသေစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါသေးတယ် ”

တုစုချင်းက

“ဘွဲ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ”

“ဆရာက စီးလိန်ပါ သူက ရသေ့အဝတ်အစားကို မဝတ်
ဘူး အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှိပေမယ့် သုံးဆယ်လောက်ရှိမယ်
လို့ ထင်ရတယ် သိုင်းလောကကို ခြေမချတဲ့အတွက် သူ့ကို မသိကြ
ပါဘူး ”

တုစုချင်းက

“ရသေ့ရဲ့ဆရာဟာ သိုင်းပညာ အတော်အဆင့်မြင့်မှာပဲနော်”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၉) ★ ၂၁၇

တိန်းခုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တပည့်ခြောက်ယောက် ရှိတဲ့အထဲမှာ ဆရာရဲ့
ပညာ (၁၀)ချိုး(၃)ချိုးလောက်ပဲ ရကြပါတယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“အသံကြားရရုံနဲ့ ကျုပ် အတော်လေးစားသွားပါပြီ
အခွင့်အရေးရရင်တော့ တွေ့ချင်ပါသေးတယ် ”

တိန်းခုံးက

“ဆရာကတော့ သွားလာနေတာပဲ ဘယ်နေရာမှ အတိ
အကျ မနေပါဘူး ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်တည်းမှာ နှစ်လတော့ ပြန်
လာပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့သိုင်းပညာ တိုးတက်မှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးပါတယ်။
ကြိုရင်တော့ သူ့ကို တွေ့နိုင်ပါတယ် ”

ကျင်းရှူးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကဟာ ရှုပ်ကို ရှုပ်ထွေးပါတယ် အခုလို အေး
အေးချမ်းချမ်း နေနိုင်တဲ့လူဟာ တော်တော်ကို ကံကောင်းတယ်လို့
ခေါ်ရမှာပဲ ”

သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွား
ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူတို့၏ဌာနခွဲထဲမှ သတင်းများကို အဆက်
မပြတ် ရရှိနေလေသည်။

တုစုချင်းတို့လူစုသည် အရှေ့မြောက်ပိုင်းနယ်မြေသို့ ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်လာသောအခါ ထင်းလုံဂိုဏ်း၏ ဌာနခွဲမှူးထံမှ သတင်းများ
ပို့လာလေသည်။

ထိုသတင်းမှာ

ပန်းတရာဂိုဏ်းနှင့် လေပွေမြင်းသည်တော်တို့ မဟာမိတ်
ဖွဲ့စည်းပြီးကြောင်း ကြေညာထားသည်။ ၎င်းတို့သည် လာမည့်လကုန်
တွင် ချန်းပေစန်းတောင်ဌာနချုပ်၌ လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာများကို လေ့
လာဖလှယ်လိမ့်မည်ဟု ကြားသိထားသည်။

နတ်လေးပါးဂိုဏ်း ယခုထိ လှုပ်ရှားမှုမရှိပါ။

သူတို့ဌာနချုပ်နေရာမှာလည်း အလွန်လျှို့ဝှက်ထားသည်။

သူတို့၏ အဖွဲ့အစည်းမှာ အလွန်လျှို့ဝှက်တိကျသည်။

ထို့ကြောင့် ထောက်လှမ်းရေးတို့က စိမ့်ဝင်နိုင်ခြင်းမရှိ။

သတင်းထူးသည်မှာ ကနေ့ မိုင်ပေါင်းငါးဆယ်ခန့်မှာ မသင်္ကာဖွယ်ရာ
လူနှစ်ယောက် တွေ့ရှိရသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့က ယင်းသတင်းကိုဖတ်ပြီးနောက် ဌာနခွဲမှူး
အား မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒီလူနှစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ ”

ဌာနခွဲမှူးက

“သတင်းအရ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ဝူးကျူရီနဲ့ အသည်း
ကွဲသူ ဖြစ်နိုင်တယ် ဒါပေမယ့် တိတိကျကျ မဟုတ်တဲ့အတွက်
သတင်းထဲမှာ ထည့်မရေးတာပါ ”

ကျင်းရှူးရသေ့က တုစုချင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ သခင်မက ဘယ်လိုမြင်သလဲ ”

တုစုချင်းက စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် ရှောင်ခွမ်းက စားဖွဲ့ကို
ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ”

အားလုံးက သူမအား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ရှောင်ခွမ်းက တုစုချင်းအား မေးလိုက်သည်။

“သခင်မလေးက ရုပ်ဖျက်လာသေးသလား ”

တုစုချင်းက

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ရုပ်မဖျက်ခဲ့ပါဘူး ”

ရှောင်ခွမ်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဝူးကျူရီက အကြံပိုင်သွားပြီ သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ လှုပ်
ရှားမှုကို ကောင်းကောင်းသိထားတဲ့အပြင် ဂိုဏ်းချုပ်ဝေမင်းက

၂၁၀ ★ မိုးကျသု

ကျွန်မတို့နောက် လိုက်လာမယ်ဆိုတာလည်း တွက်ပြီးသား ဖြစ်ရမယ်၊
အားလုံး လာမလာတော့ မသိဘူး အခုအခါမှာ ဌာနချုပ်မှာ တစ်ခုခု
တော့ ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

တုစုချင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဌာနချုပ်မှာ လူမရှိတုန်း သူတို့ဝင်လာရင်တော့ ဒုက္ခ
ရောက်နိုင်တယ် ”

တုစုချင်းက

“ဌာနချုပ်မှာ နိမ့်ရှမ်း ရှိတယ် ရှမ်းကျင်းနဲ့ နန်းတော်ထဲ
က ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေလည်း ရှိပါတယ် သူတို့က ခုခံနိုင်လိမ့်
မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“ကျုပ်တို့ထွက်လာတာ တစ်နေ့ခရီးပဲ ရှိသေးတယ် အခု
နေ ကျုပ်လှည့်ပြန်သွားရင် မိလိမ့်မယ်ထင်တယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝူးကျူရီက ကြိုလိုက်ရင်တော့ အပိုင်မှလုပ်တတ်တယ်
နောက်ပြီး အချိန်ကိုလည်း အသုံးချတတ်တယ် အခု ကျုပ်တို့
သွားမှာနဲ့ပြန်မှာနဲ့ အချိန်နှစ်ရက်ကုန်မယ် သူက လှုပ်ရှားမယ်ဆို
ရင် ကျွန်မတို့ ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ”

အားလုံး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ရုတ်တရက် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ အသံကြားလိုက်ရသည်။

၂၁၁ ★ ဘဝသံရာသီကျော်(၉)

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်လွှား
ခုန်ယုံထွက်သွားသည်။

တိန်းခုံးက ချိုးကျူးလိုက်သည်။

“ကုန်းတိစ္ဆာန်က တော်တော့ကို သွက်လက်တယ် ”

ကျင်းရှူးက စိတ်မချသဖြင့် လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ကုန်းတိစ္ဆာန်ဟာ ကျွန်မတို့ထက် အတွေ့အကြုံရင့်တယ်

ဒါကြောင့် စိတ်ချရပါတယ် ”

တစ်ခဏအကြာတွင် ကုန်းတိစ္ဆာန် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြန်ဝင်
လာလေသည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် စာတစ်စောင် ပါလာလေသည်။

ရှောင်ခွမ်း အံ့သြသွားသည်။

“လိုက်လို့ မမီဘူး ဟုတ်လား ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ခေါင်မိုးကို အသံထွက်အောင်နင်းတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်

ဖော့ပညာမတော်မှန်း သိသာပါတယ် ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် သူက တောင်ပံတပ်ပြီး လေ

ထဲမှာ ပျံသွားတာဗျ ”

၂၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာလည်း တောင်ပံမရှိတဲ့အတွက် သူ ပျံသွားတာကို ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပေါ့ ”

ကျင်းရှူးရသေ့ အံ့သြသွားသည်။

“လောကပေါ်မှာ တောင်ပံရှိတဲ့လူများ ရှိလို့လား ”

ကုန်းတိခွန်းက

“တောင်ပံအစစ်တွေ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အတုတပ်ထားတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ထားပါတော့လေ လက်ထဲကစာ ဘယ်ကရလားလဲ ”

ကုန်းတိခွန်းက

“ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ချထားခဲ့တာ ”

ကျင်းရှူး ကမန်းကတန်း စာကို မှောက်ဖတ်လိုက်သည်။

စာရွက်ပေါ်၌

‘နတ်လေးပါးဂိုဏ်း တည်ထောင်ခါစဖြစ်၍ အားလုံးက ကျုပ်တို့အစွမ်းကို သိဖို့လိုအပ်ပါတယ် ... ဒါကြောင့် ထင်းလှံဂိုဏ်းကို စတင်ပြီး အကြောင်းပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ် ... ဌာနချုပ်မှာ သွေးထွက်သံယိုမှု မရှိခဲ့ပါဘူး ... ပိုးမွှားဘုရင် ချတ်စန်းရီက ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်ပြီး ပိုးမွှားတွေကို ချထားခဲ့ပါတယ် ... ဒီပိုးမွှားဟာ ကြိုးကဲ့သို့ သေးငယ်တဲ့အတွက်

၂၂၃ ❀ ၁၀၀၀သင်္ကန်းကျော်(၉)

ဘယ်သူကမှ သတိထားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါကြောင့် ဌာနချုပ်မှာရှိတဲ့လူ အားလုံးဟာ ခုထိ ဘာမှသိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ချစ်ကြည်ရေးကို ဦးစားပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဖြေဆေးအသင့် ထားခဲ့ပါတယ် ... ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ချက်ချင်း ပေးလိုက်ပါမယ်”

ပုံ ...

နတ်လေးပါးဂိုဏ်း

မှတ်ချက်။

။ ရွှေပိုးမွှားဟာ အချိန်ကြာကြာမှ ထကြွလာတတ်ပါတယ်။ တစ်နှစ်နဲ့ ကြောက်လအတွင်းမှာ ရွှေပိုးမွှားရဲ့ သခင်က ဘာမှမလုပ်ရင် သူလည်း ဘာမှမလုပ်ရှားပါဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်မပျက်ပါနဲ့။

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍ သွားသည်။

အတန်ကြာမှ တိန်းခွေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် သိုင်းလောကမရောက်ခဲ့တော့ အခု သိုင်းလောကမှာ သိုင်းပညာမပြိုင်တော့ဘဲ ဉာဏ်ပညာ ပြိုင်နေတာကို တွေ့ရတဲ့အတွက် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်”
တုစုချင်း စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

၂၂၄ * မိုးကျသု

“ဒီစာပေါ်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဝေမင်းရဲ့အကြောင်း လုံးဝ မပါပါလား ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေးဟာ သူတော်ကောင်း နတ်မမှာပါ ဝူးကျူရီက သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့သေးလို့ ဒီစာကို ကျုပ်ကို လာပေးတာ ဖြစ်ရမယ် ”

တုစုချင်းက စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

သူမသည် ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လက်သွားကြမယ် ”

စာစဉ်(၉)ပြီး၏။

စာစဉ်(၁၀)ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

မိုးကျသု

မိုးကျော်သူ

ဘဝသံသရာ သိုင်းကမ္ဘာ

(စာစဉ်-၁၀)

တစ်ညတာ အိပ်စက်ပြီးနောက် တုစုချင်းတို့လူစုသည် နန်း
စိုက်ကွမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး နှင်းရောင်ဖြူဖွေးနေသော မြောက်ပိုင်း
သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူတို့သည် ပထမဆုံး ခြင်္သေ့လိုက်ရသည်မှာ မြင်ကွင်း
ပုံစံလုံးမှာ ငွေရောင်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် နှင်းများဖုံးလွှမ်းထားသော တောတောင်များကို
ညှိရင်း ဆက်လက်ခရီးထွက်လာရာ တစ်ခဏအကြာတွင် မြင်းသည်
အော်တစ်စုသည် သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မောင်းနှင်လာနေသည်
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တုစုချင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။

“လေပြေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့ လာနေပြီ ”

ရှောင်ခွမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သခင်မလေး ခေါင်းဆောင်တွေကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်

သွားပါလိမ့်မယ် ”

● နတ်ချင်း

တုနချင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“သူတို့ကိုတော့ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ် ဒါပေမယ့်”

ဓဟုတ်ဘူး

တုနချင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ကျုပ်က အသက်ကြီးလာလို့ အတွေးအ

လည်း မထက်တော့ပါဘူးလေ”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် မြင်းသည်တော်များသည် သူတို့

ဆောင်ရွက်လာလေ၏။

ရှောင်ခွမ်းသည် ကြိုတင်မှန်းဆထားသည့်အတိုင်း ကုန်း

ချောင်းရီတို့ ရောက်မလာပါ။

လုံချမ်းက ဦးဆောင်လာသော မြင်းသည်တော်များသာ

လေသည်။

ကုန်းတိစ္ဆာန်၏ သူ၏မြင်းကို ရှေ့တိုး၍ လုံချမ်းနှင့် မျက်

ချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံလိုက်လေ၏။

“သူငယ်ချင်း နေကောင်းရဲ့လား”

လုံချမ်းသည် သူ့အား တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဓမ်းသာအ

ဖြစ်သွားသည်။

“နေကောင်းပါတယ်၊ သူငယ်ချင်း မင်းကို တွေ့ရ

ဓမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“ဒါနဲ့ မင်းကလာပြီး သက်သက်ကြိုတယ်ဆိုတော့ အကြောင်း

ရှိလို့လား”

လုံချမ်းက လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ သူ့နောက်တွင်

ပါလာသော မြင်းသည်တော်များတို့သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလာပြီး လူစု

ခွဲကာ ကုန်းတိစ္ဆာန်တို့လူစုအား ခြံရံထားလိုက်လေ၏။

ကျင်းရှူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ဒါက ဘာသဘောလဲဗျ”

လုံချမ်းက ဦးညွတ်လိုက်၏။

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ခင်ဗျာ သင်ခင်မကြီးက မှာကြားလိုက်

လို့ပါ”

ကျင်းရှူးရသေ့ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး”

လုံချမ်းက

“ဒီနေရာမှာ ထောက်လှမ်းရေးများ ခြေစွပ်နေပါတယ်

နည်းနည်းလေး သတိမထားတာနဲ့ သတင်းပေါက်ကြားနိုင်ပါတယ်”

ကျင်းရှူး နားလည်သွားလေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး နေကောင်းရဲ့လား”

လုံချမ်းက ရိုသေစွာဖြင့်

၆၆ နိဂုံး

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကိုယ်တိုင် လာမကြိုနိုင်
တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်ပါတယ် ...”

ကျင်းရှူးက ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ...”

လုံချန်းက ...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့အမိန့်အရ ... သခင်မကြီးကို စာပေး
လိုက်ပါတယ် ...”

တုစုချင်းက မြင်းကို ရှေ့တိုးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကိုပေးပါ ...”

လုံချန်းသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ရိုသေစွာ အလေးပြု
လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စာတစ်စောင်ထုတ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက အကြောင်းချက်ချင်းပြန်ပါလို့ မှာလိုက်
ပါတယ် ...”

တုစုချင်းသည် စာကိုဖောက်ပြီး ဖတ်လိုက်၏။

သူမသည် လုံချန်းအား ပြီးပြလိုက်၏။

“ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါ ... အားလုံး
ကျွန်မ သိပါပြီ ... ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် ...”

လုံချန်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒီစကားတစ်ခွန်းပဲလား သခင်မကြီး ...”

ဘယ်သူ့သံကလဲ (၁၀) ၆၆

တုစုချင်းက ပြီးလိုက်၏။

“ရှင်တို့ရဲ့ခေါင်းဆောင် အမျိုးသမီးက ... ညက်ကောင်းပါ
တယ် ... ဒီစကားကြားရရင် လုံလောက်ပါပြီ ...”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“နတ်လေးပါးရိုဏ်းရဲ့ ဌာနချုပ်နေရာဟာ ... တော်တော်ကို
ခေါင်တဲ့နေရာမှာ ရှိတာပဲ ... ဒါပေမယ့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ
ကျုပ်တို့အဖွဲ့က လမ်းပြပေးပါမယ် ... သခင်မကြီးက မြောက်ပိုင်း
တည့်တည့်သာ လျှောက်သွားရင် လမ်းမမှားနိုင်တော့ပါဘူး ...”

တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ ... ရှင် သွားနိုင်ပါပြီ ...”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်
လိုက်သည်။

သူသည် လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ရာ သူ၏မြင်းသည်တော်များ
သည် ပြန်လည်စုစည်းလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

“ခဏ ...”

ရှောင်ခွမ်းက မြင်းကို မောင်းနှင်၍ လုံချန်းထံသို့ ရောက်ရှိ
သွား၏။

လုံချန်းက မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲခင်ဗျာ ...”

၁၀ ❁ နိဂုံး

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မ သိသလောက်ဆိုရင် မေကူးအမည်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ရှင်တို့အဖွဲ့ကိုလာဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ် သူ အခု ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ ”

လုံချန်း၏မျက်နှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မေကူးကို ဒုခေါင်းဆောင် နှိုက်ကန်းက ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ လိုက်ဖို့ပါတယ် ဒါပေမယ့် လမ်းခရီးမှာ အဆက်အသွယ်ပြတ်ပြီး အခုထိ သတင်းမရသေးပါဘူး ”

ရှောင်ခွမ်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ရှင်တို့က လိုက်ရှာသေးလား ”

လုံချန်းက

“လိုက်ရှာပါသေးတယ် အရိပ်တောင် မတွေ့ရပါဘူး ခင်ဗျာ ”

ရှောင်ခွမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူတို့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ”

လုံချန်းက

“နောက်ဆုံးသတင်းအရ သူတို့က ဝံပုလွေအုပ်စုနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်လို့ ကြားရပါတယ် ”

ကျင်းရှူး ရင်ထိတ်သွား၏။

ဘာသာပြန်ကျမ်း (၁၀) ❁ ၁၁

“သူတို့ကို ဝံပုလွေတွေက စားပစ်လိုက်သလား ”

လုံချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မစားပါဘူး ဝံပုလွေအုပ်စုက သူတို့စီးနင်းတဲ့ မြင်းကို စားသွားပါတယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ”

လုံချန်းက

“နှင်းတောင်ရဲ့ ဝံပုလွေတွေဟာ အသားကိုသာ စားပါတယ် အရိုးကို မစားပါဘူး ကျုပ်တို့က မြင်းရဲ့အရိုးကိုပဲ တွေ့တယ် လူရိုးကို မတွေ့ပါဘူး ”

ရှောင်ခွမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်ရဲ့မိန်းမက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောသေးသလဲ ”

လုံချန်းက

“သူက အလုပ်များနေပါတယ် ကျုပ်တို့ကို ကြီးစားပြီး ရှာဖို့ မှာကြားခဲ့ပါတယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ရှင်တို့ ခေါင်းဆောင်ရော ”

လုံချန်းက

“ခေါင်းဆောင် ဘာမှမပြောပါဘူး ”

၁၂ ❀ ခြောက်

ရှောင်ခွမ်း ကြောင်သွားသည်။

တစ်ခဏအကြာမှ သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွားနိုင်ပါပြီ ”

လုံချန်သည် သူ၏ မြင်းသည်တော်အား ဦးဆောင်၍ ထွက်

ရာသွားလေတော့သည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် တုစုချင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်လေသည်။

“စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားသလဲ ”

တုစုချင်းက စာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စာရွက်ပေါ်၌ စာတစ်လုံးမှမပါဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကျင်းရှူးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲဗျ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“သဘောက အလွန်ရှင်းနေပါတယ် သူတို့က သခင်ကြီး

ကို အခွင့်အရေး တောင်းတဲ့အခါမှာ သူတို့က အားလုံးလက်ခံတယ်

လို့ သဘောရပါတယ် ”

ကျင်းရှူးက

“ဒါဖြင့် သခင်မက သူ့ကို မှာကြားလိုက်တာ ဘာသဘော

လဲဗျ ”

တုစုချင်းက အနည်းငယ် စိတ်တိုလာသည်။

“သူတို့ — ဘာကို လုပ်သင့်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားခိုင်းတာ

ပါ။”

အားလုံးသောလူများသည် တုစုချင်း စိတ်ဆိုးလာသည်ကို

တွေ့ရသောအခါ ပါးစပ်ပိတ်ထားကြလေသည်။

လူစုများသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ရွေ့လျားချီတက်နေ၏။

မည်သူကမှ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။

နောက်ဆုံး တုစုချင်းက စဉ်းစားမိပြီး ရယ်မောလိုက်တော့

တုစုချင်းက အနည်းငယ် ရှင်ရှင်ဖျူ ဖြစ်လာလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သခင်မက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်မောလာပြန်တာလဲ”

တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ ရယ်မိတာပါ”

ရှောင်ခွမ်းက နားထောင်နေ၏။

တုစုချင်းက

“ဆွေမင်းကို မွေးတဲ့နေ့ကစပြီး အခုထိ ငါ့ဟာ မိခင်ရဲ့

အဝန်ကို လုံးဝမကျေပွန်ခဲ့ဘူး အခုတော့ သူ့ကို လိမ်မာတဲ့ သမီး

ယောက်အနေနဲ့ ငါ့ကို ပြုစုရမယ်ဆိုတာ ဘယ်တရားပေါ့မလဲ”

စုံစုံ နိဗ္ဗာန်

ရှောင်ခွမ်းက

"သူဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဉာဏ်ပညာထူးချွန်တယ်။ အခု သူ့ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို အပြစ်တင်ရမှာ စောမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။"

တုစုချင်းက

"ဟုတ်ပါတယ် သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိမယ်လို့ ငါ တွေးပါတယ်။"

ရှောင်ခွမ်းက

"သူဟာ သံယောဇဉ်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။"

တုစုချင်းက

"ငါ့ကို မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့ သူ့ရဲ့ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ခန်းလည်ပါတယ်။"

ရှောင်ခွမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ဆက်လက်ချီတက်ရင်း လမ်းဆုံလမ်းခွ ရောက်သည့်အခါတိုင်း လေပွေမြင်းသည်တော်များက သူတို့အား ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပေးခဲ့လေသည်။

ထိုလူများသည် လမ်းကို ညွှန်ပြသည်မှလွဲ၍ အခြားစကားလုံးဝမပြောပါ။

ရှောင်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဘယ်လောက်ကောင်း (၁၀) ၁၇

"ဆွေမင်းဟာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့အပြင် အလုပ်စီမံခန့်ခွဲတဲ့နေရာမှာလည်း အတော်ကို ထူးချွန်ပါတယ် ဒါကြောင့်လည်း လေပွေမြင်းသည်တော်ဟာ တိုတောင်းတဲ့အချိန်မှာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားလာခဲ့ပါတယ်။"

တုစုချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"သူ နတ္ထိတောင်မှာ နေစဉ်တုန်းက ကျုပ် အုပ်ချုပ်တာနည်းကမ်းမရှိဘူးလို့ ယူဆခဲ့တယ် အခုတော့ သူ့ရဲ့အရည်အချင်းကို အသုံးပြုနိုင်ပြီပေါ့"

သူတို့သည် ရှေ့ဆက်လက်ချီတက်ရင်း သူတို့ရှေ့တွင် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံတစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

နတ်လေးပါးဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရှိတော့မည်ဖြစ်ရာ၊ အားလုံးသောလူများသည် ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားလာကြလေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့က မြင်းကို ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် သူတို့သည် အဆောက်အအုံ၏ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

အဆောက်အအုံကြီးသည် အလွန် ခန့်ညားထည်ဝါ၏။ အပြင်အလုပ် သစ်လုံးများဖြင့် ခြံဝင်းကာဆီးထားသည်။

ကုန်းတိခွန်းသည် မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အသံကျယ်သောစွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

၁၀ ❀ ဖိတ်ချ

“နတ္ထိတောင်က သခင်မ ထင်းလုံရိုက်က ကိုယ်ရံတော်
တို့က လာရောက်ဂါရဝပြုပါလိမ့်မယ် ”

သူ၏အသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် ခြံဝင်းတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။
လူငါးယောက်သည် တန်းစီ၍ ထွက်လာကြလေသည်။

ဝူးကျူရိုက အင်္ကျီရှည် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အခြားနှစ်ယောက်ကိုမူ သူတို့က မသိကြပါ။

ကုန်းတိစ္ဆာန်းက အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ကျောက်ပေါက်မာ မျက်နှာရှိတဲ့လူဟာ ဝိုးမွှားဘုရား
ချက်စန်းရိပါ ပန်းပေါ်မှာ သိမ်းငှက်ရှိတဲ့လူကတော့ တောင်
စီးမင်းထိုက် ဖြစ်ရမယ် ”

ဝူးကျူရိုက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ ရာသီဥတုကြားမှာ သခင်မကြီးနဲ့
ကျွန်းရှူးရသေ့တို့က ကြွရောက်လာတာကို ဂုဏ်ယူ ကြိုလိုပါတယ်
ခင်ဗျာ ”

တုစုချင်းက အေးတိအေးစက်သောအသံဖြင့်

“နတ်လေးပါးရိုက်ဟာ အသစ်တည်ထောင်ထားပေမယ့်
ဇာညီထောင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်နေပါတယ် ကျွန်မကတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်
ပါ ဒါကြောင့် လာရောက်ပြီး ဂါရဝပြုပါတယ် ကျွန်မတို့က
လည်း ကြည့်ရှုမစပါရှင် ”

“သခင်မက ပြောတော့မယ် ကျုပ်တို့ဟာ အစွဲသမား
တွေပါ အားလုံးက ထိုယုံကိုယ်ကို လုံခြုံဖို့အတွက် အခုလို စုပေါင်း
မိတာပါခင်ဗျာ ”

ကျင်းရှူးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ထုံးစံခလေအရ လာပြီး
ဂါရဝပြုတာပါ စကားရည်လုပွဲ လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ”

တုစုချင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ဝူးကျူရို၏မျက်နှာ နီရဲသွားလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ အားလုံးအထက်ကြွပါ ”

တုစုချင်းတို့လူစုသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး ဧည့်ခန်း
ထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

ဝူးကျူရိုသည် တိန်းခုံးအား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကရသေ့ကို ကျုပ် မမြင်ဘူးပါလား ”

တိန်းခုံးက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

တုစုချင်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ ပညာရှင်တွေ အများကြီးပါ အားလုံး
တို့တော့ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ တော်ကြာ မှတ်မိသွားမှာပါ ”

တုစုချင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်
လိုက်ရာ ဧည့်ခန်းထဲ၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ အသင့်ပြင်ထားသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဝူးကျူရီတ နေရာထိုင်ခင်း ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ထိုင်ကြပါ ခင်ဗျာ ...”

ဝူးကျူရီတ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရောက်လိုက်တာကို သိလိုက်တာနဲ့ ... အဖြေ
ထွက်မလိုပါ။ ... ဒါပေမယ့် လေပွေမြင်းသည်တော်က ဦးအောင်
ကြိုလိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့က ဒီမှာပဲ စောင့်ကြိုနေရပါတယ် ...”

သူတို့သည် အလာပ သလာပစကား ပြောကြားပြီးနောက်
ကျင်းရှူးရသေ့က ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ထွက်လာပြီး မကြာမီမှာ ဌာနခွဲတစ်ခုကိုရောက်
တဲ့အခါမှာ ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စာတစ်စောင် ရရှိခဲ့ပါတယ် ...”

ဝူးကျူရီက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီထင်တယ် ... ကျုပ်က ဘယ်သူ့
မှ စာမပို့ပါဘူး ...”

ကျင်းရှူးရသေ့က စာကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်
သည်။

“ခင်ဗျား ... အတော်ညာဏ်ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ ... ဘာ
ကြောင့် သတိမေ့နေရတာလဲ ...”

ဝူးကျူရီသည် စာကိုလှမ်းယူပြီး ကုဝေတို့နှင့်အတူ ဖတ်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်

ထွင်လာလေသည်။

“ဒီစာကို ... ကျုပ်တို့တို့တာ မဟုတ်ဘူး ...”

အားလုံး အံ့သြကုန်ကြလေသည်။ အကြောင်းမှာ ဝူးကျူရီ
က ကောက်ကျစ်ညာဏ် အလွန်များသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ လိမ်
ပြာခြင်း မရှိပါ။

ကုန်းတိခွန်းသည် ထိုည ဖြစ်ပျက်သော အကြောင်းများကို
သေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

စီးမင်းထိုက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ... ဖွဲ့စည်းပုံ
တူပါဘူး ... လက်ကိုအားပြုပြီး ယပ်တောင်ခတ် ပျံသန်းရမယ်ဆို
တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဒါကြောင့် ကျုပ်က မယုံနိုင်ပါဘူး ...”

ကုန်းတိခွန်းက အနည်းငယ် ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“ကျုပ်က လိမ်ပြောတယ်လို့ ထင်သလား ...”

စီးမင်းထိုက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လိမ်ပြောတယ်လို့ မပြောလိုပါဘူး ... ခင်ဗျားဟာ
စိန်အမြင်မှားချင် မှားမယ် ... လူမဟုတ်ဘဲ အလွန်ကြီးတဲ့ငှက်
စိန်ကောင် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ...”

ကုန်းတိခွန်းက ...

“လောကပေါ်မှာ လူပုံသဏ္ဌာန်ရှိတဲ့ ငှက်မျိုးရှိလို့လား”

စီးမင်းထိုက်က ...

၂၂ ❀ နိဗ္ဗာန်

“ဒါကတော့ ပြောရခက်တယ် ခင်ဗျာ ကျုပ်က ငှက် အကြောင်းကို လေ့လာခဲ့ဖူးပါ ငှက်ဟာ အမျိုးပေါင်း (၄၀၀) ရှိစာယ်ဆိုတာ သိထားပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီလိုငှက်မျိုး ရှိမရှိတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ချက်စန်းရီက

“ကျုပ် တစ်ခုရှင်းပြပါရစေ ပေးတဲ့စာပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ ရွှေပိုးနားဆိုတာ အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပိုးမွှားတစ်မျိုးပါ သူ့ကို အရမ်းသုံးကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး နောက်ပြီး ထင်းလုံဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနချုပ်မှာ လူပေါင်းထောင်ချီပြီးရှိတယ် ပိုးမွှားများကို လောင်ချိုးရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံး စဉ်းစားရကျပ်သွားလေသည်။

ဉာဏ်အလွန်ကောင်းသော ရှောင်ခွမ်းနှင့် တူစုချင်းတို့ပင် ဖျှင် ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဂူးကျူရီက သက်ပြင်းတစ်ချက် လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီစာကိုရတဲ့အခါမှာ ဌာနချုပ်ကို မေးမြန်းကြည့်သေးသလား ”

ကျင်းရှူးရသေ့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“သွားမကြည့်မိပါဘူး ”

ဂူးကျူရီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ခက်တာပဲဗျာ ခင်ဗျားတို့အာရုံက ကျုပ်ကို စူးစိုက်နေတာ အလွယ်တကူနဲ့ ယုံကြတာကိုး ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဂူးကျူရီရဲ့အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်း သိထားပေမယ့် အခြားလူတစ်ယောက်က ကျွန်တော် ပိုသိမယ်လို့ ထင်ပါတယ် ”

ဂူးကျူရီက

“ဘယ်သူလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“စာလာပေးတဲ့လူလေ ”

ဂူးကျူရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီလူက ငါ့ရဲ့အကြောင်းကိုလည်း သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း အကြောင်းသိဖြစ်လို့ အခုလို လောင်ပြောင်တာလားမှ မသိဘဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“စာပေးတဲ့လူဟာ အကြောင်းမရှိဘဲတော့ အခုလို ပိုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဂူးကျူရီ

“ဒီလူက သက်သက်မယ့် ခင်ဗျားတို့ကို နောက်ပြောင်တာ

ပြန်ရယ် -

ရှောင်ခွမ်းက -

"သူက ... လှောင်ပြောင်လိုက်တာလို့ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်
သိသလဲ -"

ဝူးကျူရီက ပြီးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ နယ်စပ်မှာ နေကြရပေမယ့် ... ပြည်မ သိုင်း
လောကအကြောင်းကို မျက်ခြည်မပြတ်ခဲ့ပါဘူး ... ဒါကြောင့် ထင်းလုံ
ဝိုင်းရဲ့ဌာနချုပ်ဟာ ... အခုအချိန်အထိ ဘေးမသိရန်မခ ရှိပါတယ်
လို့ ကျုပ် ပြောရတယ် ..."

ရှောင်ခွမ်းက -

"ကျွန်မတို့ စာရတဲ့ ပထမတစ်ရက်မှာ ... ရှင်နဲ့ အသည်းကွဲ
သူ အတူရှိနေတာကို တွေ့ခဲ့ကြတယ် ..."

ဝူးကျူရီက -

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... အခုထိ ကျုပ်က အသည်းကွဲသူကို
လိုက်ရှာနေတုန်းပါ ... နောက်ပြီး ကျုပ်ဟာ ဒီနေရာကနေပြီး အပြင်
ကို ခြေတစ်လှမ်းမှ မလှမ်းခဲ့သေးပါဘူး ..."

ရှောင်ခွမ်းသည် ဝူးကျူရီအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ရှင်က အပြင်ကို မထွက်ဘူးလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား -

ရှင်နဲ့အတူနေတဲ့လူကို မေးမှပဲ ကျွန်မ ယုံကြည်နိုင်တယ် ..."

မွန်ရှောက်ဟောင်က ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။

"ဝူးကျူရီ ... ခင်ဗျားက ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဗျာ ..."

ဝူးကျူရီက အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ခင်ဗျား ... ဘာကိုပြောနေတာလဲ ..."

မွန်ရှောက်ဟောင်က မိုပြီး ပြီးလိုက်သည်။

"ဘာကိုပြောတာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား နားလည်
ပါတယ် ... အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ... ကျုပ်တို့ကို တစ်ခု
ခု ဖုံးကွယ်ထားတယ်လို့ ကျုပ် ထင်မိတယ် ..."

ဝူးကျူရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ... ဘာကိုပြောတယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားမလည်ဘူး
ဗျာ ..."

ရှောင်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ဝူးကျူရီ ရှင် လိမ်မနေပါနဲ့တော့ ... တကယ်လို့ ဝိုင်းချုပ်
လေးယောက်စလုံးဟာ သေသေချာချာ လေ့လာမယ်ဆိုရင် ... ဒီမှာ
လူတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်သွင်ဟာ ရှင်နဲ့ ရွေးမရအောင် တူလိမ့်မယ် ...
လိုအပ်ရင် ခင်ဗျားကိုပွားပြီး အပြင်ကို သွားနိုင်မှာပေါ့ ..."

ရှောင်ခွမ်း၏ စကားကြောင့် နတ်လေးပါးဝိုင်းမှ အခြားဝိုင်း
ချုပ်သုံးယောက်တို့သည် ဝူးကျူရီအား ပြိုင်တူစိုက်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ကုဝေက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် -

"ဝူးကျူရီ ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ ပေါင်းတယ်၊

ခင်ဗျားကိုလည်း အားတိုးတယ် ... အားလုံး ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း
စီမံခန့်ခွဲတယ် ... အခုတော့ ခင်ဗျားဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့အကြံအစည်
တွေ ရှိနေတာကိုး ...

ဝူးကျူရီက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာမှမကြံစည်မိပါလား ...”

ကုဝေက မှပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်မေးမယ် ... လုံကျူးက ဘယ်မှာလဲ ...”

ဝူးကျူရီ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေ
သည်။

“လုံကျူးဆိုသူသည် ဝူးကျူရီနှင့် မျက်နှာချင်း ရပ်ချင်းဆင်
မည်ဟုလည်း ထင်ရှားနေလေသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းများတွင် ဝူးကျူရီက ဤနေရာတွင်
မရှိဘဲ လုံကျူးအား သူ့ကိုယ်စား ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

စီးမင်းထိုက်လည်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

“ဝူးကျူရီ ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံ
တယ် ... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို လိမ်ချင်တာလဲ ...”

ဝူးကျူရီက လက်နှစ်ဖက် ကာပြလိုက်သည်။

“အားလုံး ဒေါသ ရှေ့မထားကြပါနဲ့ခင်ဗျာ ... ကျုပ် ပြော
တာလည်း နားထောင်ကြပါဦး ...”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ...

“ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ ...”

ဝူးကျူရီက ...

“အမှန်ပြောရရင် ... ကျုပ်က အချို့ကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ထားပါ
တယ် ... ဒါလည်း အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိဖို့ပါ ...”

မွန်ရှောက်ဟောင်က အေးတိအေးစက်သောအသံဖြင့် ...

“ဒီမှာ ဝူးကျူရီ ... တစ်နေ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကျေနပ်
အောင် ရှင်းမပြဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဟာ ခည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး ...”

ဝူးကျူရီက ချောင်းတစ်ချက် ပန်းလိုက်သည်။

“ဟောဒီက အစ်ကိုကြီးကုဝေနဲ ... အစ်ကိုကြီးမွန်ရှောက်
ဟောင်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဝေမင်းကို ဖြိုဖျက်ချင်လို့ပါ ... ဒါ
ကဟော့ ကျုပ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ပါတယ် ...”

သူသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

“စီးမင်းထိုက်နဲ့ ချက်စန်းရိတို့ကတော့ ... နာမည်ကျော်
ကြားချင်လို့ပါ ... ဝေမင်း ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်
လည်း ... ကျော်ကြားနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး ... ဒါကြောင့်လည်း
ကျုပ်တို့လေးယောက်ဟာ စုပေါင်းမိတာ ဖြစ်ပါတယ် ...”

သူတို့လေးယောက်သည် ထိုစကား ကြားလိုက်ရတော့မှ
အနည်းငယ် ကျေနပ်သွားလေသည်။

ဝူးကျူရီ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ငါးယောက်အားနဲ့ စုပေါင်းပြီး ... ဝေမင်း တစ်

၂ ❀ ခိုတုလှ

ယောက်တည်ဆို ခုန်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့်
အခု ခေမင်ဟာ ထင်းလုံတိုက်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ... သူ့မှာ
ထိပ်ထိညာရှင်တွေ အများကြီးရှိတယ် ... ငါတို့အင်အားနဲ့ ယှဉ်ကြည့်
တဲ့အခါ ငါတို့အင်အားနဲ့ မလုံလောက်သေးပါဘူး ... ဒါကြောင့် ငါတို့က
ဧညာရှိတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ်ရှာခဲ့ပါတယ် ... ”

“ဘယ်သူလဲ ... ”
မွန်ရှောက်ဟောင်တို့ လေးယောက်ထူ ပြိုင်တူမေးလိုက်
သည်။

ဝူးကျူရိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
“သူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတာ ... ကျုပ်လည်း မသိ
သေးပါဘူး ... ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အလွန်အားကိုး
လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ... ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ...
“ဒီလိုဆိုလည်း သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါ ... ”

ဝူးကျူရိုက ...
“ဒီလူရဲ့စရိုက်ဟာ အလွန်ထူးဆန်းပါတယ် ... သူက သူများ
နဲ့ ပူးပေါင်းတာကို မလိုလားဘူး ... ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပေါင်းတာ
ကိုလည်း သဘောမတူဘူး ... ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကိုယ်ပွားကိုသုံးပြီး
သူနဲ့ ထွက်တွေ့ခဲ့ပါတယ် ... ”

ကုဝေက နှာခေါင်းနှံ့လိုက်သည်။

“သူက ငါတို့ကို အထင်မကြီးရင် နေစမ်းပါစေ ... ”

ဝူးကျူရိုက ...
“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ... ကျုပ်တို့ညီညွတ်ချက် အောင်မြင်အောင်
ဘယ်လိုနည်းလမ်းမဆို လက်ခံလွှတ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား ... ”

စီးမင်းထိုက်က ...
“ခင်ဗျားက ... ဒီလူကို ကျုပ်တို့ထက် ပိုပြီး အားကိုးမယ်
ဆိုရင် ... ဒီကထွက်ပြီး သူနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ပေါ့ ... ”

ဝူးကျူရိုက ပြီးလိုက်သည်။
“အခုလို ... ခင်ဗျားတို့နဲ့ စုစည်းဖို့ဟာ ... ကျုပ်ရဲ့အကြံပြု
ချက် ဖြစ်ပါတယ် ... ဒါကြောင့် နောက်ဆုတ်သွားလို့ ဘယ်ကောင်း
ပါ့မလဲ ... ”

ကုဝေက ...
“ဒါဖြင့် ... စာပို့တာကို ခင်ဗျား သိတယ်ဟုတ်လား ... ”

ဝူးကျူရိုက ...
“ဟုတ်ကဲ့ ... စာသွားပို့တဲ့လူဟာ သူ့ရဲ့တပည့်ပါ ... ”
စီးမင်းထိုက်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူက ပျံနိုင်လို့လား ... ”
ဝူးကျူရိုက ...

“အဲဒါက ... အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ တီထွင်ကြံဆမှုပါ ... သူ တီထွင်
တဲ့အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားရင် လေထဲမှာ သွားလာနိုင်ပါတယ် ... ”

၃၀ ❀ နိဂုံး

ဇွန်လကလေးဟောင်းက

"ဒါဖြင့် --- မေးတဲ့အပေါ်မှာ ဘာကြောင့် နတ်လေးပါးရိုက်:

ရဲ့နာဇော်ကို အသုံးပြုထားတာလဲ "

ဝူးကျူရိုက်က ပြီးလိုက်သည်။

"အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဝေမင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ယှဉ်ပြိုင်

ချင်တယ် သူကလည်း သွားပြီး စိန်မခေါ်ချင်ဘူး ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဝေမင်းထွက်လာအောင် ကြံစည်ရတာပါ "

ကျင်းရှူးရသေ့ ရင်ထိတ်သွားသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ထင်းလုံဌာနချုပ်ရိုက်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ငါ

နေပြီပေါ့ "

ဝူးကျူရိုက်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြီးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် သူတို့က ပိုးမွှားအဆိပ်ကိုမိတာ ဟုတ်

ဘူး အားပျော့တဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးကို မိသွားကြပါတယ် "

ကျင်းရှူး ဒေါသဖြောင်းဖြောင်း ကိလားသည်။

"လောကပေါ်မှာ ခင်ဗျားက ယုတ်ညံ့တဲ့လူ မရှိ

တော့ပါဘူး "

ဝူးကျူရိုက်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက

"ရှင်က ဦးလေးဝေမင်းကို ဌာနချုပ်ကနေ ထွက်လာအောင်

မှားခေါ်ဖို့ အကြံတစ်မျိုးမျိုး ထုတ်ခဲ့တယ် အခု ဝေမင်း အသံမှာ

ဘဝသံသရာသီရိကဗျာ (၁၀) ❀ ၃၁

ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်သီရိလား "

ဝူးကျူရိုက်က အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဒါကို ကျုပ် မသိရိုးအမှန်ပါ "

ရှောင်ခွမ်းက

"ဒါဖြင့် --- ရှင်က ဘာကိုသိထားသလဲ "

ဝူးကျူရိုက်က

"ကျုပ် သိထားတာက ခင်ဗျားတို့ဌာနချုပ်ကနေ ထွက်

ခွာသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူလည်း ဌာနချုပ်ကနေ ထွက်လာ

ကြပါတယ် အခုထိ သူ့ရဲ့သတင်းကို လုံးဝ မကြားရသေးပါဘူး။

မယ့် ခင်ဗျားတို့အနီးမှာတော့ ရှိဖို့သေချာပါတယ် "

ရှောင်ခွမ်းက ပြီးလိုက်လေသည်။

"ရှင်တို့က ကျွန်မတို့ကို အန္တရာယ်ရောက်အောင် လုပ်

လာခဲ့ရင် ဝေမင်းကတော့ ထွက်လာမယ်လို့ တွက်ထားတယ်

မဟုတ်လား "

ဝူးကျူရိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် မင်းက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ် "

ရှောင်ခွမ်းက

"ကျွန်မ နောက်ထပ်တစ်ခု ပြောပြပါမယ် "

ဝူးကျူရိုက်က

"ပြောပါ "

၃၂ ❀ မိုးတိုက်သူ

ရှောင်ခွမ်းက

“ဝေမင်းဟာ ဒီအနီးအနားမှာ ရောက်နေပါတယ် သူဟာ

အချိန်မရွေး ရှင်တို့ရှေ့ကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ် ”

‘သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ
ရယ်မောသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ဝေမင်း၏ ရယ်မောသံဖြစ်မှန်း အားလုံး သိရှိလိုက်လေသည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်တို့သည် ထိုရယ်မောသံကို ကြားလိုက်
သည်နှင့်အားလုံးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။သူတို့သည် ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ဓားကိုအသင့်ဆုပ်ကိုင်
ထားလိုက်လေသည်။စီးမင်းထိုက်က လက်တစ်ချက် မြှောက်လိုက်ရာ သူ၏ပခုံး
ပေါ်မှ သိမ်းငှက်သည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ပျံသန်းသွားလေ
သည်။

ရှောင်ခွမ်းက ပြီးလိုက်သည်။

“နေမင်းစကြာဝေမင်းကို ရှင်ရဲ့သိမ်းငှက်နဲ့ သူ့ကိုဒုက္ခပေးလို့

ဟောင်း ”

စီးမင်းထိုက်က သူ့အား မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာနားလည်လို့လဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

ဘဝသံရသီအမျိုးမျိုး (၁၀) ❀ ၃၃

၃၄ ❀ နိဗ္ဗာန်

“ကျွန်မ ဘာမှနားမလည်ပါဘူး ရှင်သိမ်းငှက်က ဒဏ်ရာ ရပြီး ပျံလာလိမ့်မယ်လို့ နားလည်ထားပါတယ် ”

သူမ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သိမ်းငှက်သည် မှန်ပြတင် ပေါက်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အမွှေးအမျှင်များ ကျွတ်ကျနေသည်ကို တွေ့ မြင်ရသည်။

စီးမင်းထိုက်က သိမ်းငှက်အား ကြည့်လိုက်ရာ မျက်မှောင် ကုတ်သွားလေသည်။

“ဝေမင်း မင်းက ဘယ်လိုပညာနဲ့ သိမ်းငှက်ကို ဒဏ်ရာ ရအောင် လုပ်လိုက်တာလဲ ”

အပြင်ဘက်၌ အသံ လုံးဝမကြားရပါ။

တုစုချင်းက အသံတိုးတိုးဖြင့်

“သူက တကယ်လာပြီ ဟုတ်လား ”

ရှောင်ခွမ်းက

“သခင်မကြီးက သူ့အကြောင်းကို အသိဆုံးပါ ”

တုစုချင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူက ဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ကထင်မိတာ ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ မဟုတ်ဘူး ”

တုစုချင်းက

ဘာသာရပ်ကျမ်းကျမ်း (၁၀) ❀ ၃၅

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြီးလိုက်သည်။

“သူနဲ့တူတဲ့လူ ဘယ်သူရှိသလဲ ”

တုစုချင်းက နားလည်လိုက်လေသည်။

“အ ... ဒီကလေးက တော်တော်ကို အဖေ့ခြေရာနင်းလာ

ဦး ”

ဝူးကျူရိုက သူတို့အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

“ဖြေဆေးပေးပါ ”

ဝူးကျူရိုက

“ဒီအတွက် တိုင်ပင်နေတယ် ဟုတ်လား ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဟုတ်တယ် ”

ဝူးကျူရိုက

“ဖြေဆေး ငါ့ဆီမှာ မရှိဘူး ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ရှင်ဆီမှာမရှိပေမယ့် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါ

တယ် ”

ဝူးကျူရိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၃၆ * ဖိတ်ဂျီ

သူသည် ကျင်းရှူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြွရောက်လာတယ်လည်း ဆိုသေးတယ် ဘာဖြစ်လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မဝင်လာရတာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မ ဦးလေးဟာ ရှင်တို့လို လူယုတ်မာတွေနဲ့ မတွေ့ဆုံချင်လို့ပေါ့ ”

ဝူးကျူရီက

“ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေဟာ အများစုက သူတို့ရုံးခွဲတဲ့လူတွေပဲ ဒါပေမယ့် ငါတို့အသက်ရှင်နေတဲ့ ကာလပတ်လုံး သူတို့ အလျှော့မပေးဘူး ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့လေးယောက်မပြောနဲ့၊ ရှင်တို့လိုလူမျိုးအယောက်တစ်ရာဖြစ်ပါစေ ဦးလေးကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး ”

စီးမင်းထိုက်က ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါ့အကြောင်းမပြရင် သိမှာမဟုတ်ဘူး ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်တစ်ချက် ဝေယမ်းလိုက်ရာ အလွန်ကြီးမားသော လိပ်ပြာများသည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ပျံသန်းဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုလိပ်ပြာများသည် အလွန်လှပနေသဖြင့် အားလုံးသောလူများသည် ငေးမော၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

ဘလံသရုပ်ကဏ္ဍ (၁၀) * ၃၇

ရှောင်ခွမ်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“သတိထား ဒီလိပ်ပြာတွေက အဆိပ်ရှိတယ် ”

တုစုချင်းတို့လူစုသည် ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ သတိကြီးစွာ

ဖြင့် စောင့်နေကြ၏။

ချက်စန်းရိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလိပ်ပြာတွေဟာ အဆိပ်တော်တော်ပြင်းတယ်

မင်းတို့ဓားကို သူကမကြောက်ပါဘူး ”

ရှောင်ခွမ်းက မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိပ်ပြာလေးငါးကောင်ကို ဒီလောက်ကြောက်စရာရှိမယ်

လို့ ကျွန်မ မယုံဘူး ”

ချက်စန်းရိုက

“မယုံရင် စမ်းကြည့်ပေါ့ ”

သူသည် လက်ချောင်းကလေးကွေး၍ ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ တံလိုက်သည်။

“ရှိ ”

လိပ်ပြာသည် ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ တုစုချင်းတို့ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တုစုချင်းနှင့် ကျင်းရှူးရသေ့တို့သည် ကမန်းတတန်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော်

၃၈ * မိဘကျသူ

ထိုလိပ်ပြာများသည် ရှောင်တိမ်း၍ ပျံ့သန်းပြီးအလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ကျင်းရှူးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ သူ သည် လိပ်ပြာများကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လိပ်ပြာများတို့သည် ကျင်းရှူး တိုက်ခိုက်လိုက်သော လက် ဝါးကို ကွေ့ကွင်းရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

စီးမင်ထိုက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“လိပ်ပြာကို ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ တိုက်လို့ရရင် ကျုပ်က အပင်ပန်းခံပြီး အခုလိုမွေးထားပါ့မလား ”

ထိုအချိန် လိပ်ပြာများသည် ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာ လေသည်။

ရှောင်ခွမ်းနှင့် တုစုချင်းတို့က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကုန်ကြလေ သည်။

ထိုစဉ်

တိန်းခုံးသည် သူ၏ကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး လိပ်ပြာများကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ခေါင်းလောင်းက ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်က တောင်ပံကျိုး၍ မြေပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

ချက်စန်းရီ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။ “ အခု ထပ်မံလေချွန်လိုက်ရာ လိပ်ပြာများသည် ထပ်မံ၍ ပျံ့သန်း

ရောက်လာကြလေသည်။

တိန်းခုံးက ခေါင်းလောင်းကို ဝှေ့ယမ်းကာ လိပ်ပြာတို့အား တိုက်ခိုက်နေ၏။

သို့သော်

လိပ်ပြာများက အလွန်ပါးနပ်လှပေသည်။

သူတို့သည် ခေါင်းလောင်းကို ရှောင်တိမ်းကာ သူတို့ခေါင်း

ပေါ်သို့ ပျံ့သန်းပြီး တိုက်ခိုက်နေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ တိန်းခုံး၏လက်နှစ်ဖက်သည် အင် အားချည့်နဲ့သွားလေသည်။

ချက်စန်းရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လေးတဲ့ ခေါင်းလောင်းကို ခင်ဗျားဘယ်လောက် ခြာအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ”

ထိုအချိန် တိန်းခုံး၏လက်နှစ်ဖက်သည် နှေးကွေး၍လာလေ သည်။

အခြေအနေမှာလည်း အလွန်ဆိုးရွားလာလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား...”

ချက်စန်းရီ၏ ရယ်မောသံသည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဟိန်း ချားလေသည်။

သို့သော် ထိုရယ်မောသံသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယုံသန်းတိုက်ခိုက်နေကြသော လိပ်ပြာများ သည် ရွက်ကြွေပမာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ သွားလေသည်။

အားလုံး ထိတ်လန့်စွာကြည့်နေကြစဉ် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ချက်စန်းရီက ထိုသူအားမသိပါ။ သို့သော် ထိုလူမှာ နေမင်း စကြာဝေမင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တပ်အပ်ထင်မှတ်မိလေသည်။

သူသည် လိပ်ပြာများကို မကြည့်နိုင်တော့ပါ။

“ခင်ဗျားက ထင်းလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟုတ်လား ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ”

သူ၏စကားကြောင့် စီးမင်ထိုက် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ တုစုချင်းနှင့် ရှောင်ခွမ်းတို့သည် ဝေမင်းအား တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ စိတ်သက်သာရာ ရလာလေသည်။

ကျင်းရှူးနှင့် ကုန်းတိစ္ဆန်းတို့မှာမူ ဝမ်းသာလေးစားကြလေသည်။

ကုဝေနှင့် ဂူးကျူရီတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ ချက်စန်းရီက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လိပ်ပြာကို ခင်ဗျားက ဘာနဲ့တိုက်ခိုက်တာလဲ -

ဝေမင်းက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

“ဟောဒီ အပ်ကလေးတွေပါ ”

သူကပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အပ်ကလေးကိုတော့ အထင်မသေးပါနဲ့ဗျာ လိပ်ပြာကို သူမှပဲနိုင်တယ် ”

ချက်စန်းရီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက တုစုချင်းနှင့် ရှောင်ခွမ်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ထိတ်လန့်သွားကြသေးသလား ”

တုစုချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် အချိန်မီရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ ”

ဝေမင်းက

“မင်းတို့တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိတာနဲ့ လိုက်မလာတာ နောက်တော့ ကျုပ်ကိုလာပြီး အကြောင်းကြားလို့ လိုက်လာခဲ့တာ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဒီအပ်ကလေးက သူပေးလိုက်တာလား ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သူက မင်းကိုမတွေ့ဝံ့တာနဲ့ ငါ့ကိုလာခိုင်းတာ ”

ရှောင်ခွမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝေးကွာစွာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ပြောခဲ့လိုက် အစတုန်းက တခြားလူတစ်ယောက်
ဆုတ်လာတယ် ဟုတ်လား”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဟုတ်တယ်”

ဝူးကျူရီက

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒါကိုတော့ ပြောမပြနိုင်ဘူး”

ဝေမင်းသည် တုစုချင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ဒီကကိစ္စပြီးရင်လည်း ပြန်ကြမယ်”

မွန်ရှောက်ဟောင်က

“ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်လာမှတော့ ကျုပ်တို့စည်ခံဖို့စောင့်

ပါဦးလေ”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း တည်ထောင်တယ်လို့ ကြားတာနဲ့ဝမ်းသာ

ပါတယ် ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်ထံသလိုမဟုတ်ဘဲ တော်

တော်ကို မဟုတ်တာတွေကို လုပ်ချင်နေကြတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်

နဲ့ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်လို့ မရပါဘူး”

မွန်ရှောက်ဟောင်က မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော် စော်ကားပါလား”

ဝေမင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ တုစုချင်းအား

“တို့သွားကြစို့”

သူတို့သည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်
သည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်တို့လူစုက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

ဝူးကျူရီက

“ခင်ဗျားသိပါတယ် နတ်လေးပါးဝိုင်း တည်ထောင်တာ
က ခင်ဗျားအတွက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြမှာလဲ”

ဝူးကျူရီက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကိုသတ်မယ်”

ဝေမင်းက

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို တားထားမလို့လား”

ဝူးကျူရီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝေမင်းက လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်သည်။

"ကျွန်တသွားမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က သယ်လိုတာမလဲ"

ခွန်ရွှေထံဟောင်က

"ကျွန်တို့လေးယောက်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် ပစ္စည်းတစ်မျိုး

နီ အသင့်ပြင်ထားပါတယ် ခင်ဗျားသဘောက ဘယ်လိုလဲ "

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

"အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျုပ်က ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသေး

လို့လား "

ဝူးကျူရိုက

"ဝေမင်း ခင်ဗျားက လက်မခံဘူးဆိုရင် သွားလိုရာ သွားနိုင်

ပါပြီ "

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကျုပ်လက်ခံပါတယ်ဗျာ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ

လူဘယ်လောက်များများ ဖိတ်ထားသလဲ "

ဝူးကျူရိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

"အဓိကပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပါ

ဒါပေမယ့် အားလုံးက စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ကြိုဆိုပါတယ် "

ဝေမင်းက

"သူတို့က မပါကြဘူးဆိုရင် သွားလိုရာသွားပါရစေဗျာ "

ကျင်းရှူးက စိုးရိမ်သွားလေသည်။

"ဝိုင်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့အများ ဖြစ်ပါ့မလား "

ဝေမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"အခုရင်ဆိုင်ရမယ့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဟာ မလွယ်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်

မိပါတယ် "

ကျင်းရှူးက

"ဒါဖြင့် ဝိုင်းချုပ်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရတာလဲ "

ဝေမင်းက

"မလွယ်လို့လဲ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်သွားခိုင်းတာပေါ့ ထင်းလုံ

ဝိုင်းဟာ ထိုက်စန်းတောင်မှာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ချိန်းဆိုထားတာ ရှိသေး

တယ် တကယ်လို့ ဒီကနေ့ ကျုပ်တစ်ခုဖြစ်သွားရင် အဲဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲ

ကို ခင်ဗျားကိုယ်စားပြုပြီး သွားပေးရမယ် မဟုတ်လား "

ကျင်းရှူးရသေ့က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"စန်းကွမ်းအုနဲ့ စန်းကွမ်းပုတို့ညီအစ်ကို အဆင့်မြင့်ပါတယ်၊

ကျုပ်က တာဝန်ကျေမယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး "

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"ငါတို့ ထင်းလုံဝိုင်းဖွဲ့စည်းကတည်းကိုက ဒုက္ခရာသီလို ဖြစ်

နေပါတယ်လေ လိုအပ်ရင်တော့ ရှောင်ခွမ်းကို အကူအညီခေါ်သွား

ခါ "

ရှောင်ခွမ်းက

"ကနေ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဟာ ရှုံးနိုင်မယ်လို့ မသေချာပါဘူး

လေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစကားပြောရတာလဲ "

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးရိုးတိုက်ပွဲ
တစ်ခုဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ လုပ်စရာရှိတာတွေကို ကြိုလုပ်ထားမှ
ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာ နောက်ဆံမတင်းဘူးလို့ ယူဆထားပါတယ်”

ကျင်းရှူးက ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့ကို ထွက်ခွာခွင့်ပြုပါ ”

သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ကျန်လူများကို ဦးဆောင်
ပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အားလုံးသောလူများ ထွက်ခွာသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းသည် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်က

“ကဲ ခင်ဗျား စနိုင်ပါပြီ ”

ဝေမင်းက ပမ်းတစ်ချက် တွန်လိုက်သည်။

“ရပါတယ် စပါ ”

မွန်ရှောက်ဟောင်တို့လေးယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ
လှုပ်ရှား မလှုပ်။

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သိင်းပညာအစွမ်းကို စောင့်နေတာ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က

“ကျုပ်တို့ နတ်လေးပါးဂိုဏ်း ဆိုလေသည် ”

၄၀ * နိဂုံး

ကိုယ့်ဟာကိုယ် သီးခြားထားပါတယ် ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သူနဲ့ အယဉ်ယူပြိုင်မယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ ”

ဝေမင်းက

“ဒီလိုကိုး ဒါဖြင့်လည်း ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်မယ့်အရာဟာ ဘာများလဲဆိုတာ ကြိုတင်ပြောပြပါ ဒါမှလည်း ကျုပ်က အခြေ အနေကြည့်ပြီး ရွေးချယ်နိုင်ပါမယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က

“ကျုပ်တို့နတ်လေးပါးလို့ မှည့်ထားတဲ့ နာမည်အတိုင်း အား လုံးဟာ ကိုယ်နိုင်ရာနိုင်ရာ ရှိကြပါတယ် တခြားလူတော့ ကျုပ်မသိ ဘူး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ယက္ခမင်းလမ်းလို့ ခေါ်တွင်တဲ့နေရာ တစ်ခုရှိပါတယ် ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက လူသေအလောင်းကို အသုံးပြုဦးမလို့လား ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီလောက်မညံ့သေးပါဘူးလေ ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ခင်ဗျားနှစ်ဦး ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားမယ် တော်ကြာ ဝူးကျူရိုက လမ်းပြ ပေးပါလိမ့်မယ် ”

ဘဝသံရာသီကျမ်း(၁၀) * ၄၉

သူသည် ပြောပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ သည်။

ကျန်ရှိသောလူများသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာသွား ကြလေသည်။

ကုဝေမှာမူ ဝေမင်းအား ရွံ့မုန်းစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သေး သည်။

“ဒီမှာဝေမင်း ခင်ဗျားက ယက္ခမင်းလမ်းကို ချောချော မောမော ဖြတ်နိုင်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းတယ် ဒါမှလည်း ကျုပ်ဆီကို ရောက်နိုင်မှာ ”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ကျုပ်ရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ် ”

ကုဝေက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အသက်ရှည်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပေးမယ်”

သူသည် ပြောပြီး ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က မုန်းလွန်းလို့ သူများလက်ချက်နဲ့ မသေ
ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေရတယ် ... ဒါမှလည်း ငါက မင်းကို ကိုယ်တိုင်
သတ်တဲ့ အခွင့်အရေးရမှာဗျာ ... ”

ဝေမင်းက ...

“ငါ့အခု သေသွားနိုင်တယ်လို့ မင်း ထင်နေလို့လား ... ”

ဝူးကျူရိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အယင်တုန်းက ခင်ဗျားက ကံကောင်းလို့ အသက်ဘေးရန်
ကနေ လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပေမယ့် ဒီကနေ့တော့ သူတို့လေးယောက်
တို့ ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်မိတယ် ... ”

ဝေမင်းက မယုံကြည်စွာဖြင့် ...

“သူတို့က ဒီလောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းလား”

ဝူးကျူရိုက ...

“သိုင်းပညာအနေနဲ့ သူတို့လေးယောက်စလုံး ခင်ဗျားကို မစို
တာတော့ မှန်တယ် ... ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်ယောက်ချင်းမှာ ၁၀ ဖြား
သို့ဝက်တဲ့ ပညာရပ်ရှိနေတဲ့အတွက် အသက်ဘေးက လွတ်မြောက်ဖို့
လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး ... ”

ဝေမင်းက စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့စေတနာကို ကျေးဇူးတင်တယ် ... ဝမ်းလည်းသာ
တယ် ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်သေချင် သေစမ်းပါစေ ... သူများ ခြိမ်း
ခြောက်တာကိုတော့ မကြောက်ပါဘူး ... ”

ယက္ခမင်းသား

ဝေမင်းသည် ရပ်၍စောင့်နေ၏။

“ဒီမှာဝူးကျူရို ... ငါ့ကို လမ်းပြဖို့မမေ့နဲ့ ... ”

ဝူးကျူရိုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဝေမင်း ခင်ဗျားသွားပါတော့ဗျာ ... သူတို့နဲ့မယှဉ်ပြိုင်နဲ့

စမ်းပါနဲ့ ... ”

ဝေမင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတော်တော် မုန်းထားတယ်၊ ဘာကြောင့်

ဒီစကားပြောရတာလဲ ... ”

ဝူးကျူရိုက ...

၁၂ ❀ မိုးကုလု

ဝူးကျူရီက ---

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်စေချင်ဘူးဗျာ ---”

ဝေမင်းက ---

“ဒါက စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ ---”

ဝူးကျူရီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းက လက်မခံရင် ငါမတတ်နိုင်တော့ဘူး --- ငါ့နောက်

ကိုသာ လိုက်ခဲ့တော့ ---”

သူသည် အခန်းထဲမှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဝေမင်းက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် သူ့နောက်တွင် လိုက်သွား

သည်။ သူတို့ရှေ့တွင် နှင်းများဖုံးလွှမ်းထားသော လွင်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

၎င်းလွင်ပြင်အလယ်တွင် လမ်းကလေးတစ်ခုရှိသည်။

ဟိုအဝေး၌ အိမ်ကလေးများ အစီအရိပ်ကြသည်။

ဝူးကျူရီက ရှေ့သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါဟာ --- မွန်ရှောက်ဟောင်ရဲ့ ယက္ခမင်းလမ်းဖြစ်

တယ် --- ယက္ခမင်းလမ်းကျော်ဖြတ်ရင် တိရစ္ဆာန်တောင်ကုန်းဖြစ်

တယ် --- အဲဒီနောက်မှာ ကျေးငှက်တောင်ကြားရှိတယ် --- နောက်

ဆုံးကြတော့ သောင်းပြောင်းထွေလာ ဥယျာဉ်ဖြစ်ပါတယ် --- ဘုရား

နတ်သကြားမလို့ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ---

နောက်ပြီး ထိုက်စန်းတောင်မှာ ခင်ဗျားကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ထေ

ချင်ပါသေးတယ် ---”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ နောက်ပိုင်းမှာ အစီအစဉ်ရှိသေးတယ်နဲ့

တူတယ် ---”

ဝူးကျူရီက ---

“ဟုတ်ပါတယ် --- ကျုပ်က မညာရှင်တစ်ယောက်ကိုလည်း

စိတ်ထားပါတယ် --- ဒါပေမယ့် --- သူက အလွန်မာနကြီးတယ် ---

ခင်ဗျားက ရှိသမျှသိုင်းသမားကို အနိုင်မရှိချိန်ကျမှ မင်းနဲ့ရင်ဆိုင်မယ်လို့

ပြောပါတယ် ---”

ဝေမင်းက မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ငါတို့ဌာနချုပ်မှာ အဆိပ်ခတ်တယ် ---

သခင်မကြီး တုစုချင်းဆီကို စာပို့လိုက်တာ ဘာသဘောလဲ ---”

ဝူးကျူရီက ---

“ဒါက မင်းကို သတိပေးတဲ့သဘောပါ --- မင်းက အသက်

ခံပြီးထွက်လာနိုင်ရင် မင်း ဌာနချုပ်မရောက်မီ ငါက အဆိပ်ဖြေပေးခဲ့

တယ် ---”

“ခင်ဗျားရဲ့ဉာဏ်ပညာကို ကျုပ်က ချီးကျူးပါတယ် ---

ခင်ဗျားရဲ့အကြံအစည်အောင်မြင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးလိုက်ချင်

တယ် ---”

ဝူးကျူရီက ---

၁၄ * ပိဏ္ဍိယ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းလို လူမျိုးနဲ့ ရန်သူဖြစ်ရတာ
ဝက်ယူပါတယ်ဗျာ ”

သူတို့သည် စကားဆက်မပြောတော့ပါ။

တိတ်ဆိတ်စွာ ရှေ့သို့သာ ဆက်၍လျှောက်သွားသည်။

မှောင်မည်းနေသော အိမ်များရှေ့တွင် ဝိုးကျူရီက ခြေလှမ်း
ဆုတ်တုန်လိုက်လေသည်။

“ဒီတံခါးထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ယကွမင်းလမ်းကိုရောက်လိမ့်
မယ် ကျုပ်က ဒီအထိပဲပို့နိုင်မယ် ”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဝိညာဉ်တောင်ကြားမှာ နေနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
သရဲနဲ့များ ငရုစက်ဆုံနေလား မသိဘူး ”

ဝိုးကျူရီက

“မင်းသတိထားဖို့ လိုမယ် ကျုပ်က နတ်လေးပါးဂိုဏ်းရဲ့
ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အရည်အချင်းကို မသိသေးဘူး၊ ဒီမွန်
ရောက်ဟောင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိဘူးဗျာ ”

၅၆ ❀ နိဂုံး

သူ၏စကားမဆုံးမီအတွင်းမှ မွန်ရှောက်ဟောင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝူးကျူရို၊ ခင်ဗျား သစ္စာမဖောက်နဲ့ဗျာ --- ”

ဝူးကျူရိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်မှာ ငါလမ်းခွဲဖို့မသင့်မှန်းသိပါတယ် ဒါပေမယ့် မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရမှာပဲ အခုအချိန်ကစပြီး ငါက နတ်လေးပါး ဝိုင်းက ထွက်လိုက်ပြီ တခြားလူများကိုလည်း အကြောင်းကြားပေးပါ ”

လူကပြောပြီး ဝေမင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းသတိထားပေတော့ ထိုက်စန်းတောင်မှာ မင်းကိုတွေ့နိုင်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ”

သူကပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

“ဝူးကျူရို ခဏနေဦးလေ ”

မွန်ရှောက်ဟောင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်

ဝူးကျူရိုက သူ၏အသံကို မကြားလိုက်မိတော့ပါ။

ဝေမင်းသည် တံခါးရှေ့တွင် ပျံနေ၏။

မွန်ရှောက်ဟောင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဝေမင်း အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ ဘာကိုစောင့်နေတာလဲ ”

ဝေမင်းက

“တံခါးပိတ်ထားပါတယ် ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် ဝင်ရမှာသဲဗျ ”

မွန်ရှောက်ဟောင်၏အသံ

“ဟုတ်သားပဲ ခင်ဗျားက သာမန်လူတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ဘဲ ကျုပ်က တစ္ဆေနှစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ပြီး ကြိုဆိုခိုင်းသိုက်ပါ့မယ် ”

သူ၏အသံဆုံးသွားသည်နှင့် တံခါးအလိုလို ပွင့်သွားလေ၏။
 ဝေမင်းသည် အထဲသို့မဝင်သေးဘဲ လှမ်း၍အကဲခတ်လိုက်
 သည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်း၍နေ၏။
 အေးစိမ့်သောလေများသည် တသွင်သွင်တိုက်ခတ်လာသော
 ကြောင့် ဝေမင်းက ချမ်းစိမ့်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။
 ဝေမင်းက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဝဉ် အကာအကွယ်ပြုပြီး
 အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။
 သူ့နောက်တွင် တံခါးက အလိုအလျောက် ပိတ်သွားလေ
 တော့သည်။
 ဝေမင်းက အနည်းငယ်မျှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပါ။
 သူသည် ခြေတစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေသည်။
 ရုတ်တရက် စိမ်းဖန့်ဖန့်မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 “ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါရှင်”
 အသံမှာ အမျိုးသမီးများ၏အသံ ဖြစ်သည်။
 သို့သော်
 လေသံမှာ အေးစိမ့်နေ၏။
 ဝေမင်းက ထိတ်လန့်သွားသည်။
 သူသည် အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။
 အရိုးစုနစ်ခု ဖြစ်သည်။
 သူတို့၏ အရိုးလက်ချောင်းများထဲ၌ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်

သော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်စီ ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
 လေသည်။
 ထိုမြင်ကွင်းသည် အလွန်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှ
 သည် ဖြစ်သော်လည်း၊ ဝေမင်းမှာ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့်
 ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ပါ။
 “မင်းတို့က လမ်းပြဖို့လာတာနဲ့တူတယ်”
 ဘယ်ဘက်အရိုးစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”
 ဝေမင်းက ခေါင်းခါယာဇ်းလိုက်သည်။
 “မွန်ရောက်ဟောင် မင်းက အမျိုးသမီးအရိုးစုကိုမှ လမ်း
 ပြခိုင်းရသလား”
 မွန်ရောက်ဟောင်၏အသံ
 “ဘာဖြစ်သလဲ အမျိုးသမီးကတောင် ပိုပြီးအဆင်မပြေ
 သူးလား”
 ဝေမင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
 အရိုးစုများက ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေသည်။
 ဝေမင်းက နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

မည်မျှကြာကြာ လျှောက်သွားသည်မှန်း မသိ။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်း၍ နေသေး၏။
လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း မည်သည့်အန္တရာယ်များကိုမှ

မတွေ့ရပေ။

ဝေမင်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။
“လမ်းဆုံးဖို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ လျှောက်ရဦးမှာလဲ -
မွန်ရှောက်ဟောင်၏ အသံ။
“မသိဘူးလေ ယကွမင်းဟာ အလွန်ရှည်ပါတယ် -

၂ လမ်းဆုံးဆိုတာ ရှိချင်မှ ရှိမှာဗျ ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
“ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ဒီအတိုင်းပဲ လျှောက်နေရမှာလား ”

မွန်ရှောက်ဟောင်၏အသံ။

“ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူး ယကွမင်းလမ်းဆိုတာ အမြဲ
ခြောက်သွေ့စိတ်ဆိတ်နေပါတယ် ”

ဝေမင်းသည် ရင်ထဲ၌ အလိုလိုခံစားမိလိုက်လေသည်။

သူသည် လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း အတိတ်ကအကြောင်း
များကို ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

သူသည် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ။

သေဆုံးသွားသော ရှိမေကို အလိုလိုသတိရလာလေသည်။

သူရင်ထဲ၌ လွမ်းဆွတ်သတိရလာလေသည်။

သူသည် လျှောက်နေရင်း မပီပြင်သော အသံတစ်ခုကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

သူသည် သေချာစွာ နားစွင့်လိုက်သည်။

အသံက မပီမပြင်ဖြစ်နေ၏။

“ဒါက ဘာသံလဲ ”

မွန်ရှောက်ဟောင်၏အသံ။

“နားထဲမှာ ကြားတာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားတာနဲ့ ကိုယ်တိုင်
ခေါင်းစပ်ကြည့်မှ ဘာအသံလဲဆိုတာ သိလာမှာပေါ့ ”

ဝေမင်းက

“အသံက မသိကွဲဘူး နားလည်းမလည်ဘူး ”

မွန်ရှောက်ဟောင်၏အသံ။

၆၂ ❀ နိဗ္ဗာန်

“ခင်ဗျားရဲ့စိတ်နဲ့ သေဆုံးသူရဲ့စိတ် ထိတွေ့ ဆက်သွယ်နိုင်မှ သာလျှင် ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ် ခင်ဗျားက ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ရင် နားလည်သွားမှာပါ ”

ဝေမင်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စူးစိုက်စွာ နားထောင်လိုက်သည်။

အသံကို အနည်းငယ် ပီပြင်စွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ဖြစ်သည်။

သူမ၏အသံမှာလည်း လွန်စွာ ရင်းနှီးနေသည်ကို မှတ်မိလိုက်လေသည်။

သံယောဇဉ်မဲ့သူသည် သံယောဇဉ်ရှိသူထက် ဒုက္ခမခံစားသံယောဇဉ်ကြီးသည် ရစ်ပတ် တွယ်တာတတ်ပေသည်။

ရေမြေတောတောင် ကုန်ခမ်းနိုင်သော်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်မှာ မည်သည့်အခါမှ မဆုံးနိုင်ပါ။

ဝေမင်းသည် မိန်းကလေးက ရွတ်ဆိုလိုက်သော ကဗျာကို ကြားဖူးနားဝရှိသည်ဟု ခံစားမိလေသည်။

သူသည် အသံကိုနားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း ထိုအသံရှင်ကို မိမိက ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသည်ဟု အလိုလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ထိုမိန်းကလေးအား တွေ့လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြလာလေသည်။

ထို့ကြောင့်

၁၀၁ ❀

ခြေလှမ်းကွဲကွဲဖြင့် အသံလာရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သူသည် ခြေလှမ်း(၁၀၀)ခန့် လျှောက်မိသောအခါ အလွန်မှူးမှိန်သော အလင်းရောင်အောက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့အားကျောဝေးထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူမ၏ကျောပြင်ကိုသာ မြင်တွေ့နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထိုကျောပြင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်း သူက အလွန်ရင်းနှီးသည်ဟု ခံစားမိသည်။

သို့သော်

မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သူက မမှတ်မိပေ။

သူသည် သူမနှင့် တစ်လခန့်အကွာတွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူမက စည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို အလွန်သိလိုလှပေသည်။

မိန်းကလေးက ခြေသံကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်ပါ။

ဝေမင်းက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

သို့သော် သူမသည် ဆက်လက်၍ ဆွဲငင် အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

၆၄ (၁) နိဗ္ဗာန်

“(၁၀)နှစ်ကာလ သေဆုံးရာ သင်္ချိုင်းတစ်ပြင် မှီခို၏”

ဝေမင်းသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ မိမိမှာ
သေဆုံးတိုင်းပြည်သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို သတိရလာလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေးမှာ သေဆုံးပြီးသော လူတစ်
ယောက်ဖြစ်ရမည်။

သေဆုံးပြီးသောလူက မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ထိုမိန်းကလေး၏ကျောပြင် ပုံသဏ္ဌာန် အသံများကို စဉ်းစား
တွေးတောရင်း၊ ထိုမိန်းကလေးက မည်သူဖြစ်သည်ကို သူက မှတ်မိ
လိုက်လေသည်။

ခံစားမှုသံယောဇဉ်များသည် ရင်ထဲ၌တစ်မဟုတ်ချင်း
ပေါ်လာလေသည်။

သူသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်
ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ညီမလေးရှိမေ ”

မိန်းကလေးက သူ့ဘက်လှည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ရှိမေပင် ဖြစ်လေသည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာ လှပတုန်းလှပဆဲ။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိနေသေးသည်။

ဝေမင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

ဘဝသံရာသီခင်း(၁၀) (၁၀) ၆၅

“ညီမလေး ရှိမေ တို့သေကွဲကွဲခဲ့တာ (၁၀)နှစ်ကျော်ပြီ
မင်းကို ငါတွေ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး ”

သူမသည် ဝေမင်းအား ကြိုဆိုသည့်အနေဖြင့် လက်နှစ်ဖက်
ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ဝေမင်းက သူမထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားလေသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏နားထဲသို့ အခြားအသံတစ်ခု တိုးဝင်လာ
လေသည်။

“ဝေမင်း မင်းသတိထားပါ ဒါတွေအားလုံးဟာ မွန်
အောက်ဟောင်ရဲ့ ထောင်ချောက်တွေပါ ”

ဝေမင်းက ရုတ်တရက် နိုးကြားလာလေသည်။

မိမိ၏လက်ရှိ အခြေအနေကို ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

သူသည် လက်ဝါးတစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

နေမင်းစကြာသိုင်းပညာကို အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း ”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားလေသည်။

နေမင်းစကြာသိုင်းပညာ အသုံးပြုပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်၏

အသံကွင်းကစ်ခုလုံး ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အလိုအလျှောက် ပျောက်ကွယ်သွား
သည်။

လင်းရောင်ခြည်များသည် အမှောင်ထဲသို့ ထိုးကျလာသည်။

ဝန်းကျင်များကိုလည်း ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အရိုးစုများကိုသာ တွေ့ရသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အရိုးစုပုံများ ရေးဆွဲထားသည့် အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူနုစစ်ယောက် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

အကယ်၍ သူကသာ အချိန်မီသတ်မရလျှင် သူ၏အခြေအနေမှာ လုံးဝမတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာလှပေသည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်သည် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေ၏ ။ သူသည်

ဝေမင်းအား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ

“ဝေမင်း ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းတယ် မင်းသာ အချိန်မီ သတ်မရဘူးဆိုရင် ”

ဝေမင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရောင်သန်းလာလေသည်။

“မွန်ရှောက်ဟောင် ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာလွန်းတယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က သူ့အား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်အချိန်မီ သတ်လာတာလဲ ”

“ကံတရားပေါ့ဗျာ ”

မွန်ရှောက်ဟောင် သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဗျာ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျုပ်ယကွ

င်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တာလဲ ”

ဝေမင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာမှမလုပ်လိုက်ရပါဘူးဗျာ ခင်ဗျားက သိပ်သိမိတယ်ဆိုရင် ကံထူးရားလို့ပဲ ပြောနိုင်ပါတယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က

“ကျုပ်မယုံဘူး ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ်လိုဆွဲဆောင်ခဲ့တာ အောင်မြင်ခန့်မှ မင်းက နေမင်းစကြာကို သုံး

တံတာ ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားရဲ့ နည်းပါရိယာယ်ကတော့ သိပ်ကိုကြောက်စရာကောင်းတယ် ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုသတ်ရတာလဲဆို

တာ ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး ဒါကြောင့် ကံတရားပေါ့လို့ ပြောနေတာပေါ့ ”

“ယား ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ရုတ်တရက် ဝေမင်းထံသို့ တိုက်ခိုက်မည်လေသည်။

ဝေမင်းက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဟောကွယ်လိုက်သည်။

ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို မွန်ရှောက်ဟောင် ရင်ဝသို့ ရိုက်ချခဲ့သည်။

၆၀ မိုးကျသု

“ဝန်း - - -”

မွန်ရှောက်ဟောင်သည် ပက်လက်လန် လဲကျသွားလေသည်။

သူ၏ပါးစပ်မှ သွေးများ စီးဆင်းကျသွားလေသည်။

ဝေမင်းက သူထံသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် သူနံရိုးကြားသို့ ထောက်ပေးလိုသည်။

သည်။

သူ့အား သတ်ရန်မဟုတ်ပါ။

သူ၏ ဆူထွက်လာသောသွေးကို ငြိမ်သက်သွားစေရန် ဖြစ်သည်။

သည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်က ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြီး သွေးအန်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် - - -

“ဝေမင်း - - - မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမသတ်တာလဲ - - -”

ဝေမင်းက - - -

“အလျှင်တစ်ကြိမ်တုန်းက မင်းကိုငါလွှတ်နိုင်ခဲ့ရင် အခု ဖြစ်လို့ သတ်ရမှာလဲ - - -”

မွန်ရှောက်ဟောင်က - - -

“မင်းအခု ငါ့ကိုမသတ်ရင် - - - တစ်နေ့ မင်းနှောင်တရုတ်မယ် - - -”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“နောက်လာမယ့်ကိစ္စ နောက်မှပြောပါ - - - ငါတယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ဘူး - - - နောက်တစ်ချိန်မှာ - - - မင်းက ငါ့ကိုသတ်မည် - - - ငါက မင်းကိုလွှတ်ရမလားဆိုပြီး - - - နောင်တရမှာ မဟုတ်ဘူး - - -”

မွန်ရှောက်ဟောင်က လူးလိမ့်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာဝေမင်း - - - မင်းက ငါ့ကို ကျွေးဇူးပေးတဲ့အနေနဲ့တော့ ယုတ်မဆင်နဲ့ဗျာ - - - တစ်နေ့ မင်းငါ့လက်ထဲရောက်ရင် ငါကသတ်မည် - - -”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတွေးချင်ရာတွေး - - - ငါမင်းကိုမသတ်တာ ကျွေးဇူးမရှိချင်လို့ မဟုတ်ဘူး - - -”

မွန်ရှောက်ဟောင်က - - -

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ - - -”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သွေးထွက်သံယိုမှုကို ငါမုန်းတယ် - - - အယင်တုန်းကဆိုရင် သူ့အများကြီးသတ်ခဲ့တယ် - - - ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ ငါက သတ်နိုင်ဆုံး လူသတ်ဖို့ ရှောင်ကျဉ်လိုက်ပါတယ် - - -”

မွန်ရှောက်ဟောင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ ချာနေလှည့်ကာ

၁၀ နိဂုံး

ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝေမင်းက လုံးဝ ဟန့်တားခြင်း မပြုပါ။

မွန်ရှောက်ဟောင်သည် ခြေလှမ်း (၁၄-၅)လှမ်း လှမ်းပြီး ပြန်လည်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝေမင်း တကယ်လို့ မင်းကဒီနေ့ ဘေးမထိရန်မခ လွှဲ မြှောက်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ထိုက်စန်းတောင်ထိပ် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ မင်း အဖို့ ရန်သူတစ်ယောက် ပိုလာမယ်လို့ မှတ်ပါ ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါတယ် ငါ့မှာတော့ တစ်ခုပဲ တောင်းပန်ချင် ပါတယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က

“ဘာကိုတောင်းပန်ချင်တာလဲ ”

ဝေမင်းက

“တကယ်လို့ ငါတို့မှာ ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြမယ်ဆိုရင် တကယ်သိုင်းပညာနဲ့ အနိုင်အရှုံး ယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါတယ် အခုလို တစွေဖန်ဆင်းတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ချင် တယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ် လက်ခံတယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံဖို့လည်း ဆု တောင်းပါတယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်သည် ခေါင်းပင်မလှည့်ဘဲ ထွက်ခွာသွား လေသည်။

ဝေမင်းသည် မွန်ရှောက်ဟောင်ထွက်သွားသည်အထိ ကြည့်ပြီးမှ လေပူတစ်ချက် မှုတ်လိုက်သည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အခြားလမ်းတစ်ခုကို ဦးတည်၍ ခြေလှမ်းကျွဲကျွဲဖြင့် လှမ်းသွားလေသည်။

ယခု သူသည် ကုဝေ၏ တိရစ္ဆာန်ဝင်္ကံပါကို ထိုးဖောက်ရမည် ဖြစ်သည်။

သူသည် ရှေ့သို့လျှောက်ရင်း တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ တက်ရောက်မိလေသည်။

ဤနေရာသည် ကုဝေ၏တိရစ္ဆာန်များ ကျက်စားသော နေရာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် တိရစ္ဆာန်များ၏အသံကိုပင် မကြားရပါ။ ကုဝေ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါ။

သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်၌ အတန်ကြာအောင် ရပ်စောင့်နေသော်လည်း မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားရပါ။

သူသည် အတန်ကြာအောင် စောင့်နေသော်လည်း မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပါ။ သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လာလေသည်။

တို့ကြောင့် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရောက်နေပြီဗျာ ---”

သူ၏အသံကြောင့် သစ်ကိုင်းပေါ်၌ တင်ကျွန်ရစ်သော နှင်းများ တုန်ခါ၍ ကျသွားလေသည်။

သို့သော် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဝေမင်း၏စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ်အံ့သြမိသည်။

သူသည် တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားမိသောအခါ မြေပေါ်၌ သွေးများ အိုင်ထွန်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၎င်း၏ သွေးအိုင်များကြားမှ ဝံပုလွေ၏ အလောင်းများရှိနေ

၏။

ဝံပုလွေအလောင်းများသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က ထက်တန်သော လက်နက်ဖြင့် ဗိုလ်ခွဲထားခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝေမင်းမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

လူတစ်ယောက်သည် မိမိထက် ဦးစွာရောက်ရှိနေသည်မှာ သိရှားလှပေသည်။

ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေပြန်လေသည်။

တုစုချင်တို့တွေများ ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ရောက်လာ၍လော သူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

တုစုချင်းတို့လူစုမှာ ပြန်လည်လာနိုင်မည် မဟုတ်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

သူက ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ တိရစ္ဆာန်များ၏အလောင်းများ ပြည့်နှက်၍နေ၏။

ကျားများ၊ ကျားသစ်များ၊ ဝက်ဝံများ အများဆုံးမှာ ဝံပလွေ ဖြစ်သည်။

ထိုတိရစ္ဆာန်များ၏ သေဆုံးပုံမှာ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးက ရင်ခွဲခံရပြီး သေဆုံးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းသည် ကုဝေ မွေးထားသော တိရစ္ဆာန်များ အလွန် များပြားသည်ကို အံ့သြမိလေသည်။

တိရစ္ဆာန်ကိုရင်ခွဲသတ်သွားသော လူကိုလည်း အံ့သြမိနေ၏။

တုစုချင်းတို့ ငါးယောက်စလုံးမှာ ဤကဲ့သို့လက်ရာမျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူသည် ယင်းသို့စဉ်းစားရင်း တိရစ္ဆာန်များအပေါ် သနားမိလေသည်။

သူတို့သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော်လည်း၊ သက်ရှိသတ္တဝါ ဖြစ်သည်။

ယခုမှာမူ လူသား၏ ခိုင်းစေချက်ကြောင့် သေဆုံးကြရသည်။

တဖန် တိရစ္ဆာန်သတ်သောလူမှာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်သည်ဟုလည်း ခံစားမိလေသည်။

သူသည် ဆက်လက်လျှောက်ရင်း၊ အလွန်ကြီးမားသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

ရုတ်တရက်

တစ်စုံတစ်ယောက်သောလူက စကားပြောနေသည့်အသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝေမင်းသည် ကျောက်တုံးကြီးထံသို့ ပြေးလွှားသွားပြီး ဝင် ရောက်ပုန်ကွယ်လိုက်သည်။

သူသည် စကားပြောသူမှာ မည်သူဖြစ်သည်ကို သိလို၍ ဖြစ် သည်။

သူသည် နားစွင့်လိုက်ရာ ကုဝေ၏အသံဖြစ်သည်ကို မှတ်မိ လိုက်လေသည်။

သူ၏အသံမှာလည်း ဒေါသသံလွှမ်းနေသော အသံဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီလိုလုပ်လို့ မလွန်လွန်းတူးလားဗျ”

တစ်ဘက်လူက စကားမပြောဘဲ နှာခေါင်းရှုံ့သံကိုသာ ကြား လိုက်ရသည်။

၇၆ ❀ နိဗ္ဗာန်

ကုဝေ၏အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ပန်းတစ်ရာကိုကမ်းနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ထားတဲ့ အတွက် ငါတို့နဲ့ဟာ အတူတူရပ်တည်ရမယ်မဟုတ်လား အခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး ဒုက္ခပေးတာလဲ ”

ဝေမင်းသည် ကုဝေနှင့်စကားပြောသောလူမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

“ဒီတိရစ္ဆာန်မှာ ထက်မြက်တဲ့စားရှိတာကို ငါမေ့နေလိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ရင်ခွံခံပြီး သေရတာတယ် ”

သူကကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုဝေ၏အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ ”

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား မေးကြည့်ပါလား ”

အသံက အေးတိအေးစက် ဖြစ်သည်။

ယင်းအသံမှာ ကျီမေ၏အသံ ဖြစ်လေသည်။

ကုဝေက

“ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားက ဘာသဘောလဲဗျ ”

ကျီမေ(ဝါ)ကျန်းယီက

“ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်ဗျ ”

ကုဝေက

“ကျုပ်ဟာ တကယ့်စေတနာမရှိဘဲ ဟန်ဆောင်တဲ့လူနဲ့

ဘာသာရသျှိန်းကျ(၁၀) ❀ ၇၇

မပေါင်းစပ်ချင်ဘူး ”

ကုဝေက

“ကျုပ်တို့က စေတနာမရှိလို့ ထင်လို့လား ”

ကျန်းယီက

“ခင်ဗျားက မုရားစားကိုပြန်ပေးပါ ချီးကန်းနဲ့မေ့ကူးကို လည်း ပြန်လွှတ်ပေးပါ ဒါမှ ခင်ဗျားမှာ စေတနာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံကြည်မယ် ”

ကုဝေက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ”

ကျန်းယီက

“ဒီကိစ္စပြောရမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလပိုင်းက စပြောရ မှာပဲ ”

ဝေမင်းကနားစွင့်နေ၏။

ကျန်းယီက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့ရဲ့ဒုတိယခေါင်းဆောင် ချီးကန်းက မေးကူးကို လိုက်ပို့ရင် ဒီကိုရောက်ခဲ့တယ် နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒီလောက်ဆို ကျုပ်ထပ်ပြောစရာ မလိုဘူးထင်တယ် ”

ကုဝေက

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဒီစကားက ဘယ်သူပြောတာလဲ ”

ကျန်းယီက

၇၀ * နိဗ္ဗာန်

“ဦးကျွန်းဟာ မလိမ္မာတတ်ပါဘူးဗျာ”

ကုဝေ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘယ်လို ဦးကျွန်းရဲ့က ခင်ဗျားကိုပြောလိုက်တယ် ဟုတ်

လား”

ကျန်းယီက

“ဦးကျွန်းရဲ့က တုဖန်းကိုပြောတာပါ ကျုပ်တုဖန်းခံ ကနေ

ဘစ်ဆင့်ကြားခဲ့တာ”

ကုဝေက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျန်းယီက

“ကဲ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ကုဝေက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ဓားကတော့ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတာအမှန်ပါ ဒါပေမယ့် သူတို့

ကိုတော့ ကျုပ် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

ကျန်းယီက

“သူတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဆီ ပြန်မရောက်သေးပါဘူး

အခုထိသေသလား ရှင်သလားဆိုတာ မသိရသေးတဲ့အတွက်

ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

ကုဝေက တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဓားကိုတော့ ပြန်ပေးပါမယ် လူကတော့ ကျုပ်တို့ဆီသို့

လုပ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

ဘဝသံရာသီကျမ်း(၁၀) * ၇၁

ကျန်းယီက

“သူတို့အတွက် ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို အစားလျှော်ရလိမ့်မယ်”

ကုဝေက သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ခင်ဗျား လွန်လာပြီထင်တယ်”

ကျန်းယီက ပြီးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုယှဉ်ချင်လို့လား”

ကုဝေ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာလေသည်။

“ယှဉ်ချင်ရင် ယှဉ်နိုင်တယ် ကျုပ်ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

မှာ အခုလို ဘယ်သူ့ကိုမှ သည်းမခံဘူး”

ကျန်းယီက မှဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့တိရစ္ဆာန်လိုပဲ ရင်ခွဲ

ပြီး သိပ်မယ်”

ကုဝေက ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“တော်တော် မိုက်ရိုင်းတဲ့လူ ကျုပ် ဒီကနေ မင်းကိုဆုံးမရ

ဆီမှမယ်”

“ချွမ်း”

ကျန်းယီက ကန်းကျန်းဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ကုဝေကလည်း မုရှာဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်းဆိုင်း လူတစ်ယောက်သည် ဧကန်တမ်း နောက်

မှ ထွက်လာသည်။

❦ နိဗ္ဗာန်

နေဝင်းကြော့ ဝေမင်းဖြစ်သည်။

ကုဝေ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျန်းယီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မီးခိုးရောင်သန်းနေ၏။ ကမ္ဘာမြေတစ်
လွှားမှာ နှင်းဖုံးလွှမ်းထားသောကြောင့် ငွေရောင်ကမ္ဘာဖြစ်နေ၏။

မျက်စိတစ်ဆုံး နှင်းများဖွေးဖွေးလှုပ်နေလေသည်။ လူနစ်
ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေ၏။

လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် ကျန်းယီနှင့်
ဆူဝေတို့ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ကျန်းယီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဇာပဝါဖြင့် လွှမ်းမိုး
ထားလေသည်။ ကုဝေမှာ သူ၏ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ချမ်း ---”

သေချာစွာ လေးလံသွားလေသည်။ သူတို့သည် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရန် အကဲခတ်နေစဉ် အဝေးမှ လူ
နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကုဝေ အားတက်လာသည်။

“သွေးသောက်တို့ လာကြပါဦး ”

စီးမင်းထိုက်နှင့် ချက်စန်းတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

စီးမင်းထိုက်က

“ဟောဗျာ ခင်ဗျားက သူများနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာကိုး

ဝေမင်းက လိုက်လာနေပြီဗျာ ”

ကုဝေက မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ဝေမင်းကို ခဏထားဦး သူ့ကို အယင်ရှင်းပစ်ဖို့လိုတယ်”

စီးမင်းထိုက်က ကျန်းယီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီက လေပွေမြင်းသည်တော်ခေါင်းဆောင် ထင်ပ ”

ကျန်းယီက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်သည်။

“အင့် ”

စီးမင်းထိုက်က

“တို့အချင်းချင်းတွေပါ ဘာဖြစ်လို့ ရန်မူနေကြတာလဲ”

ကျန်းယီက မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက ဇူးပေါင်းမယ်ဆိုတာ ငါတို့ အကျိုးကိုကြည့်တာ

မင်းတို့နဲ့ တကယ်ပူးပေါင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ ”

စီးမင်းထိုက်က ဒေါသထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား စကားပြောတာ လွန်ပြီထင်တယ် ”

ကျန်းယီက အထင်သေးသောအကြည့်ဖြင့်

“မင်း... နတ်(၄)ပါးဝိုင်းက ဘာကောင်တွေလဲ ငါနဲ့

စာမယှဉ်နဲ့ ”

ကုဝေက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“စကားပြောနေလို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို ရှင်းပစ်ပါ”

ကျန်းယီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မင်းတို့အားလုံး တစ်ခါတည်းဝင်ခဲ့ပါ

ကျန်းယီက အချိန်ဖြုန်းမနေဘူး ”

စီးမင်းထိုက်က မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မင်းတို့ ဆူးမနိုင်

တယ် ”

သူက ပြောရင်း တစ်ပေခန့်ရှည်သော ရောင်စုံငှက်မွေးဟစ်

ချောင်း ပုခုံးလိုက်လေသည်။

ကျန်းယီက အံ့သြသွားသည်။

“မင်းက ငှက်မွေးနဲ့ တိုက်မလို့ ဟုတ်လား ”

“ဟုတ်တယ် ”

ကျန်းယီသည် ထိုငှက်မွေးမှာထူးခြားမှုရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်

မည်။ ထို့ကြောင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်မထားဝံ့ဘဲ ဓားကိုကျစ်ကျစ်ပါ

အောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“ဟား”

စီးမင်းထိုက်က စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ကျန်းယီက

အေးဆေးစွာဖြင့် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

သူ၏ဓားသည် ငှက်မွေးနှင့် ထိတွေ့လိုက်သော်လည်း ငှက်

မွေးက ပြတ်သွားခြင်း မရှိပါ။

ကျန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ မင်း ငှက်မွေးကို အထင်သေးလို့မရ

လား”

စီးမင်းထိုက်က

“မင်း အထင်သေးတဲ့စွမ်းရည်ကို ထပ်ပြီးတွေ့လာပါဦးမယ်

သူက ငှက်မွေးအား လျင်မြန်စွာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ လေထဲ

ငှက်ပေါင်းများစွာ ဖျံဝဲနေသည့်အလား ပလူဖျံသွားလေသည်။

ကျန်းယီကလည်း အညံ့မခံပါ။ ဓားကိုလျင်မြန်စွာ ဝှေ့ယမ်း

လိုက်လေသည်။ ကျန်းယီသည် တိုက်ခိုက်တိုင်းမှာ အတွင်းအားကို

အသုံးပြုထားသည်။

သို့သော် အသာစီးမရပါ။ ဤသို့ဖြင့် သိုင်းကွက်(၂၀)ကျော်

ယှဉ်ပြိုင်မိသောအခါ ကျန်းယီက အရေးနိမ့်လာလေသည်။

ချက်စန်းရိုက် ပြီးလိုက်သည်ကို ကုဝေက သဘောကျနေ၏။

စီးမင်းထိုက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခု ငါ့ရဲ့အကြောင်းသိပြီး မဟုတ်လား”

ကျန်းယီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများ စိမ့်လာလေသည်။

သော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပါ။

သူသည် လုံးဝ အညံ့မခံဘဲ သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်လေ၏။ ကုဝေ

အားပေးလိုက်သည်။

“စီးမင်းထိုက် ကြိုးစားဟေ့ မင်း နိုင်တော့မယ်”

စီးမင်းထိုက်က အားတက်သွားသည်။ သူသည် လျှပ်စာစ်

ကဲ့သို့ ငှက်မွေးဖြင့် ကျန်းယီ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မိုး၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

ကျန်းယီသည် နောက်သို့ဆုတ်သွားရမည့်အစား ရှေ့သို့ပင်

လှည့်လာလေသည်။ သူ၏လက်သီးတစ်လုံးက စီးမင်းထိုက်၏ မျက်နှာ

လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးချလိုက်ရာ

“ဝုန်း”

သူ၏လက်သီးက စီးမင်းထိုက်၏ မေးစေ့သို့ ထိုးမိသွားရာ

“အား”

စီးမင်းထိုက်က နာကြင်စွာအော်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွားလေ

သည်။ ကျန်းယီက ရှေ့သို့ ခြေတံစုံလှမ်းတိုးလိုက်သည်။

စီးမင်းထိုက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွတ်က အရုံးပေးပါပြီဗျာ”

သူက ပြောပြီး လှည့်လိုက်ရာ ကျန်းယီက ဟန့်ကားလိုက်

သည်။

၈၆ ❶ နိဗ္ဗာန်

“မင်း ဒီလိုသွားလို့ ဖြစ်မလား”

စီးမင်းထိုက်က

“ကျုပ် အရုံးပေးပြီပဲ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကျန်းယိက

“မင်းလက်ထဲက ငှက်မွေးပေးရမယ်”

သူက ရယ်မောရင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

“လေပွေမြင်းသည်တော်ဟာ လမ်းခားပြကနေ ဖြစ်လာတာ

ခါကြောင့် အကျင့်က မပျောက်နိုင်သေးပါဘူး”

ကုဝေက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“စီးမင်းထိုက်၊ မင်းရဲ့ငှက်မွေးမပေးနဲ့ တို့နှိုတယ်”

စီးမင်းထိုက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တော်ပါပြီ ကျုပ်တို့က ပေါင်းပြီးတိုက်ရင်တောင် နိုင်

မဟုတ်ပါဘူး”

ကျန်းယိက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း အခုလိုအခြေအနေကို သုံးသပ်နိုင်တာ မဆိုးဘူး”

သူက ငှက်မွေးကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ကျန်းယိ

ငှက်မွေးအား လက်ခံလိုက်ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းကို ငါက ခဏသိမ်းပေးမလို့ပါ မင်းလက်ထဲ

ထားရင် သူများလုသွားမှာဗျ”

သူသည် ကုဝေဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းလည်း ယှဉ်ချင်ရင်ပြော”

ကုဝေက ပါးစပ်ဖိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ကျန်းယိက ငှက်

မွေးအား ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့အားလုံး သွားနိုင်ပါပြီ”

ကုဝေက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့ ဌာနချုပ်က ဒီမှာ ကျုပ်ကို ဘယ်သွားခိုင်းတာ

လဲ”

ကျန်းယိက

“ချန်းပေစန်းတောင် နယ်တစ်ဝိုက်ဟာ လေပွေမြင်းသည်

တော်ရဲ့ ဝိုင်နက်ဖြစ်ဟယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မသိဘူးလား”

ကုဝေက

“နတ်(၄)ပါးဂိုဏ်းက ဒီမှာ ဌာနချုပ်တည်ထောင်ထားပါ

တယ်ဗျာ”

ကျန်းယိက

“ကျုပ် ဘာမှမကြားပါလား”

ချက်စန်းရိုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကို လက်မခံချင်လို့လား”

ကျန်းယိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

စီးမင်းထိုက်က

၈၈ * နိဗ္ဗာန်

“ကောင်းပါပြီလေ ငါတို့သွားပါမယ် အချိန်တော့ ပေးပါ”

ကျန်းယီက

“ကောင်းပြီလေ မနက်ဖြန် နေမဝင်မီ သွားကြပါ”

စီးမင်းထိုက်က

“ကနေ့ မင်းကြိုက်သလိုလုပ်ပေါ့ကွ တစ်နေ့ ငါတို့က ဒီနေရာလာပြီး နတ်(၄)ပါးဂိုဏ်းကို တည်ထောင်မယ်”

ကျန်းယီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ငါသေမှဖြစ်မှာ”

စီးမင်းထိုက်က ပံ့ခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မင်းသေချင်သေ ဒါမှမဟုတ် ငါသေမယ်။

ကျွန်ုပ်အသက်ရှိနေတဲ့ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်က ဒီကနေ့ မင်းကငါ့အပေါ် ပြုခဲ့သမျှ မကျေဘူး”

ကျန်းယီက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်သည်။

“သတ္တိခဲပါလား မင်း မဆိုးဘူး မင်းတို့သုံးယောက်ကို ထပ်ပြီး တွေ့ဆုံခဲ့ရင် မင်းကို အသက်ချမ်းသာပေးပါမယ်”

စီးမင်းထိုက်က စကားမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ချက်စန်းစိုက်လည်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကုဝေက နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။ ကျန်းယီက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက မသွားသေးဘူးလား”

ကုဝေက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဟား ဟား ဟား...”

ကျန်းယီသည် ကုဝေတို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ့ရယ်မောသံသည် ကြာကြာမနေနိုင်တော့ပါ။ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ အကြောင်းမှာ လူတစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အစိမ်းရောင် အပေါ်အကျိုဝတ်ဆင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ အေးဆေးစွာ ဆင်းလာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နေမင်းစကြာ ဝေမင်းဖြစ်သည်။ ကျန်းယီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူသည် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့စဉ်တုန်းက တည်ငြိမ်ခြင်းမျိုး ရှိတော့ပါ။ သူ၏ ခြေလက်များမှာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သားအား

အဆုံးအစမရှိသော နှင်းမြေပေါ်၌ ငွေရောင်သန်းနေစဉ်
တောင်တစ်ခုလုံး အဖြူရောင်၊ သစ်ပင်များလည်း အဖြူရောင်။

မြေပြင်မှာလည်း အဖြူရောင် ဖြစ်သည်။ ဖြူဖွေးသော နှင်း
မြေပေါ်၌ အမည်းစက်ကလေးနှစ်စက် တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအစက်ကလေးနှစ်စက်မှာ လူနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့
မှာ ဝေမင်းနှင့် ကျန်းယီတို့ ဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းက ကျန်းယီအား စိုက်ကြည့်သည်။

“တို့ ဒီမှာ စကားပြောနေရင် ... တခြားရဲ့ ကြားသွားနဲ့

သလား ... ”

ကျန်းယီက ဘေးဘက်လေးတန်သို့ သေချာစွာ ရွေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

“မကြားနိုင်ပါဘူး ... ”

ဝေမင်းသည် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ငါတို့သားအဖ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်
တာပေါ့ ... ”

ကျန်းယီက အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ ... ကျွန်တော်နဲ့အဖေ စကားမပြောခဲ့တာ
ကြာလှပါပြီ ... ”

ဝေမင်းက ...

“ငါတို့သားအဖဟာ တစ်ခါမှမှ အေးအေးဆေးဆေး စကား
မပြောခဲ့ဘူး ... ”

သူက ကန်းယီ၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“သား ... ငါဟာ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို မကျေပွန်
ခဲ့ဘူးလို့ ဝန်ခံပါတယ် ... ”

ကျန်းယီက ...

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ... ဖေဖေဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်မှ
မဟုတ်ဘဲ ... ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ... ရိုးရိုးသားသား သာမန်လူတစ်
ယောက်ပါ ... ”

ကျန်းယီက ...

“အဲဒါပေမယ့် ဖေဖေရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ပြန်တွေ့ခဲ့ရတာ တွေဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်နဲ့ မတူပါဘူး ”

“အဲဒါပေါ့၊ ငါပြောနေတာ သာမန်လူတစ်ယောက်ဟာ ထူးခြားတဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတဲ့အခါ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အလုပ်တွေစုပ်ပြီး သားသမီးကို ဆုံးမရတဲ့တာဝန်များကိုတောင် လစ် ဟင်းခဲ့ရတယ် ”

ကျန်းယီက ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဖေဖေ ကျွန်တော် ဘာများ အမှားလုပ်ခဲ့မိလို့ လဲ.... ”

ဝေမင်းက

“မင်းရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ ဘယ်လိုမှ အပြစ်ရှာလို့ မတွေ့ပါဘူး ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဟန်မကျဘူးလို့ ခံစားမိ တယ် ”

ကျန်းယီက

“ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ”

ဝေမင်းက

“ကျွုပ်က ဥပမာပြရမယ်ဆိုရင် မင်း ဒီနေ့လုပ်ရှားမှု ”

ကျန်းယီက

“ဒီကနေ့ ကျွန်တော်ဘာတွေ မှားနေလို့လဲ ”

ဝေမင်းက

“ဘယ်နေရာမှာ များတယ်လို့ ငါကမပြောတတ်ဘူး မင်း ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်လည်း အလွန်မှန်ကန်တယ် လူတစ်ယောက်မှ မသတ်ဘူး ”

ကျန်းယီက

“ဒီလူတွေ သေသင့်သေထိုက်တဲ့အပြစ် ကျူးလွန်တဲ့လူတွေ ပါ ဒါကြောင့် သတ်မယ်ဆိုရင် သတ်သင့်ပါတယ် အထူးသဖြင့် ကုဝေဆိုတဲ့လူက ကျွန်တော်မသတ်တာ အကြောင်းရှိလို့ပါ ”

ဝေမင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မင်း သူ့ကိုလွှတ်လိုက်တာ အကြောင်းရှိတယ်ဆိုပါတော့ ”

ကျန်းယီက သဘောကျစွာဖြင့်

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က တုဖန်းသစ္စာဖောက်တဲ့ အကြောင်း ကုဝေကို တမင်သက်သက် ပြောပြလိုက်တယ် နောက် ပြီး သူ့ကိုလွှတ်ရုံမကဘဲ ကျွန်တော့်ဓားကိုတောင် မတောင်းခံ ဘူး ”

ဝေမင်းက

“စာချုပ်နားလည်ပြီ မင်းအကြံက သူတို့အချင်းချင်း တိုက် နိုက်ဖို့ ဖန်တီးထားတယ် မဟုတ်လား ”

ကျန်းယီက

“ဟုတ်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“အဖြင့် မင်းနန်းတစ်ရာကိုလည်း မဟာစိတ်ဆွဲတာ ရည်ရွယ်
ခုန် ရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ”

ကျန်းယိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နဲ့ပေါင်း
မှာလဲ သူတို့ကို ပေါင်းတာက ကုဝေကိုအသုံးပြုချင်လို့ပါ ”

ဝေမင်းက

“ထားပါတော့လေ ဒါကိုလည်း မင်းအပြစ်ပြောလို့မရ
ဘူး ဒါပေမယ့် မင်းက စီးမင်းထိုက်ဆီက ပစ္စည်းယူမထားသင့်
ဘူး ”

ကျန်းယိက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူ့ဆီမှာ ဒီလောက်ထက်မြက်တဲ့ လက်နက်ရှိမှန်း မသိဘူး
နောက်မှ လက်နက်ကောင်းမရှိမှန်းသိလို့ ယူထားခဲ့တာပါ ”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဪ မင်းက ငါ့အတွက် လူ ယူထားတာကိုး ”

ကျန်းယိက ငှက်တောင်မွေးတစ်ဖျောင်းကို ဘုတ်ပြလိုက်
သည်။

သူက ငှက်တောင်ကို ဝေမင်းဘက်သို့ ပေးလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းစေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ငါ
လက်မခံနိုင်ဘူး ”

ကျန်းယိက

“ဖေဖေ ကျွန်တော်က စေတနာအပြည့်နဲ့ပါ ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါနားလည်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

မှာ သူများပစ္စည်းဆိုလို့ မတရားတာ တစ်ခုမှမယူခဲ့ပါဘူး ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ပန်းခူးလက်ဝါးဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲ၊ ဒါပေမယ့်

သူပဲက အသည်းကွဲသူကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်လေ ”

ကျန်းယိက မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

“အဖြင့် ကျွန်တော်ရဲ့ ယန်းကျန်းမားကို ယူထားလိုက်ပါ ”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ မလိုချင်ဘူး ကိုယ့်ဘိုးဘွားအမွေအနှစ် ပေးထားတဲ့

ဆီတံးပဲအသုံးပြုမယ် လူတစ်ယောက်ဟာ မိမိစာတိကို မစွန့်
ဘူးကွဲ့ ”

ကျန်းယိက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဖေဖေဟာ အတော်ကို ကြည်ညိုစရာကောင်း

အပဲနော် ”

ဝေမင်းက

“ဒါဟာ ကြည်ညိုလေးစားစရာကောင်းတဲ့ ကံ မဟုတ်ဘူး၊

ဆစ်ယောက်ရဲ့ အခြေခံထားရှိရတဲ့ ခေတ်စားမှု ဟယ် ”

၈၆ နိဗ္ဗာန်

ကျန်းယီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က စီးမင်းထိုက်ရဲ့ပစ္စည်းကို မုတားတာက အခြားသုံးစရာ တစ်နေရာရှိနေလို့ပါ ”

ဝေမင်းက

“ပြောစမ်းပါဦး မင်းရဲ့အကြံအစည် ”

ကျန်းယီက

“ဒီလောက် ဆိုးသွမ်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လက်နက်ထုတ်ထားခဲ့ရင် သူက ဒုက္ခပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် စီးမင်းထိုက်က လူနဲ့

လို့ မခေါ်နိုင်ဘူး ”

ကျန်းယီက

“ဟုတ်ကဲ့ သူက ဒီလောက်မဆိုးပေမယ့် သူ့လက်ထဲထဲ ထက်မြက်တဲ့ လက်နက်ရှိရင်.... အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်လို့ပါ ”

ဝေမင်းက

“မင်းပြောတာ သမ်းကျပါတယ် ဒါပေမယ့် ကုသေ ဒီလက်နက်မျိုးရသွားရင် မင်းကိုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး ”

ကျန်းယီက

“ဖေဖေမှားနေပြီ ကုဝေရဲ့ ဓားပညာက အဆင့်မြင့်

တော်မြင့်နေပြီ။ ဒီလက်နက်မျိုးရသွားရင် သူ့ကို နိုင်ဖို့လွယ်မယ်မထင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ် ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းက စကားအတော်ပြောတတ်ပါလား ”

ကျန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖေဖေက အထင်ကြီးနေတာကိုး ကျွန်တော်က ဖေဖေ ဝိုမိဖို့ အတော်ဝေးသေးတယ် ”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ လက်ရှိမင်းရဲ့ကျော်ကြားတာ ငါထက်မနိမ့်ပါဘူး ”

ကျန်းယီက

“ကျုပ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည်ညိုလေးစားတဲ့နေရာမှာ ဖေဖေခြေရာကို ကျွန်တော်လိုက်မမိပါဘူး ဒါကြောင့် ဖေဖေသား ခြေရာ ဂုဏ်ယူပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“မင်းကို ငါဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး ရှေ့ဆက် ဆက်ပြီး နာမည်မပျက်အောင်ထိန်းဖို့သာ လိုပါတော့တယ် ”

သူကပြောပြီးထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ”

ကျန်းယီက ခေါ်လိုက်သည်။

၉၀ ❀ နိဂါဏ်

ဝေမင်းက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ ”

ကျန်းယီက လက်ထဲမှ ငှက်တောင်မွေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါကို မယူတော့ဘူးလား ”

ဝေမင်းက ပြတ်သားစွာဖြင့်

“မလိုချင်ပါဘူး မင်းကိုတော့ အကြံကလေးပေးချင်တယ် ”

ကျန်းယီက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဖေဖေ ”

ဝေမင်းက

“ရှားပါးတဲ့ ရတနာတွေဟာ တရားမျှတပြီး လူအများကြည့်လိုခြင်း ခံရတဲ့လူမှသာ လက်ခံသင့်ပါတယ် မင်း အခု သူ့ဆီက ယူထားပြီးမှတော့ ပြန်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်းကို ဂရုတစိုက် သိမ်းဆည်းထားပါလို့ ဖေဖေမှာချင်ပါတယ်

ကျန်းယီက

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ်”

ဝေမင်းက လက်တစ်ချက်ရေယမ်းလိုက်သည်

“ကဲ ငါသွားတော့မယ် မင်းဒေါ်လေးက ငါ့ကိုတော့

နေမယ် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျယ် (၁၀) ❀ ၉၉

ကျန်းယီက

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၀၀၀ ၀၀၀ နိဗ္ဗာန်

“နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ ကျွန်တော် လက်ပိုက်ကြည့်
နေပါမယ် ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါပြောလည်း အပိုပါပဲလေ မင်း အခုလည်း ရန်သူတွေ
နည်းတော့ပါဘူး ဒါကြောင့် အေးချမ်းမှုဆိုတာ မလွယ်တော့ပါ
ဘူးလေ ”

ကျန်းယိက

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့် အဲဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဂိုဏ်းရန်သူ
တွေကို တစ်ခါတည်း ပြီးပြတ်အောင် ရှင်းဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ထင်ပါ
လား ”

ဝေမင်းက

“မလွယ်ပါဘူးလေ သိုင်းလောကဟာ အရောင်တွေထည့်
အားတဲ့ အိုးလိုပါပဲ အိုးထဲကို တစ်ခါဆင်းတာနဲ့ ဘယ်တော့မှ
ခွတ်မြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး မင်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ငါလည်း
အတိုင်းပါပဲ ငါတို့ ဝေအမျိုးနွယ်ဟာ ကံကြမ္မာကို ဆိုးပါတယ်
လေ ”

ကျန်းယိက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။ ဝေမင်းက သက်
ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျိမေ ငါ မင်းကို တစ်ခုပြောချင်တယ် ”

ကျန်းယိက

ကျန်းယိသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ရပ်၍ ကြည့်
နေ၏။

ဝေမင်းသည် ခြေလှမ်းဆယ့်လေးငါးလှမ်း လှမ်းပြီးမှ တစ်
တစ်ခုကို သတိရလာလေသည်။

“မေကူး ပျောက်ဆုံးနေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား ”

ကျန်းယိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က လူအများကြီးလွှတ်ပြီး လိုက်ရှာ
ပါတယ် အခုထိ အစအနတောင် မရသေးဘူး ဒါပေမယ့် တွေ့
လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ် ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါ မင်းနဲ့ဆွေမင်းနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ချစ်နေပါ
စေ သူဟာ မင်းရဲ့ဇနီးလောင်း မဟုတ်လား ”

ကျန်းယိက

၁၁၂ ❶ နိဗ္ဗာန်

“ပြောပါ ဖေဖေ”

ဝေမင်းက

“မင်း ကလေးရဲ့ရင် သိုင်းပညာသင်မပေးနဲ့တော့”

ကျန်းယီက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝေမင်းက

“ငါ့စကားကို နားထောင် တို့ဝေအမျိုးအနွယ် သိုင်းလေးကမှာ မင်းအထိသာရှိရမယ် နောက်မျိုးဆက်တစ်ခုကို မကူးသွားစေချင်ဘူး သိုင်းလောကသားတွေဟာ ဘယ်တော့မှ အသက်မရှည်ဘူး ဒါကြောင့် ဝေအမျိုးအနွယ်ရဲ့ မျိုးဆက်ကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်ရင် မင်း သားသမီးရတဲ့အခါမှာ သိုင်းပညာ လုံးဝမသင်ပေးနဲ့တော့ ကျန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ဒါပေမယ့် အခုထိ သားမှာမိန်းမရှိသေးတဲ့အတွက် ကလေးမရနိုင်သေးပါဘူး”

ဝေမင်းက

“ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ဆွေမင်းကော”

ကျန်းယီက မချိုမြွဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“အမည်ခံပဲရှိပါတယ် ဖေဖေ”

သူက ဝေမင်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တို့မှာလည်း အမည်ခံလည်း

မဟုတ် အခြေအနေဖြစ်နေပါတယ် သားတို့အမျိုးအနွယ်ဟာ သူတို့အမျိုးအနွယ်နဲ့ အခုလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်ရတာ ကံတရားပဲဆိုပါတော့ ဖေဖေရယ်”

ဝေမင်းက မချိုမြွဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကံတရားဟာ ဆန်းကြယ်ပွဲပါတယ်”

သူသည် ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျန်းယီသည် ဖခင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်ပြီး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှ မီးခိုးလုံးများ ထောင်းခနဲထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

နတ်(၄)ပါးဂိုဏ်း စတင်ဆုတ်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မလိုအပ်သောပစ္စည်းများကို မီးရှို့နေခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကျန်းယီက နားလည်လိုက်လေသည်။

ကျန်းယီက ကောင်းကင်ပေါ်သို့မော်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

သူ၏သက်ပြင်းချခြင်းသည် ကျေနပ်အားရခြင်း ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားခြင်း၏ အသွင်ဆောင်နေသည်ကို ဖော်ပြရာရောက်နေ၏။

ဝေမင်းသည် ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျင်းရှူးနှင့် ကုန်းတိခွန်းတို့လူစုသည် ဝမ်းသာအားရစွာ ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

တုစုချင်းက ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးကြိုလိုက်သည်။

“ဝေမင်း အခုလိုပြန်လာလို့ပေါ့ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မတို့ လိုက်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ”

ဝေမင်းက

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာကြမှာလဲ တကယ်လို့ ငါ သေသွားရင် ရန်သူဟာ ငါနဲ့သာတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ မင်းတို့ လိုက်သွားလည်း ဘာအကြောင်းတူမှာလဲ ”

တုစုချင်းက

“ကျွန်မတို့က ရှင်အတွက် လက်စားချေဖို့ သွားမှာမဟုတ်ဘူး သိုင်းလောကမှာ အတွေ့အကြုံရင့်လာတဲ့အခါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက် သတ်ဖြတ်တဲ့အလုပ်ကို အလွန်ငြီးငွေ့နေပါပြီ ဟိုတုန်းက ရှင်အတွက် လက်စားချေခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက် သလဲဆိုတာ ရှင်ကြည့်ပါ ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်လာမှာလဲ ”

တုစုချင်းက မချိုးပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ရှင်အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးမလို့ပါ တကယ် လို့ အလောင်းကိုပါ မတွေ့ခဲ့ရင် ရှင်ကို သတ်တဲ့လူကို တောင်းပန်ပြီး ကျွန်မကို သတ်ရင် ရှင်နဲ့အတူတူ မြှုပ်နှံပေးဖို့ပါပဲ ”

ဝေမင်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဪ ညီမရယ် ငါ့အတွက် မင်းဒုက္ခရောက်တာ မနည်းတော့ဘူး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစိတ်ကူးရတာလဲ ”

တုစုချင်းက မျက်ရည်များစီးဆင်းကျလာလေသည်။ ကုန်းတိ ခွန်းတို့သည် တုစုချင်း၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ လိုက်လံစွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အားလုံးသော လူများသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဟိတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ ငါ ပြန်ရောက်လာပြီပဲ အားလုံး ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြပါတော့ ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးက ရယ်ရယ်မောမောပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် ပြစ်လာကြလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ ကျွန်မတို့သွားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

တိန်းခုံးက သူ၏ကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းကို ပခုံးပေါ်သို့
ထမ်းလိုက်သည်။

သူတို့သည် စတင်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဝေမင်းတို့လူစုသည် စန်းဟိုက်ကွမ်းသို့ ဝင်ရောက်မိသော
အခါ သိုင်းလောကတွင် နတ်လေးပါးစိုဏ်းပြိုကွဲသည့်အကြောင်းကို
ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အချို့လူများသည် ဝေမင်းထံသို့ လာရောက်ပြီး မေးမြန်းကြ
လေသည်။ ဝေမင်းက လာရောက်မေးမြန်းသော လူအားလုံးကို ပြီး၍
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး ခင်ဗျာ ဒါက လေပွေမြင်းသည်တော်အဖွဲ့ရဲ့
လုပ်ဆောင်ချက်ပါ ကျုပ် ဒါပဲ ပြောနိုင်တယ်”

အချို့သော သိုင်းလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျန်းယီ၏
ကိုယ်ရေးရာဇဝင်များကို လာရောက်မေးမြန်းကြသည်။

ဝေမင်းက ပြီး၍ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း သိပ်မရှင်းပါဘူး ခင်ဗျာ”

အချို့သော လူများသည် လေပွေမြင်းသည်တော်၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ တစ်နေ့တခြား ကျော်ကြားလာသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထင်းလိုက်တီးထက် ကျော်လွှားသွားမည်ကို ပြောပြသည်။

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာမူ ဝေမင်း၏နေရာကို ကျန်းယီအစားထိုး ဝင်ရောက်လာမည်ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုကြလေ၏။

ဝေမင်းက ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သိုင်းလောကမှာ ပထမပါလူ့ လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ ထင်းလိုက်တီးရဲ့ မူဝါဒကတော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အေးချမ်းစေဖို့ပါ။ ... တကယ်လို့ လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့ မူဝါဒလည်း ကျုပ်တို့နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ... ဘယ်သူကပဲသာသာ ... ကျုပ်မမူဘူး ... ”

သိုင်းလောကတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အချို့တို့သည် အကယ်၍ဝေမင်းနှင့် ကျန်းယီတို့ ယဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော် မည်သူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းပြောဆိုနေကြသည်။

အများ၏အမြင်မှာ ကျန်းယီကသာနိုင်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးကြသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဝေဖန်သည်ကို ရှောင်ခွမ်းက လုံးဝမလိုလားပေ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဝေမင်းအား အကြံပြုလေသည်။

“ဒီမှာဦးလေး ... အချို့ကိစ္စကို ဒီအတိုင်းရေငုံမထားဘဲ တိတိကျကျရှင်းလင်းဖို့ သင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မိတယ် ... ”

ဝေမင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“စကား ... စကား ... ဒီအတိုင်းသာ ကားသွားမယ်ဆိုရင် ဦးလေးနာမည် ထိခိုက်နိုင်လို့ပါ ... ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဂိုဏ်းဆိုတာ မမက်ပါဘူး ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာလဲ ... ”

ရှောင်ခွမ်းက ခံပြင်းနေ၏။

“လေပွေဂိုဏ်းကလည်းသဘောထားကိုကြေညာသင့်ပါတယ်။ အခုတော့ မရှင်းမရှင်းနဲ့ ... ”

ဝေမင်းက

“ဒါက သူတို့ရဲ့စိတ်သဘောပါ ... ငါတို့က မတောင်းဆိုသင့်ပါဘူး ... ”

ရှောင်ခွမ်းက ခံပြင်းလာသည်။

“ဦးလေးကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ... ”

တုစုချင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်နေ့ ညည်းဟာ ငါတို့လို ခါးသီးတဲ့အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သန်းလာခဲ့ရင် နားလည်သွားမှာပါ ... ”

ရှောင်ခွမ်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးရဲ့သဘောကို ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ ... ”

၁၁၀ * မိုးရွာသွန်း

တုစုချင်းက

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်း”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးတို့က အသက်ကြီးလာတဲ့အခါမှာ တော
ရွာကလေးတစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်ပြီး သိုင်းလောက
ကို ကျောခိုင်းသွားတော့မယ် မဟုတ်လား”

တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါတွေဟာ အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့ လူတွေရဲ့
စိတ်ဓာတ်ပါ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဒေါ်လေးတို့ဟာ ဆံပင်မဖြူ သွားမကျိုးသေးပါဘူး”

ဝေမင်းက

“အိုခြင်းတရားဟာ အပေါ်ယံကိုကြည့်ပြီး ပြောလို့ မရပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဒါဖြင့် ဒေါ်လေးတို့က လယ်တောထဲမှာ လယ်သူမတစ်
ယောက်တိုးလာတာကို လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

တုစုချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ညည်းလိုလှပတဲ့ ငယ်ရွယ်တဲ့ တောသူမတစ်ယောက် မရှိ
သင့်ပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသို့ (၁၀) * ၁၁၁

“ကျွန်မက အပြင်ရပ်ရည် မအိုမင်းသေးပေမယ့် စိတ်ကတော့
အတော်အိုမင်းနေပါပြီ”

တုစုချင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကဲ ငါတို့သာ သိုင်းလောကမှ ရုန်းထွက်နိုင်ပြီး အေးချမ်း
တဲ့ဘဝမျိုး ရောက်နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ညည်းကိုလည်း ခေါ်ပါမယ်”

ရှောင်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လေး”

သူမသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ တုစုချင်း၏ လက်ကိုဆွဲထားလိုက်
လေသည်။ တုစုချင်းက ရှောင်ခွမ်း၏ လက်ကိုဝေမင်းလက်သို့ ပေး၍
ပုပ်ကိုင်ထားသည်။

တစ်ဖန် သူမလက်ကိုလည်း ဝေမင်း၏ လက်ကိုပေး၍ ဆုပ်
ကိုင်ထားလေသည်။ သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်လက်တစ်
ယောက်ဆွဲကာ တစ်ယောက်၏မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြလေ
သည်။

တုစုချင်းက

“ငါတို့သုံးယောက် သေအတူရှင်မကွဲ ခရီးဆက်ကြမယ်”

ရှောင်ခွမ်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဝဲလျက် ပြုံးပြ
လိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
သခင်မကြီး”

၁၂ ❀ နိဂုံး

လူသုံးယောက် လက်ခြောက်ဖက်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

လူပုအဘိုးအို

ဤနေရာသည် တည်းခိုခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဤဒေသသည်
တလေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။

တည်းခိုခန်း၏အခန်းတစ်ခုထဲ၌ တုစုချင်းတို့သုံးယောက်
ည် ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားပြောနေကြသည်။

ရတ်တရက်ထိုပျော်ရွှင်သောအငွေ့အသက်များကိုအရေးကြီး
တိပျာ ခြေလှမ်းများက ဖြိုခွဲလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။ ကုန်းတိခွန်းက မော
က်စွာ ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝေမင်းက မျက်မှောင်
နှုတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကုန်းတိခွန်း ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဟန်အမျိုးမျိုးလုပ်ပြနေ၏။
သူ၏ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုနေသော်လည်း အသံကားထွက်
မလာ။

ဝေမင်းက စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကျွန်တို့နှစ်ယောက်ကော”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က လက်နှစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်းပြပြီး ပါးစပ်မှလည်း
တံစာစာဖြင့် စာနေ၏။

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အကဲခတ်ကြည့်တော့မှ ကုန်း
တိစ္ဆာန်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က အသံသွေးကြောကို ပိတ်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

အသံသွေးကြောပိတ်နည်းကို ဖြေရာမှာ အလွန်ရိုးစင်းသည့်
သို့သော် ကုန်းတိစ္ဆာန်က အဘယ်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေမရသည်ကို
နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

သူသည် လက်ညှိုးကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် သွေးကြောဖျက်
ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကုန်းတိစ္ဆာန်က ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူ
သည် ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းပြလေသည်။

ဝေမင်းက စိတ်ပူလာလေသည်။

“မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က အသံသွေးကြောပိတ်

လိုက်လို့လား”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ဝေမင်းက

“ဒါဖြင့် ငါက သွေးကြောဖြေမှာကို ဘာကြောင့် ရှောင်တိမ်း
နေတာလဲ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းပြသည်။

အသံကား ထွက်မလာ။ ဝေမင်းက မည်ကဲ့သို့လုပ်ရမှန်းမသိ၊

စိတ်အိုက်နေ၏။

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေး၊ စိတ်မပူပါနဲ့ သူ့ကို တစ်မူထူးခြားတဲ့ သွေး
ကြောပိတ်နည်းနဲ့ ပိတ်ထားလို့ သာမန်နည်းနဲ့ ဖွင့်ပေးလို့ မရဘူးနဲ့တူ
တယ်”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံနေ၏။

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အခုတစ်လောက ထူးထူးဆန်းဆန်းကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်
မင်း ဘာလို့သူနဲ့တွေ့ခဲ့လို့လဲ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အကြာကြီးလုပ်ပြ
တော့မှ သူ့ကို သွေးကြောပိတ်သောလူမှတ် ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်ပြီး အရပ်ပုပု နှုတ်ခမ်းမွေးရှိသည်ကို သိရှိလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုက ထပ်မံမေးကြည့်သော်လည်း ကုန်းတိစ္ဆာန် လက်
ဟန်ခြေဟန်မပြနိုင်တော့ပါ။

အတန်ကြာမှ တုစုချင်းက အကြံရလာလေသည်။

၁၁၆ ❀ ပါးတူပါး

“ဒီလိုမေးနေလို့တော့ ဘာမှသိရမှာမဟုတ်ဘူး ... ဒီတော့ သူ့ကို စာရေးခိုင်းပါလား ...”

ဝေမင်းက သူ၏နဖူးကို ပုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ... ဒါကို မေ့နေလိုက်တာ ...”

ရှောင်ခွမ်းက ဆိုင်ရှင်ထံမှ စက္ကူနှင့် စုတ်တံတောင်းရန် ထွက်ခွာသွားသည်။ သို့သော် သူမသည် အခန်းဝရောက်တော့မှ ပြန်လှည့်လာသည်။

အားလုံးက သူ့အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေစဉ် ရှောင်ခွမ်းက ကုန်းတိစ္ဆာန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ပြလိုက်လေသည်။

ယခုမှ ကုန်းတိစ္ဆာန်း၏ကျောပြင်ပေါ်၌ စာရွက်တစ်ရွက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကုန်းတိစ္ဆာန်းက သူ၏ကျောပြင်မှာ စက္ကူကပ်ထားသည်ကို သိဟန်မတူပေ။

ရှောင်ခွမ်းက အခန်းထဲမှထွက်သွားရန် လှမ်းထွက်လိုက်တော့မှ ထိုစာရွက်အား တွေ့မြင်မိခြင်းဖြစ်သည်။

စာရွက်ပေါ်၌ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းသာ ရေးသားထားသည်။

“တင်းဟုနှင့် စင်ကြီး သွေးကြောနေရာနှစ်ခုကို ထောက်ပေးလိုက်ရင် အသံထွက်လာပါလိမ့်မယ် မဆင်မခြင်ဘဲ သွေးကြောဖွင့်လိုက်ရင် ချက်ချင်းသေသွားမယ် ...”

ဘလံသရုပ်ဆောင် (၁၀) ❀ ဇော်

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး စာရွက်ပေါ်ပါရှိ

သည့်အတိုင်း သွေးကြောအား ထောက်လိုက်ရာ ကုန်းတိစ္ဆာန်းက အသံထွက်လာလေသည်။

တုစုချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူတို့ကော သေပြီလား - - -”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသေပါဘူး သူတို့ကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ တန်းလန်းချည်

ထားတယ်”

ဝေမင်းက ဒေါသထွက်လာသည်။

“စော်ကားလိုက်တာ ဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“မသိဘူး သူက အသက်(၅၀)ကျော်ရှိပြီ၊ အတော်ပုံရ

တယ် ကျွန်တော့် ပန်းလောက်ပဲ ရှိတယ်”

ဝေမင်းက

“အရပ်ပုတယ် ရှည်တယ်ထားလိုက် ဒီလူ အခု ဘယ်မှာ

လဲ”

“ကျွန်လောတဲ့အခါမှာ သူက ရှေ့နားက တောအုပ်ထဲမှာ ရှိနေ

ပါသေးတယ် ကျင်းရှူးရသေ့နဲ့ တိန်းခုံးရသေ့လည်း အဲဒီမှာ ကြီးဆွဲ

ထားပါတယ်”

ဝေမင်းက ထရပ်လိုက်သည်။

“တောအုပ်ထဲ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“ငါးမိုင်လောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က မောဟိုက်စွာဖြင့် အမောဖြေနေ၏။ ဝေမင်းက စိုးထိတ်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က အမောဖြေရင်း

“ကျွန်တော်တို့ ထိပ်တန်းပညာရှင်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရ

တယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဝေမင်းက

“ဘယ်သူလဲ ငါတို့လူနစ်ယောက်ကော”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“သူ့ကိုတော့ ကျုပ်မသိဘူး သိုင်းပညာတော့ တော်တော်

ကို အဆင့်မြင့်တယ် သူက ကျင်းရှူးရသေ့နဲ့ တိန်းခုံးရသေ့တို့

သိုင်းကွက်နှစ်ကွက်တည်းနဲ့ အနိုင်ရသွားပါတယ်”

ဝေမင်းက

“ငါ့ကိုလိုက်ပို့ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေး မလောပါနဲ့ ”

ဝေမင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဒီလူကြည့်ရတာ အတွင်းအားအတော့်ကို အဆင့်မြင့်မယ်၊ ကျန်မ ခန့်မှန်းလို့ရတယ် ဒါကြောင့် သေသေချာချာ ဆွေးနွေးပြီး သွားရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ မစောင့်နိုင်ဘူး ငါတို့လူနှစ်ယောက် အစောကားမီး တယ် ပြောစရာရှိရင် လမ်းမှာပြောပါ ”

ရှောင်ခွမ်းက ကုန်းတိခွန်း နောက်ကျောမှ ကပ်ထားသော စာရွက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီစာရွက်ဟာ အင်္ကျီပေါ်မှာ မကွာဘဲ တစ်သားတည်းဖြစ် အောင် ကပ်ထားနိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့အတွင်းအားရဲ့အဆင့်ကို သိနိုင်ပါတယ်”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ တုစုချင်းက

“ဒီစာရွက်ကို ဘယ်လိုကပ်ပေးလိုက်တာလဲ ”

ကုန်းတိခွန်းက

“ကျုပ်က မသိလိုက်ဘူးဗျ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး အသေးစိတ် ပြောပြရင် ကျန်မတို့က ရန်သူရဲ့အခြေအနေကို ခန့်မှန်းလို့ ရမယ်”

ကုန်းတိခွန်းက ဝေမင်းအား ကြည့်လိုက်သည်။ ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ ကုန်းတိခွန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ဖြစ်ပျက် ပုံများကို အစချီ၍ ပြောပြလိုက်လေသည်။

နေ့စဉ်မပြတ် လမ်းခရီးနှင့်လာကြသဖြင့် အားလုံးက ဒီကနေ့ အနားယူရန် သဘောတူကြလေသည်။

ကျင်းရှူး၊ ကုန်းတိခွန်းနှင့် တိန်းခုံးတို့သည် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လျှောက်လည်ရန် ထွက်လာကြလေသည်။

ဤမြို့ကလေးသည် မည်သည့်ရှုမျှော်ခင်းမှ မရှိသဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်သည် လျှောက်ရင်း မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

မထူးတော့သဖြင့် ဆက်၍လျှောက်သွားကြရာ သူတို့သည် သုံးမိုင်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ထိုလှပပြီး စိမ်းလန်းသော တောအုပ် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူတို့သည် သစ်ပင်အုံ့တစ်ပင်၏ ခြေရင်းတွင် စုဝေးထိုင်ချ လိုက်သည်။ ထိုသစ်ပင်အုံ့မှ တစ်ခြမ်းခန့် ခြောက်သွေ့နေ၏။

သို့သော် တချို့သော သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် အညောင့်ထွက်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

တိန်းခုံးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီအပင်အုံ့ကြီးဟာ နေစားခြင်း ခံရတယ် မိုးဒဏ်ခံရ တယ် နှင်းကျတာကို ခံရတယ် ပိုးမွှားကိုက်တာကို ခံရတယ်။ ဒီလောက် ဒုက္ခများစွာကို တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ပြီးတာတောင် အသက်ရှင်သန် နိုင်သေးတာ အံ့ပါတယ်ဗျာ ”

ကုန်းတိခွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သဘာဝဟာ ငါတို့ကို အမြဲတမ်း လမ်းညွှန် သာကေပြပေးနေပါတယ် ဒါပေမယ့် လူတိုင်း နားလည်သဘော ပေါက်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ ”

သူတို့သည် ထိုသစ်ပင်အုံ့ကြီးကိုကြည့်ရင်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေ စဉ် ကျင်းရှူးခန္ဓာကိုယ် ရုတ်တရက် တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

သူသည် ပင်စည်ပေါ်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း ဘယ်သူက စာတွေရေးထားတာလဲ”

တိန်းခုံးနှင့်ကုန်းတိခွန်းတို့က ကျင်းရှူးညွှန်ပြရာသို့ ကြည့် လိုက်လေသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

ပင်စည်ပေါ်၌ ရေးထွင်းထားသော စာလုံးများမှာ

“ထင်းလုံအဖွဲ့သားများ ဒီရောက်ရင် ဒုက္ခတွေ့မယ်”

ထင်းလုံဂိုဏ်းသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ထင်းလုံဂိုဏ်းသား ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခြင်း မပြုဝံ့ပါ။

တို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ဒေါသကိုယ်ဆီ ထွက်လာကြလေသည်။

ကျင်းရှူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း ဘယ်သူက တို့ကို ဇော်ဇော်ကားကား ရေးထားတာလဲ ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“ဒါက သိုင်းလောကမှာ လူရှုပ်လူပွေတွေ ရေးထားတဲ့စာ ဖြစ်ရမယ် ”

ကျင်းရှူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ဒီစာရေးတဲ့လူဟာ တမင်သက်သက် စိန်ခေါ်တာနဲ့တူမယ် ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“ဆိုစမ်းပါဦး ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်သလဲ ”

ကျင်းရှူးက ရေးထားသောစာကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီစာကြောင်းတွေကိုကြည့်ပါ လက်ညှိုးနဲ့ရေးထားတာ ဖြစ်ရမယ် ဒါကြောင့် စာရေးတဲ့လူဟာ သိုင်းမညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်မှာ သေချာတယ် ”

အားလုံးက သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ ကျင်းရှူး၏ ဝေဖန်ချက်မှာ မှန်ကန်သည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

တိန်းခုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အင်း ဒီလူရဲ့ အတွင်းအားကတော်တော်အဆင့်မြင့်ပုံရတယ် ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီလူရဲ့အတွင်းအားအဆင့်ဟာ ငါတို့ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နိုင်တယ် ”

ကျင်းရှူးက

“တကယ်လို့ ဒီလူဟာ ငါတို့ကို ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုရင် ဒီအနီးနားမှာ ရှိနိုင်တယ် ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လူရိပ်တစ်ခုမှ မတွေ့ရပါ။

သူသည် အတွင်းအားကို စုစည်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ကမိတ်ဆွေလဲ ခင်ဗျားစာကို ရေးထားမှုတော့ ဘာကြောင့် ထွက်မလာတာလဲ ”

သူ၏အသံလှိုင်းသည် အဝေးသို့ လွင့်ပျံသွားလေသည်။

သို့သော် တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပါ။

ကျင်းရှူးရသေ့က အနည်းငယ်စိတ်တိုသွားသည်။

“မိတ်ဆွေက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရေးသားပြီးမှ ကြွက်တွင်းဆီမှာ ပုန်းမနေပါနဲ့ ”

သူ၏ရန်မူသောစကားကြောင့် သစ်ပင်၏အတွင်းမှာ အေးငြိမ်စွာအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့ ... ဒီမှာလာပြီး သံသေးသံကြောင် အော်
နေတာလဲ — ငါ ကောင်းကောင်းကို မအိပ်ရဘူး ”

ကျင်းရှူးတို့လူစု အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် သစ်ပင်၏ ပင်စည်လိုက်ခေါင်းထဲမှ လူ
တစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ မျက်နှာဝါကျင့်ကျင့် အရောင်ရှိသည်။ သို့သော်
အရပ်အလွန်ပုံသည်။

သူက တစ်ချက်သမ်းပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ပြုပြင်ရွတ်ဖတ်
လိုက်လေသည်။

“ဇွေရာသီမှာ အိပ်လို့အကောင်းဆုံး နေရာတကာမှာ ခေ-
တဝုန်းဝုန်း မနေနိုင်လို့ အိပ်ရာက ကြမ်းပိုးသုံးကောင်ရ ”

ကျင်းရှူးသည် သူတို့သုံးယောက်အား စောင်းချိတ်၍ ပြောဆို
နေသည်ကို သိရလေသည်။

သူက ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

ထိုလိုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာရသေ့ကလေး ကျုပ်က အပျင်းထူတယ် အအိပ်
မက်တယ် ဒါပေမယ့် မကောင်းတဲ့အနံ့ကိုတော့ မခံနိုင်ဘူး —
မကောင်းတဲ့အနံ့ ရှူမိတာနဲ့ ကျုပ်ကအိပ်လို့မရဘူးဗျာ ”

ကျင်းရှူးက ထိုအဘိုးအိုအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအဘိုးအို၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖျင်ကြမ်းအကျိတ်ဆင်ထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

သူ့အားကြည့်လျှင် လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့် တူလှပေ
သည်။

ကုန်းတိစ္ဆာန်က အနည်းငယ် သည်းခံတတ်သည်။

သူက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ခင်ဗျား အိပ်နေတာကို နှောင့်ယှက်သလို
ဖြစ်သွားပြီ ”

အဘိုးအိုက ဝါကျင့်ကျင့်သွားများကို ပေါ်အောင်ရယ်မော
လိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ငါလည်း ထသင့်ပါပြီ အလုပ်လုပ်ချိန်
လည်း ရောက်ပါပြီ ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“မိတ်ဆွေက ဘာအလုပ် လုပ်ပါသလဲခင်ဗျာ ”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အလုပ်ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး တစ်နေ့ရဲ့အချိန်ကို ကုန်စေ
ချင်လို့ လုပ်တဲ့အလုပ်ပါ ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်သည် မေးတာတခြား၊ ဖြေတာတခြားဖြစ်နေ
သည်ကိုတွေ့ရ၍

“မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကအကောင်းမေးနေတာ အကြောင်

၁၂၈ ❀ ပိုက်ကျ

ကြောင် ခေတ်ဝါနဲ့

ထိုလူက မျက်လုံးပြူးပြလိုက်သည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးရှိလို့ အကြောင်

မင်းမေးတာကို ငါဖြေနေတာပါ ”

ကုန်းတိစ္ဆန်းက

“ခင်ဗျားက ဘာအလုပ် လုပ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောပါဗျာ”

အဘိုးအိုက

“ကျုပ်က တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း သစ်ပင်ရဲ့သစ်ခေါင်းထဲမှာ

ဝင်အိပ်နေတာ ”

ကုန်းတိစ္ဆန်းက

“အဲဒါက အလုပ်လုပ်တာလား ”

အဘိုးအိုက

“ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ်က ယုန်ကလေး ကျုပ်ဆီကို အသေခံ

ဖို့ လာတာကို အိပ်စောင့်နေတာ ”

ကုန်းတိစ္ဆန်းက

“မိတ်ဆွေစောင့်နေတာ ရပြီလား ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရတာပေါ့ ဒီနေ့ပဲ ယုန်သုံးကောင် ရောက်လာပြီ

လေ ”

ကျင်းရှူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

ဘာသာရပ်ကျမ်းကျမ်း(၁၀) ❀ ၁၂၉

“ဒီအဘိုးကြီးက စကားကောင်းကောင်းကို ပြောလို့မရ

.... ”

အဘိုးအိုက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ငါလည်း ကောင်းကောင်းပြောနေတာပဲ ”

ကျင်းရှူးက

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ”

အဘိုးအိုက

“ကျုပ်က သစ်ခေါင်းထဲမှာ နေတဲ့အတွက် သစ်ခေါင်းစည်

ညပါဗျာ ”

ကျင်းရှူးက နာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်ပါဗျာ ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် နာမည်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့နာမ်စား

— ခေါ်ချင်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ် ”

ကျင်းရှူးက

“ပင်စည်ပေါ်မှာရေးထားတဲ့စာက ခင်ဗျားရေးတာလား”

အဘိုးအိုက

“ဟုတ်တယ် လက်ရေးမလှတာကို သည်းခံပါ ”

ကျင်းရှူးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်

“ခင်ဗျားက ဘာရန်ငြိုးရှိလို့ ဒီစာတွေကို ရေးတာလဲ ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်းတိုက်က ထင်းလုံဝိုင်းကားကီး ”

ကျင်းရှူးက ဒေါသထွက်လာသည်။

“ထင်းလုံဝိုင်းဟာ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းပါ။ အ

ကြောင့် လှောင်ပြောင်နေတာလဲ ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စာသိပ်မတတ်ဘူးဗျ ဒါကြောင့် မှားရင် သူ

ခံပါ ”

သူက စာကြောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးလိုက်သည်။

“ထင်းလုံဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ”

ကျင်းရှူးက

“မိုးနဂါးပါ ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါက လိပ်ကြီးလို့ မှတ်နေတာ ”

ကျင်းရှူးက သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

“ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် စော်ကားတာတော့ ထ

အဆိုးမဆိုနဲ့ ”

သူက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

“သိုင်းလောကမှာ ထင်းလုံဝိုင်းဟာ ဘယ်သို့ကယ်

အထင်ကြီးပြီးပြောနေကြတာ အခုကိုယ်တိုင်တွေ့တော့မှ အားလုံး

အသုံးမကျတဲ့လူမှန်း သိရတော့တယ် ”

ကျင်းရှူးက ဆက်၍သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ကဲ ခင်ဗျားကို မဆုံးမရင် ကျုပ်တို့အကြောင်းကို သိမှာ

မဟုတ်ဘူး ”

သူက လက်ဝါးဖြင့် အဘိုးအို၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရိုက်ချလိုက်လေ

သည်။

အဘိုးအိုက လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

ကျင်းရှူး၏လက်ဝါးက သူ့ထံသို့ရောက်တော့မှ ချိတ်လိုက်ပြီး

ကျင်းရှူး၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

သူက အသာအယာဆွဲ၍ အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားပြီး

သစ်ပင်၏ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ ချိတ်မိသွားလေသည်။

တိန်းနားနှင့် ကုန်းတိခွန်းတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား

သည်။

အဘိုးအိုက ကျင်းရှူးအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီမှာနေရတာ ပိုပြီးအေးအေးဆေးဆေးမရှိဘူး

လား ”

ကျင်းရှူး၏ခါးမှာပတ်ထားသော ပိုးခါးဝတ်သည်သစ်ကိုင်း

တစ်ကိုင်းပေါ်၌ ချိတ်မိထားသဖြင့် ဒေါသထွက်လွန်း၍ မျက်လုံးများ

မီးတောက်မီးလျှံပမာ ဒေါသထွက်နေ၏။

၁၃၂ ❀ ညိုသာလှ

သို့သော် --

သူသည် အပေါ်သို့လည်း တက်မသွား၊ အောက်သို့လည်း ကျ
လာနိုင်သဖြင့် ခြေလက်များ ရုန်းကန်နေ၏။

တိန်းခုံးက ကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

တိန်းခုံးက သူ၏လေးလံသော ခေါင်းလောင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

“သေဖို့သာ ပြင်ထား ”

အဘိုးအိုက လုံးဝဂရုမပြုပါ။

“မင်းလည်း ဘာအသုံးကျလို့လဲ ”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်ရွေ့လျားလိုက်ရာ တိန်းခုံး၏
နောက်ကျောသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူသည် လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်ပြီး တိန်းခုံး၏ကြီးမား
သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး အပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

“မင်းလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး အပေါ်မှာ အဖော်
ရအောင် တက်သွားပါ ”

သူ၏ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့ ထောင်တက်
သွားပြီး အခြားသစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ ချိတ်မိသွားလေသည်။

တိန်းခုံး၏လက်ထဲမှ ခေါင်းလောင်းမှာ အောက်သို့ပြုတ်ကျ
သွားလေသည်။

ဘဝသံသရာသီလကဏ္ဍ (၁၀) ❀ ၁၃၃

ကုန်းတိစ္ဆာန်သည် ထိုအဘိုးအိုမှာ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်း
နှင့် ကျင်းရှုနှင့် တိန်းခုံးတို့အား အနိုင်ရရှိလိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
မိမိက နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက တိုက်ခိုက်ရန်မပြုတော့ပါ။ အဘိုးအိုက ပြီး
လိုက်သည်။

“မင်းကော စမ်းကြည့်ချင်သေးလား ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက ပြီး
လိုက်သည်။

“မင်းက ရိုးသားတဲ့အတွက် မင်းကို ဒုက္ခမပေးတော့ဘူး

မင်းသွားနိုင်ပြီ ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့လာတုန်းက သုံးယောက် ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်
ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် ပြန်နိုင်မှာလဲ ”

အဘိုးအိုက

“မင်းက သူတို့ကို သံယောဇဉ်ရှိပေမယ့် ကယ်လို့ရလို့
လား ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အပေါ်ကိုရောက်
အောင် ပို့ပေးပါ ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

၁၄၄ * ပြောပြသူ

“မဖြစ်ဘူး ... ငါ့နေရာက ကုန်းလွန်းအားကြီးတယ် ...
နေရာလပ်မရှိဘူး ... နောက်တစ်ခါ စောစောလာပေါ့ ... ”

ကုန်းတိခွန်းက အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ထဲ
၌ သစ်ကိုင်းနှစ်ကိုင်းမျှသာရှိလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် ... ခင်ဗျားမသွား
ဘဲ ဒီမှာစောင့်နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ချက်ချင်း လူပြန်ခေါ်ပြီး
ခင်ဗျားပြုခဲ့သမျှကို ပြန်တောင်းပန်စေရမယ် ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ် နောက်ခေါ်လာမယ့်လူကို သူတို့ထပ်
တော်မူဖြစ်မယ်နော် ”

ကုန်းတိခွန်းက ထွက်ခွာရန် ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။

ရှုတ်တရက် အဘိုးအိုက သူ့ထံသို့ လျှောက်လာပြီး နောက်
ကျောသို့ လက်ဝါးတစ်ချက်ဖြင့် အသာအယာ ရိုက်လိုက်သည်။

သူသည် အပြစ်ပြောဆိုရန် ပါးစပ်ဟလိုက်ရာ အသံမထွက်
လာတော့ပါ။

သူသည် သွေးကြောပိတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်
လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ့သွေးကြောပိတ်ပညာကို သမရိုးကျပြေနည်းနဲ့ ပြော
ဒုက္ခရောက်မယ်သာမှတ် ”

ဘယ်သူ့ရုပ်ပုံ (၁၀) *

ကုန်းတိခွန်း မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူသည် ခြေလှမ်းဆုတ်ဆုတ်
လှည့်ပြန်သွားလေသည်။

ကုန်းတိစ္ဆာန်၏စကားကိုဆုံးသည်အထိ နားထောင်မိ
အခါ အားလုံးသောလူများသည် အံ့သြကုန်ကြလေသည်။

ဝေမင်း၏မျက်နှုံးမွှေးအစုံသည် တင်းကျပ်စွာ ကုတ်
သည်။

ကုန်းတိစ္ဆာန်က

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ”

ဝေမင်းက

“ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာအဆင့် သူ့ကို မမီသည့်တိုင်အောင်
လူနှစ်ယောက် အစော်ကားခံနေရတာကို လက်ပိုက်ကြည့်မလား
ဘူး ... ”

ရှောင်ခွမ်းက စိုးရိမ်စွာဖြင့် ...

“ဒီသူဟာ စက္ကူတိုတောင် အင်္ကျီပေါ်မှာ တစ်သားတည်
အောင် ကပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ ထိပ်တန်းသိုင်း

ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ် ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မသွားရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ် ”

တုစုချင်းက

“ဟုတ်တယ် ရှင်က ထင်းလိုဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်နေပြီ
ပေါ့ပေါ့တန်တန်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ ”

ဝေမင်းက

“အားလုံးက အသက်တွေချည်းပါပဲ ကျုပ်အသက်ကပိုပြီး
အဖိုးတန်လို့လား ”

တုစုချင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ရှောင်ခွမ်းက

“သခင်မကြီးက ဦးလေးကို စိုးရိမ်လွန်းလို့ ပြောနေတာပါ”

ဝေမင်းက

“ငါနားလည်ပါတယ် ငါ့ကိုချစ်ရင် ငါ့ကိုသာမန်လူတစ်
ယောက်လို သဘောထားစေချင်ပါတယ် ”

တုစုချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မှားသွားပါတယ် ကဲ သွားကြမယ် ”

ဝေမင်းက ရှေးဦးစွာ ထွက်သွားလေသည်။ ကုန်းတိစ္ဆာန်က

ကမန်းကတန်း လိုက်သွားပြီး ရှေ့မှ လမ်းပြသွားလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက တုစုချင်း၏လက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။

“သခင်မကြီး ကျွန်မတို့လည်း လိုက်သွားကြမယ် ”

တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါက သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အခုထိ နားမလည်တာ ငါ့ရဲ့အဖြစ်
ပါ။”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သခင်မကြီးက နားမလည်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အပေါ်
သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းလို့ စိုးရိမ်မိတာပါ။”

တုစုချင်းက

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပထမဆုံး
အကြိမ် ရုံးခုံသွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ။”

ရှောင်ခွမ်းက

“သခင်မကြီးက သူ့ရဲ့ အရုံးအခိုင်ကို ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်
နေရသလား။”

တုစုချင်းက

“မဟုတ်ဘူး။ ငါက သူ့ရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကို စိုးရိမ်လို့ပါ။”

ရှောင်ခွမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ချစ်ခင်မင်းရင် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ဖူးရင် ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ
ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ သေသွားသည်ဖြစ်စေ အသက်ရှိနေသည်ဖြစ်စေ
ဘာမှမထိခိုက်တော့ပါဘူး။”

တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“နင်ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတော်ရင်းနှီး
အောင် နေခဲ့တဲ့အတွက် သေသွားမှာကို စိုးရိမ်နေလို့လား။”

ရှောင်ခွမ်းက

“ရေကန်ထဲကို သကြားများထည့်လိုက်ရင် ဈေးကန်ဟာ
သကြားနဲ့လေးတော့ ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီသကြားနဲ့ကိုမှ မစ်စားနိုင်ရင်
သခင်မလေးရဲ့ မေတ္တာဟာ လေးနက်မှုမရှိသေးဘူးလို့ ယူဆရမှာပဲ။”

တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်ဟာ အရာရာကို တိကျမှန်
ကန်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး။”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သခင်မလေးဟာ အလွန်ညာဏ်ကောင်းပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ဆွေမင်းက သခင်မလေးရဲ့ အမွေကို ရထားတာပေါ့။”

တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့ ဘဝမှာ အမှားဆုံး ပြုခဲ့တဲ့ အမှားဟာ အပယ်ခံကို ယူမိ
လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဆွေမင်းဆိုတဲ့ သမီးလေးကို မွေးမိလို့ပါ။”

ရှောင်ခွမ်းက

“အခု သူ့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ တော်တော်လေး ကျွတ်
ကြားနေပါတယ်။”

တုစုချင်းက မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကနေ့ သူ့လုပ်ခဲ့သမျှ သူ့စားရ
လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်။”

ရှောင်ခွမ်းက

၁၄၀ (၈) ဖိတ်ချီ

"အစတုန်းကတော့ သခင်မကြီးက ဒီကိစ္စကို လုံးဝရုမစိုက်
ဘူးလို့ ထင်နေတာ"

တုရချင်းက

"သူက ငါ့ရဲ့သမီးမို့လို့ သူ့အကြောင်းကို သိထားတာ မဟုတ်
ပါဘူး"

ရှောင်ခွမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ဝေမင်း
နောက်သို့ အမီလိုက်သွားရပေသည်။

ဘယ်လောက်ကြီးမားသလဲ (၁၀) (၈) ၁၄၁

သုံးမိုင်ခန့်အကွာအဝေးသည် ဝေးလှသောခရီးမဟုတ်ပါ။

သိုင်းလောကသားများ၏ခြေလှမ်းမှာ တစ်ခဏကြာ အချိန်

မှာပင် ရောက်ရှိနိုင်လေသည်။

ခြောက်သွေ့ပြီး အိုမင်းနေသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ထိပ်ဖျား

၌ ကျင်းရှုနှင့် တိန်းခုံးတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုင်းနှစ်ခုတွင် တွဲလောင်း

ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လေတစ်ချက်တစ်ချက် တိုက်ခတ်သောအခါ သူတို့၏ခန္ဓာ

တိုက်များသည် ဘယ်ညာယိမ်းနေ၏။

အဘိုးအိုသည် တိန်းခုံး၏ ကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းကို

၌ အိပ်ငိုက်နေ၏။

ဝေမင်းသည်တို့မြင်ကွင်းကိုတွေ့မြင်ရသည်နှင့် ဒေါသထောင်း

ထွက်လာလေသည်။

သူသည် ဘုန်းတိစ္ဆာန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

၁၄၂ ❀ နိဗ္ဗာန်

ကုန်းတိခွန်းသည် အိပ်ငိုက်နေသော အဘိုးအိုအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သစ်ဝင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်။

ကုန်းရှုံးတို့အား ချိတ်ဆွဲထားသော သစ်ကိုင်းမှာ ဝါးတစ်ခွက်ခန့်သာ ဖြင့်လေသည်။

ကုန်းတိခွန်းအဖို့ အလွယ်တကူ ခုန်တက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်

ကုန်းတိခွန်းက ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုပြီး အပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသောအခါ အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူ၏ခူးကွေးတွင် ဆစ်ခနဲ တစ်ချက်က ထုံကျည်ပြီး နူးထောက်ကျသွားလေသည်။

သူသည် သုံကြွန်တိတိ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သူ၏ခြေထောက်သည် ရုတ်တရက်ထုံကျည်ပြီး မခုန်နိုင်တော့ဖြစ်နေ၏။

သူသည် သံသယဖြစ်ကာ အဘိုးအိုအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာမူ အိပ်ငိုက်နေ၏။

ကုန်းတိခွန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် အနည်းငယ်နီရဲလာသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး ခြေထောက်က နာနေတယ်ဗျ ”

ဝေမင်း၏မျက်နှာ ဒေါသရောင်ပေါ်လွင်လာသည်။

သူက လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ဘယ်သူ့လိုကျ(၁၀) ❀ ၁၄၃

ကုန်းတိခွန်းက နောက်သို့ဆုတ်သွားရလေသည်။

ဝေမင်းက အိပ်ငိုက်နေသော အဘိုးအိုအား ကြည့်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့တော့ ”

အဘိုးအိုက အိပ်ငိုက်ရင်း ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောနေ၏။

“ငါအိပ်ချင်တယ် မင်းသွားပါတော့ ”

ဝေမင်းက သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ သူများကိုစပြီး မတိုက်ခိုက်ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျားက ဒီအတိုင်းနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့စည်းကမ်းကို ဖောက်ရတော့မှာပဲ ”

အဘိုးအိုက မော့ပင်မကြည့်ပါ။

သူက ပါးပြင်ကို တစ်ချက်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“သွားစမ်းပါ ဒီယင်ကောင်ကြောင့် ကောင်းကောင်းကို မအိပ်ရဘူး မသွားရင်တော့ မင်းကို သတ်ပြမယ် ”

ဝေမင်းက လက်မြှောက်လိုက်သည်။

လက်ဖဝါးအလယ်တွင် နီရဲလာသည်။

သူ၏နေမင်းစကြာသိုင်းကို အသုံးပြုရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

တုစုချင်းက သူ့ထံသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဝေမင်း အလောတကြီးမလုပ်ပါနဲ့ ”

ဝေမင်းက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သစ်ပင်ထိပ်များမှ တွဲလောင်းရှိနေသော ကျွန်းများနှင့် တိန်းခွင်တို့က အောက်သို့ကျလာလေသည်။

ကျွန်းတိစ္ဆာန်နှင့် ဝေမင်းတို့က အသာအယာ ဖမ်းထားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက အိပ်မရတော့ပါ။

သူက လူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး ဝေမင်းအား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြေပေါ်၌ တိခနဲပြတ်နေသော သစ်ကိုင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်လွှင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်နားလည်လိုက်လေသည်။

ဝေမင်းကလည်း ရှောင်ခွမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းလက်ချက်ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက နာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“နေမင်းစကြာအကြောင်းကို ကြားတာကြာပြီ ... အခုမှ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ရတော့တယ် ...”

ဝေမင်းက ရှင်းပြရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက ဦးအောင်ပြောချလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ဟာ လူဖမ်းနိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိရင် ... ကျွန်မတို့ကလည်း ကိုယ့်လူကိုယ် ပြန်လွှတ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိပါတယ် ...”

အဘိုးအိုက

“မင်းတို့လူကို ပြန်လွှတ်နိုင်သည်တိုင်အောင် ... သူတို့သွေး

ကြောကို ဖြေနိုင်ပါ့မလား ...”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့သွေးကြောပိတ်ပညာကို ရှင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြေတတ်တယ်လို့ ထင်သလား ...”

အဘိုးအိုက

“ဟုတ်တယ်လေ ...”

ရှောင်ခွမ်းက မှဲ့ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ ...”

အဘိုးအိုက

“ဒါဖြင့် စမ်းကြည့်ပါလေ ...”

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဖြေနိုင်ရင် ... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ရှောင်ခွမ်းအား အကဲခတ်၍ ကြည့်နေဆဲ။

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ရှေ့မှပဲပြောပြပါမယ် ... ဒါပေမယ့် ရှင်မှတ်ထား

တာ သိုင်းပညာဆိုတာကိုတစ်ယောက်တည်းပဲတတ်တယ်လို့ အထင်ကြီးပါနဲ့ ...”

သူမကပြောပြီး တိန်းခုံးနှင့် ကျင်းရှူးတံသို့ လျှောက်သွား
လေသည်။

ထို့နောက် လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ထောက်လိုက်လေသည်။
တစ်ခဏအကြာတွင် တိန်းခုံးနှင့် ကျင်းရှူးတို့သည် လှုပ်ရှား
လာနိုင်တော့သည်။

အဘိုးအိုက မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“စုန်းမလေး... မင်းက ဒီပညာကိုဘယ်ကတတ်လာတာလဲ”
ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ပညာဆိုတာ ... လုံးဝမရှိဘူး
ရှင်တတ်ထားရင် တခြားလူလည်း တတ်ထားမှာပဲ ... ”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ ... မင်းက ဒီလောက်တောင် ပညာတတ်ထား
တယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကို စမ်းကြည့်ပါဦး ... ”

ရှောင်ခွမ်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“သိုင်းကွက်သုံးကွက်မပြောနဲ့ ... သိုင်းကွက်သုံးဆယ်တွေ
တောင် မကြောက်ပါဘူး ... ”

အဘိုးအိုက လက်နှစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်ကို စမ်းကြည့်ပါလေ”
တုစုချင်းက ဝေမင်း၏အင်္ကျီစကို အသာအယာဆွဲလိုက်သည်။
ဝေမင်းက ရှေ့သို့တိုးထွက်သွားပြီး ...

“ရှောင်ခွမ်း ... မင်းနောက်ဆုတ်သွား ... ငါနဲ့ရင်ဆိုင်မယ်”

ရှောင်ခွမ်းက ရပ်ငြိရပ်နေ၏။

ဝေမင်းက သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှောင်ခွမ်း ... ငါပြောနေတာ ကြားသလား ... ”

တုစုချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“တူမကြီး ... နောက်ကိုပြန်လာပါလေ ... ”

ရှောင်ခွမ်းက နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက ဝေမင်းအား ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သကဲ့သို့
 “ကျုပ်က သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်တာ မင်းက ဘာကြောင့် ဝင်ရောက်
 မှာလဲ ”
 ဝေမင်းက
 “ခင်ဗျားက အသက်ကြီးပါပြီ ကိုယ့်သမီးအရွယ်
 ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ အနိုင်ကျင့်ချင်တာလဲ
 တခုခုချင်းက ပြီးလိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဘယ်နှယ့် ကိုယ့်မြေးလောက်
 ကလေးကို စိန်ခေါ်တာ မရှက်ဘူးလား ”
 အဘိုးအိုက ဒေါသထွက်လွန်း၍ စကားပင်မပြောနိုင်တော့
 ကျင်းရှူးသည် အဘိုးအိုဒေါသကြီးပုံကိုကြည့်ပြီး ရယ်
 လိုက်လေသည်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားစကားတော်တော်တတ်သားပဲ အခု
 ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ”
 အဘိုးအိုက ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။
 ဝေမင်းက ကျင်းရှူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားကြပါ — ”
 သူက အဘိုးအိုအား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်တို့လူ ပြောမှားဆိုမှားရှိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကျုပ်
 တို့ကတော့ ယောက်ျားပီပီ သိုင်းပညာပဲ ယှဉ်ချင်တယ် မိန်းမလို
 အားနိုင်မလှဘူး ”
 အဘိုးအိုက မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားလေသည်။
 “ဝေမင်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာရှိတယ်ဆိုတာ
 ချုပ်လက်ခံပြီ ”
 ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျားက ပညာအလွန်တော်ပါ
 ယ် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကို ဘာရန်ငြိုးမှီးရှိပါသလဲ ”
 အဘိုးအိုက
 “ရန်ငြိုးမရှိပါဘူး ”
 ဝေမင်းက
 “ဒါဖြင့် စာရေးတယ် လူကိုဖမ်းပြီး သစ်မင်ပေါ်ချည်ထား
 ဘာသဘောလဲ ခင်ဗျာ ”

၁၅၀ ❶ ပိုတိုသူ

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာမှမရည်ရွယ်ပါဘူး... ကျုပ်က လုပ်ချင်လို့ လုပ်တာပဲ
ဝေမင်းက ...

“အကြောင်းမဲ့ အခုလိုစော်ကားတော့ ... ခင်ဗျားလွန်တာ
ထင်တယ် ...”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတယ်လို့ သိချင်ရင်တော့ ကျုပ်က
ခင်ဗျားပညာကို ယှဉ်ချင်လို့ပါ ...”

ဝေမင်းက ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ခါမှ တွေ့ကြရတာမှ မဟုတ်ဘဲ ...
ခင်ဗျားပြောတဲ့အချက်အလက်က မပြည့်စုံပါဘူးလေ ...”

အဘိုးအိုက ...

“ကျုပ်ကြားထားတာကတော့ ခင်ဗျားက သိုင်းပညာအား
ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီးလို့ ကျုပ်က မခံချင်လို့ လာတာပါ ...

ဝေမင်းက ...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲကြားကြား အခုလက်တွေ့မြင်
မဟုတ်လား... ကျုပ်က ဒီလိုလူမျိုးဟုတ် မဟုတ် အကဲခတ်ကြည့်
ပါတယ် ...”

အဘိုးအိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ...

ဘယ်သူ့ရည်းကျား(၁၀) ❷ ၁၅၁

“ခင်ဗျား ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်လက်ခံတယ်
ပေမယ့် ... ကျုပ်က ခင်ဗျားပညာကို စမ်းကြည့်ချင်သေးတယ်”

ဝေမင်းက ...

“သိုင်းပညာမလွယ်တယ်ဆိုတာ အလွန်အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စ
တစ်ခုပါ ... ဒါကို ကျုပ်က လက်ခံပါတယ် ... ဒါပေမယ့် အခုတော့”

အဘိုးအိုက ...

“ဒီမှာ ဝေမင်း ... ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အထင်သိပ်မကြီးနဲ့
သိုင်းလောကသားတွေဟာ မင်းကို ဘယ်လောက်ရှုံ့ကြောက်နေတယ်
ဆိုတာ ... ငါသိပြီးပါပြီ ...”

ဝေမင်းက ...

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ကို မတရားစွပ်စွဲလို့ ဖြစ်ပွားခဲ့တာပါ ...
အခုတော့ ဒီကိစ္စတွေကိုလည်း ကျုပ်က အမှန်တရားဘက်က ရှိတယ်
ဆိုတာ အားလုံးနားလည်ကုန်ကြပါပြီ ...”

အဘိုးအိုက ...

“ငါ့ကို တရားမချနဲ့ ... မင်းကို ရန်သူတစ်ယောက်အဖြစ်
သိရှိချင်တယ် ... မိတ်ဆွေအဖြစ် မပေါင်းဆုံဘူး ...”

ဝေမင်းက ...

“အံ့အားသင့်သွားသည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

အဘိုးအိုက ...

“ရယ်မောလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားကို ရန်သူအနေနဲ့ သတ်မှတ်ရင် ကျုပ်က ထင်ရာစိုင်း

၁၅၁ ❀ နိကာယ

လုပ်နိုင်တယ် ... မိတ်ဆွေအဖြစ် ပေါင်းသင်းရင် ကိုယ့်သိက္ခာကို အမြဲ
တမ်း ထိန်းထားနေရမှာမို့ပါ ”

ဝေမင်းက ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားက သက်သက်မဲ့ရန်လိုတဲ့စကားပါ ”

အဘိုးအိုက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်ပြောတာကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့သာ

အသင့်ပြင်ထားပေတော့ ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီလောက်တောင် တစ်ယူသန်နေရင် ကျုပ်လည်း

မတတ်နိုင်တော့ဘူး ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ.... ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းလောကပထ

ဘွဲ့ လက်လွှတ်ရတော့မယ်ထင်တယ် ”

ဝေမင်းက

“ကျုပ်ကို သိုင်းလောကက ပထမလို့ မသတ်မှတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို နိုင်လိုက်ရင် သိုင်းလောကပထ

ဘွဲ့ရမှာ သေချာတယ် ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျားသဘောပါပဲလေ ”

ဘယ်သူ့ရည်းစား(၁၀) ❀ ၁၅၂

အဘိုးအိုသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး ဝေမင်းနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

ကျင်းရှူးတို့လူစုသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်၍ ဝေမင်းနှင့် အဘိုးအိုတို့ ယှဉ်ပြိုင်မည်ကို အာရုံစိုက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

ယနေ့ ဝေမင်းယှဉ်ပြိုင်ရမည့်အဘိုးအိုမှာ အလွန်ပြင်းထန်ပြီး အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော တိုက်ပွဲဖြစ်လာမည်ဟု ဓနိ မှန်းထားကြလေသည်။

ယခု ဝေမင်းသည် စိတ်အေးလက်အေးထားသည်ဖြစ်သော် လည်း အဘိုးအိုအား ပေါ့ပေါ့တန်တန်ဟု သဘောမထားဝံ့ပေ။

အဘိုးအိုက လှောင်ပြီးပြီးလိုက်ပြီး လက်သီးတစ်လုံးပစ်သွင်း လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်သောနေရာမှာ အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ၏။

ဝေမင်းက လက်ဖဝါးဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း ---”

သူတို့သည် ခြေထောက်တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားရလေ သည်။ မည်သူကမှ အသာစီးမရလိုက်ပါ။

အဘိုးအို၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ရွေ့လွှားပြီး ဝေမင်းအား လှည့်ပတ် ၍ လျှောက်နေ၏။

ဝေမင်းမှာမူ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ တစ်ဖက်လူအား မျက် တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

တစ်ဖက်လူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ဟန်ပြသည်ဖြစ်စေ၊ တိုက်ခိုက် သည်ဖြစ်စေ သူ၏သိုင်းကွက်ကို ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ အင်နှင့်အားနှင့် ဟန်တားနေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှေးကွေးစွာဖြင့် သိုင်းကွက်တစ်ကွက် ပြီးတစ်ကွက် တိုက်ခိုက်နေလေသည်။

တိန်းခုံးနှင့် ကုန်းတိခွန်းတို့ကလည်း မျက်တောင်မခတ် စိုက် ကြည့်နေ၏။

ထိုအဘိုးအို၏တိုက်ကွက်မှာ တကယ်ပင် ထူးခြားကြောက် မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ဝေဖန်ပြောဆိုနေစဉ် အဘိုးအိုက ရုတ်တရက် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တွန်းထုတ်လိုက် လေသည်။

လက်ဝဲနှစ်ဖက် တည့်မတ်စွာ ထိတွေ့သွားသည်။

“ဝုန်း ...”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှိရှိသမျှအတွင်းအားကို အသုံးပြုလိုက်

ခြင်းဖြစ်လေသည်။

လက်ဝဲလေးဘက်သည် ထိတွေ့ပူးကပ်နေ၏။

အဘိုးအို၏ နဖူးပေါ်၌ ချွေးများ စီးဆင်းကျနေ၏။

ဝေမင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးများနီ၍နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ခြေထောက်များသည် တဖြည်းဖြည်းတုန်

ခါလာလေသည်။

သူတို့၏ငယ်ထိပ်ပေါ်၌ အခိုးအငွေ့များ တထောင်းထောင်း

တက်လာနေ၏။

တုစုချင်းတို့လူစုများသည် အားလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်၏

အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဝေမင်းက ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အဘိုးအိုက ခြေတစ်လှမ်းတိုးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤတိုက်ပွဲသည် အတွင်းအားကို အများဆုံးဖြန်းတီးနေသော

တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ... ဘယ်လောက်အထိ ကြာကြာခံနိုင်မှာ

လဲ...”

တုစုချင်းက ...

“သူတို့နည်းနည်းတော့ ကြာဦးမယ် ... ဒါပေမယ့် ဝေမင်းက

နိုင်မှာသေချာတယ် ...”

ရှောင်ခွမ်းက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

တုစုချင်းက ...

“ဒါ စိတ်ဓာတ်ပါ ...”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ဓာတ် ဟုတ်လား ...”

တုစုချင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဘာမဆို တရားသောတိုက်ခိုက်မှုဟာ

အနိုင်ရမှာ သေချာတယ် ...”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းဟစ်ချက်ချလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းမှ

ရပ်တန့်၍ နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေသည်။

ဝေမင်းက ရှေ့သို့ မတိုးတော့ပါ။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းဟစ်ချက်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ဝေမင်း ... မင်းကို ငါမျိုးကျူးပါတယ် ... မင်းရဲ့အတွင်း

အားဟာ ငါ့ကိုမမီပါဘူး ... ဒါပေမယ့် မင်းဟာ တရားသဖြင့် လုပ်နေ

တဲ့အတွက် စိတ်ဓာတ်က ငါ့ထက်အားကောင်းသွားတာပါ ...”

သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

၁၅၀ ❀ နိဂုံး

“ဒီကနေတော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်လောက်ပါပြီ

နောက်ခြောက်လမှာ ထိုက်စန်းတောင်မှာ ပြန်ဆိုကြပါစို့ ”

ဝေမင်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့နေမင်းစကြာကို ခုခံနိုင်တဲ့ ပထမလူတစ်ယောက်ပါ ခြောက်လကြာရင် ထိုက်စန်းတောင်ကို ကြွနဲ့ပါ ”

အဘိုးအိုက အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျွဲကျွဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် အထုပ်ကလေးကို ကောက်၍ဖြေကြည့်လိုက်သည်။

အထုပ်ထဲ၌ အဖြူရောင်အမွန့်များနှင့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

စာရွက်ပေါ်

အမွန့်နဲ့ အရည်ဖျော်ပြီးသောက်ပါ။ အဆိပ်များကို ဖြေနိုင်ပါတယ်။ ထင်းလိုက်သောမျှပ်မှာ အသက်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ကို ထေလောက်စွမ်းသာပေးလိုက်မယ် ”

တုစုချင်းသည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဦးကျူရို့ပြောသွားတဲ့ လူထူးလူဆန်းဆိုတာ ဒီအဘိုးကြီးကိုး ”

သူတို့သည် အံ့သြနေစဉ်မှာပင် ဝေမင်းက ရုတ်တရက် သွေးစွန်းအန်ချလိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လဲကျသွားလေသည်။

၁၆၀ ❀ နိဗ္ဗာန်သူ

ရှောင်ခွမ်းက ကမန်းကတန်း သွားရောက်ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ဦးလေး ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ... ”

ဝေမင်းက အားအင်ချိနဲ့သောအသံဖြင့် ...

“သူက ငါ့ထက်သာတယ် ... နောက်အချိန်သာနည်းနည်း

ကြာသွားရင် ... ကျုပ်ရုံးမှာသေချာပါတယ် ... ”

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်

ဝေမင်းနှင့် သစ်ခေါင်းထဲမှ အဘိုးအိုတို့၏တိုက်ခိုက်မှုသည်
ဝေမင်း၏တစ်သက်တာတွင် အခက်ခဲဆုံးသော၊ အန္တရာယ်အများဆုံး
သော တိုက်ပွဲတစ်ခုဟု ဆိုရပေမည်။

အပေါ်ယံအားဖြင့် ဝေမင်းက အနိုင်ရပြီး အဘိုးအိုက ရုံးခိုမှ
ည်ဟု တွေ့မြင်ရသည်။

အမှန်မှာ ...

အကယ်၍ ဆက်လက်အချိန်ဆွဲသွားပါက ဝေမင်းမှာ မရှုမလှ
နိုင်နုနုသည်ကိုကြိုတင်သိရှိထားသည်ဖြစ်သော်လည်း သေခြင်းတရား
မကြောက်မရွံ့ တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သောအခါ သစ်ခေါင်းထဲ
အဘိုးအိုက စိတ်ဓာတ်ကျလာပြီး အရုံးပေးလိုက်ပြီး ထွက်သွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

အတိုးဆိုထွက်သွားသောအခါမှ ဝေမင်းသည် ပြင်းထန်စွာ
ဒဏ်ရာရရှိပြီး မတတ်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်သည်ကို မည်သူကမှ မယုံကြည်ကြပါ။

အားလုံးကပင် ဝေမင်းအနိုင်ရလိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြ
သည်။

ဆယ့်လေးငါးနှစ်အတွင်းမှာ နေမင်းစကြာကို ခုခံအတိုင်း
သည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။

သိုင်းလောတွင် ရာပေါင်းများစွာသော ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ
ရှင်များသည် ဝေမင်း၏နေမင်းစကြာ သိုင်းပညာကို တွေ့ချင်မြင်
လွန်း၍ လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြလေသည်။

သို့သော် အားလုံးက ရှုံးနိမ့်ပြီး ပြန်သွားကြလေသည်။
ယခုမှာမူ နေမင်းစကြာကို အံ့တုခံသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်
ပေါ်လာလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက ဝေမင်းအား ပွေ့ထားသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ
ကျင်းရှူးရသေ့က အိတ်ထဲမှ ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော
အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုယူပြီး ဝေမင်းလက်ထဲသို့ ပေးလိုက်သည်။

“ဒါကိုသောက်လိုက်ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းရှူးပေးလိုက်သော ဆေးလုံးသည် ရှမ်းကျင်းနန်း
၏ အသက်ကယ်ဆေးလုံးဖြစ်လေသည်။

၎င်းဆေးလုံးမှာ အလွန်ရှားပါးပြီး အလွန်တန်ဖိုးရှိနေ၏။

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နေပါစေ”

သူက ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ကျင်းရှူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဝေမင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီဆေးလုံးက ရှားကရှားနဲ့ အရေးကြီးတဲ့အခါမှာ အသုံး
ပြုဖို့ ချန်ထားပါ”

ကျင်းရှူးက

“အခု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရထား
ဘယ်မဟုတ်လား”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျင်းရှူးက

“ဒါဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘာကြောင့်လက်မခံတာလဲ”
ဝေမင်းက

“လက်မခံတာ ငါ့ရဲ့ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်ပေမယ့် သုံးရက်

တာက အတွင်းအားနဲ့လေ့ကျင့်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

ကျင်းရှူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

၁၆၄ (၁၀) နိဂုံး

သို့သည် တုစုချင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တုစုချင်းက ကျင်းရှုစာသဘောကို နားလည်လိုက်သည်။

သူမက ဝေမင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကတော့ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ဒီဆေးလုံးကို လက်ခံဖို့ ဝယ်သည်။”

လေးနေတယ် မဟုတ်လား ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တုစုချင်းက

“အဲဒါတော့ ရှင်မှားနေပြီ ”

ဝေမင်းက

“ငါမှားဘူး ”

တုစုချင်းက

“တကယ်လို့ ရှင်က ဆေးမသောက်ဘဲ ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်လာတဲ့အခါမှာ ထင်းလိုဝိုဏ်းကို ဘယ်သူက တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မှာလဲ ”

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ရှောင်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဆေးသောက်ခိုင်းတာက ဦးလေး ထိုက်တောင်မှာ ချိန်းဆိုထားတဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ဒဏ်ရာကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ထားရင် ဘယ်လိုမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး ”

ဘယ်သူ့သားကလေး (၁၀) (၁၆၅)

ဝေမင်းက စကားမပြောတော့ပါ။

ဆီစိမ်စက္ကူကိုဖြေပြီး ဆေးလုံးကို ယူသောက်လိုက်လေ

၁၆၆

တုစုချင်းတို့လူစုသည် ဖြူကလေးထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဝေမင်း၏ဒဏ်ရာကြောင့် ခရီးကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ဧည့်ခန်းတစ်ထပ်လုံးကိုငှားရမ်းလိုက်ပြီး ဝေမင်းအား ဆေးကုသပေးနေ၏။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ဝေမင်း၏ဒဏ်ရာမှာ အတော်ကလေးသက်သာသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယခုလည်း တုစုချင်းတို့က ဝေမင်းအတွက် ဆေးဝါးကျိုပြီး သည့်နောက် ဝေမင်းအား ဆေးများတိုက်ကျွေးပြီး ပြန်လည်အနားယူစေလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက ဝေမင်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီညတစ်ည နားလို့ရင် ခရီးထွက်နိုင်ပါပြီ”

ဘဝသံသရာသိုက်ကျ (၁၀) ၁၆၇

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကြောင့် မင်းတို့အားလုံး ခရီးနှောင့်နှေးကုန်ပါပြီ”

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အား စောင့်မြဲပေးလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ အားပြည့်အောင် တစ်ရော့ဆက်အိပ်လိုက်ပါဦး”

တုစုချင်းနှင့် ရှောင်ခွမ်းတို့သည် မိမိ၏အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာကြလေသည်။ ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ကျော်သွားသောအခါ တိန်းခုံထိုင်၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် တုစုချင်းတို့ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် -

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘယ့်နှယ့်နေသေးသလဲ ”

တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆေးတိုက်ထားလို့ ခဏအိပ်ခိုင်းထားပါတယ် ”

တိန်းခုံက

“သခင်မကြီးနဲ့ ကျုပ် နည်းနည်းမေးစရာရှိပါတယ် ”

တုစုချင်းက

“ဘာမေးချင်လို့လဲ ”

တိန်းခုံက

“ထိုက်စန်းတောင်အကြောင်းပါ ”

တုစုချင်းက

“ထိုက်စန်းတောင်အကြောင်းကို ရသေ့က မသိဘူးလား”

တိန်းခုံက

“ကျုပ်သိတော့ သိပါတယ် ဒါပေမယ့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် သေသေချာချာမသိပါဘူး ”

တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ဝူးကျူရိုကို စပြီးပြောရပါမယ် ”

တုစုချင်းကပြောပြီး ရှောင်ခွမ်းနှင့်အတူ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဝူးကျူရိုက လူထူးလူဆန်းဖြစ်တဲ့ စန်းကွမ်းအုနဲ့ စန်းကွမ်းပုတိုညီအစ်ကိုကို ပေါင်းပြီး ကျွန်မသမီးဆွေမင်းကို ပြန်ပေးဆွဲထားပါတယ် ”

တုစုချင်းက

“သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဝေမင်းကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပါပဲ ”

တိန်းခုံက

“ဝေမင်းက သွားသလား ”

တုစုချင်းက

“သွားတာပေါ့ ”

တိန်းခုံးက ---

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ---”

တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ --- ဒါပေမယ့် --- နောက်တစ်ကြိမ် နိုင်မယ် မနိုင်မယ်ဆိုတာ --- ကြိုတင်ခန့်မှန်းဖို့ မလွယ်ပါဘူး ---”

တိန်းခုံးက ---

“စန်းကွမ်းအုတ်ညီအစ်ကိုဟာ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ဘယ်လောက်များ တိုးတက်နိုင်လို့လဲ ---”

တုစုချင်းက ---

“စန်းကွမ်းအုတ်ညီ အစ်ကိုကို ကြောက်စရာမလိုပါဘူး --- ဒါပေမယ့် ထိုက်စန်းတောင်ကို ရောက်လာမယ့်လူတွေက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ ---”

တိန်းခုံးက ---

“တခြားဘယ်သူများ ပါဦးမှာလဲ ---”

တုစုချင်းက ---

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ရန်ငြိုးရှိသမျှ လူအားလုံး အဲဒီနေ့မှာပဲ စုရုံးရောက်ရှိလာကြမယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ် ---”

တိန်းခုံးက ---

“သူတို့တွေ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ရှုံးသွားတဲ့လူတွေချည်းပဲ --- စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး ---”

တုစုချင်းက ---

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် --- ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကမှာ တစ်ခါမှ ခြေမချဘူးတဲ့ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များလည်း ရောက်လာကြမယ်လို့ ကျွန်မခန့်မှန်းမိတယ် ---”

တိန်းခုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် ---”

တုစုချင်းက ---

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ --- သိုင်းလောကမှာ ပထမဆုံးလိုချင်တဲ့ လူတွေလည်း မနည်းဘူးရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

တိန်းခုံးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် --- သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပွဲနဲ့ မတူဘူးလား ---”

တုစုချင်းက ---

“အပေါ်ယံကတော့ ဝေမင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝ --- ရန်ငြိုးအဝဝကို ဖြေရှင်းမယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သိုင်းပညာပြိုင်ပွဲဖြစ်ပေမယ့် အမှန်တော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်လာပါတယ် ---”

တိန်းခုံးက လက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါ ဟုတ်တယ် ---”

တုစုချင်းက ---

၁၂၁ ၀ နိဗ္ဗာန်

"အဲဒီတုန်းက နေမင်းကြောဝေမင်းကို အနိုင်ယူခဲ့ပြီနော်
တဲ့လူဟာ --- သိုင်းလောကရဲ့ ပထမဆုံး ကိုရိုက်တယ် မဟုတ်လား"

တိန်းခုံးက ---

"သိုင်းလောက အခုတစ်လော တော်တော်ငြိမ်သက်နေပြီ
အခုတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ချင်ကြတယ်နဲ့တူပါတယ် ---"

တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ယှဉ်ပြိုင်တဲ့လူ မတရားများတဲ့အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်
ယောက်တည်းဆိုတော့ အလွန်အားနည်းနေတာပေါ့ရှင် ---"

တိန်းခုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါ ဟုတ်ပါတယ် ---"

တုစုချင်းက ---

"ခက်တာက အခုလာယှဉ်ပြိုင်တဲ့လူတွေဟာ ဝေမင်းကိုသာ
ဦးတည်တိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ဝင်ပြီး ခွက်ဖက်လို့ မရဘူး"

တိန်းခုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"သခင်မကြီးပြောတာ မှန်တယ် --- ကျုပ်က ကူညီချင်သော်
လည်း ကိုယ့်အခြေအနေကြည့်ပြီး မကူညီနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ ---"

ရှောင်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"ရသေ့ရဲ့ညီမ ဝူးယင်ဖုံးလည်း ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြော
သွားပါတယ် ---"

တိန်းခုံးက ---

"ကျုပ်ညီမကို တွေ့ရင်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ တားပေးရနိုင်
လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ---"

ရှောင်ခွမ်းက ---

"ဒီလိုမထင်လိုက်ပါနဲ့ ရသေ့ရယ် --- ဝူးယင်ဖုံးမှာ --- သိုင်း
ပညာအတော့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းတိုးတတ်တယ်လို့ --- ကြားရပါ
တယ် ---"

တိန်းခုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ် --- တကယ်လို့ သူက မတရား
သဖြင့် အောက်လမ်းပညာနဲ့ လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် --- ကျုပ်ရဲ့
သံမဏိခေါင်းလောင်းက သူ့ကိုချေမှုန်းနိုင်ပါတယ် ---"

ရှောင်ခွမ်းက ---

"ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းရဲ့အင်အားကို အထင်သေးလို့ မရဘူး ---
ရသေ့ကြီးက တားနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ထင်းလိုဂိုဏ်းကကောင်းလို့
ပေါ့ ---"

တိန်းခုံးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကူညီမယ့်လူရှိမယ်ထင်တယ် ---"

ရှောင်ခွမ်းက ---

"ဟုတ်တယ် ---"

တိန်းခုံးက ---

"ဘယ်သူတွေလဲ ---"

၁၀၉ * ဖိတ်ခေါ်

ရှောင်ခွမ်းက

"လေပွေ့ခြင်းသည်တော်အဖို့ "

"တုစုချင်းက လေပွေ့ခြင်းသည်တော်ကို ယုံတယ်ဟုတ်လား "

ရှောင်ခွမ်းက ပြီးလိုက်သည်။

"သူတို့မှာ တခြားရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ် ဒါကြောင့် တစ်ဝက်လောက်ပဲ ယုံမယ် "

တုစုချင်းက

"ဒါဖြင့် ကျန်တဲ့တစ်ဝက်က ဘယ်သူတွေလဲ "

ရှောင်ခွမ်းက

"ဦးလေးနဲ့ သေအတူ ရှင်မကွာတဲ့လူတွေပေါ့ "

တုစုချင်းက

"ညည်းကိုယ်ညည်း ပြောနေတာလား "

ရှောင်ခွမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ကျွန်မ ဒီလောက် ကံမကောင်းသေးပါဘူး "

တုစုချင်းက

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ "

ရှောင်ခွမ်းက

"သခင်မကြီးပေါ့ "

တုစုချင်း၏မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

"ညည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ နတ္တိတောင်က အင်အားမရှိပါဘူး "

ရှောင်ခွမ်းက

"နတ္တိတောင်ကို အထင်သေးလို့မရပါဘူး တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောကမှာ အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ အဘိုးအိုသုံးယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အကြောင်း အခုထိ သိုင်းလောကသားတွေက ပြောဆိုနေတုန်းပါ "

တုစုချင်း၏မျက်နှာ နီရဲနေပြန်သွားသည်။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ခက်တာက ပလ္လေထက်ပိုင်း ကျိုးသွားပြီ မဟုတ်လား "

ရှောင်ခွမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ကျူးလနဲ့ အဖော်လေးယောက် နေပြည်တော်ကို လိုက်သွားတာ ဘာသွားလုပ်တာလဲ "

တုစုချင်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

နောက်မှ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ကြည့်စမ်း ညည်း ဒါတွေတောင် သိထားပါလား "

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

"နန်းတော်ထဲမှာ ကိုးပေါက်ရှိတဲ့ ကျောက်စိမ်းပလ္လေတစ်ချောင်းရှိတယ်လို့ ကြားသိရတယ် ကျူးလနဲ့တို့ ရမလား မရ

၁၇၆ ❀ နိဗ္ဗာန်

ဘူးလားဆိုတာ မသိရသေးပါဘူး "

ရှောင်ခွမ်းက

"သခင်မကြီး ဝမ်းသာအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် မမကျွန်း

လန်တို့ ပလွေကိုရခဲ့ပါပြီရှင် "

တုစုချင်းက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာသွားသည်။

"တကယ် ညည်း ဘယ်ကကြားလာတာလဲ "

ရှောင်ခွမ်းက

"ကျွန်မ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်က ဈေးသွားဝယ်ရင်းနဲ့ ကြက်တူမွှေး

သတင်းပို့တာကို ဆုံမိသွားလို့ သိလိုက်ရတာပါ "

တုစုချင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ငါတစ်ခေါက်လောက်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ထင်

တယ် "

ရှောင်ခွမ်းက

"ပစ္စည်းရလာပြီပဲ ဘာဖြစ်လို့ လောနေရတာလဲ "

တုစုချင်းက

"ဘီလူးတေးသံဟာ တခြားတေးသွားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး

ငါလေ့ကျင့်မှဖြစ်မယ် "

ရှောင်ခွမ်းက

"ဦးလေးနိုးလာတဲ့အထိ မစောင့်တော့ဘူးလား "

တုစုချင်းက

"မလိုပါဘူး သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ညည်းရှိသား

ပဲ "

ရှောင်ခွမ်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

"သခင်မလေးရဲ့စကားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ "

တုစုချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အခုလာမယ့် ထိုက်စန်းတောင် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဟာ ဝိုက်ချုပ်

ကြီးရဲ့ကံကြမ္မာ တစ်ဆစ်ချိုးအထိ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ် ဒါကြောင့်

အချိန်ရှိတုန်း ကြိုးစားပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါ "

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မကြီး "

တုစုချင်းသည် တိန်းခုံးနှင့် ကျင်းရှူးတို့အား နှုတ်ဆက်လိုက်

လေသည်။

ကျင်းရှူးက

"အချိန်သိပ်မရှိတော့ပါဘူး ထိုက်စန်းတောင် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ

ကျမှ ပြန်ဆုံနိုင်မယ် ထင်တယ် "

ကျင်းရှူးက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က ထင်းလုံဝိုင်းကိုယ်စား သခင်မကြီးကို ကျေး

ဇူးထင်ပါသေး "

တုစုချင်းက ပြန်လည်ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မကတော့ ဝေမင်းအတွက် လုပ်ပေးနေတာပါ သူ

အရစ် နတ်ချစ်
က ထင်းတိုင်တံ ချပ်ဖြစ်နေတော့ ကျွန်မက မကူညီလို့ မရဘူးမလို့
လား။

သမီးက ပြောသလိုနဲ့မှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။

တုစုချင်း ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီမှာပင် ဝေမင်းက အိပ်
ရာမှနိုးလာလေသည်။

ကျင်းရှူးက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နေကောင်းသွားပြီလား ”

“ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ရှမ်းကျင်းနန်းတော်ရဲ့ဆေးလုံးဟာ တော်တော့ကို အစွမ်း
ထက်ပါတယ် ကျုပ်ရဲ့အတွင်းအားက နောက်ထပ်တစ်ဆင့်တိုးလာ
တယ်လို့ ခံစားမိပါတယ် ”

သူသည် ရှောင်ခွမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သခင်မကြီးပြန်သွားပြီဟုတ်လား ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဂန္ဓနီမတို့ စကားပြောနေတာကြားတယ် ဟုတ်လား ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားပါတယ် ... သူက ငါ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းပါတယ် ...”

ရှောင်ခွမ်းက အပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“သခင်မကြီးက ဂိုဏ်းချုပ်အပေါ် ဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်မဆက်လိုက်တာလဲ”

ဝေမင်းက ...

“တစ်ကြိမ်ခွဲခွာတာကို တစ်ကြိမ်လိုက်နှုတ်ဆက်ရင် ပိုပြီး စံစားနေရမယ်မဟုတ်လား ...”

“ဌာနချုပ်မှာ အဆိပ်မိထားတဲ့လူတွေကို ဖြေဆေးအချိန်မီ တိုက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ... ဒါကြောင့်ငါတို့အမြန်ဆုံးပြန်ကြမဖြစ်မယ်”

သူက ပြောလိုက်တော့မှ အားလုံးက သတိရလာလေသည်။

ကျင်းရှူးက ...

“ဟုတ်တယ် ... သူတို့ အဆိပ်မိထားတာ ရက်ကြာသွားရင် ဒုက္ခဖြစ်နိုင်တယ် ... နောက်ပြီး ဒီဖြေဆေးကိုလည်း သိပ်စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး ...”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး ... ဝူးကျူရိုက ကောက်ကုန်စဉ်းလဲပေလိမ့်မယ် ... မပြောတတ်ပါဘူး ... သစ်ခေါင်းထဲက အဘိုးအိုရဲ့ ဖြေဆေးကလည်း စိတ်ချနိုင်ပါတယ် ...”

ကျင်းရှူးက လေးစားသောအသံဖြင့် ...

“အဆိပ်ခတ်တယ်ဆိုတာ ... မိန်းမကျင့် မိန်းမကြံဖြစ်တာတော့ မှန်တယ် ... အချိန်မီဖြေဆေးလာဖို့တယ်ဆိုတော့ ... သူတို့ကို အပြစ်မတင်လိုတော့ပါဘူး ...”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူတို့မုန်းနေတာ ငါတစ်ယောက်တည်းပါ ... တခြားလူသတ်လို့ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ ... ဝူးကျူရိုက ညထိရှိပါတယ် ... ဒီလိုအလုပ်မျိုး သူဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး ...”

ကျင်းရှူးရသေ့က ...

“ဒါဖြင့် ... သူတို့က ဘာကြောင့် အဆိပ်ခတ်ရတာလဲ”

ဝေမင်းက ...

“သူရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ... ငါ့ကိုစိတ်ဓာတ်ကျအောင်လုပ်တဲ့ သဘောပါ ...”

ကျင်းရှူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကဟာ အလွန်အန္တရာယ်များလှပါတယ် ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ထင်းလိုဂိုဏ်းတည်ထောင်ဖို့ အကြံပေးမိတာ မှားသွားပါတယ် ...”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းတော့ပါနိုင်ပါတယ် ... အဓိကအချက်ကတော့ ကျုပ်က သိုင်းပညာထူးထူးချွန်ချွန်တော်လို့ပါ ... တကယ်လို့ ငါ့ဘာသာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် ဒီလိုဒုက္ခမျိုး ဘယ်ကြုံပါ့မလဲ ...”

၁၂၀ နိဗ္ဗာန်

ကျင်းရှူးက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ် ”

ကျင်းရှူးက

“ထိုက်စန်းတောင်ယာပြိုင်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားတာနဲ့ ကျုပ်ကို ထင်း
လိုဂိုဏ်းက ထွက်ခွင့်ပြုပါ ”

ဝေမင်းက

“ခင်ဗျားက ရှမ်းကျင်းနန်းတော်ထဲကို ပြန်သွားချင်လို့လား”

ကျင်းရှူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်က လိုက်လံတစ်ခုရှာပြီးတော့ သိုင်း
လောကကို အဆက်ဖြတ်ပြီး ကျမ်းစာလေ့ကျင့်ရင်း ဘဝဇာတ်မြှုပ်နေ
ချင်လို့ပါ ”

ဝေမင်းက

“ခင်ဗျားနဲ့အတူပါလာတဲ့ လူတွေကော ”

ကျင်းရှူးက

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူတို့ကို ခေါ်ထားမယ်ဆိုရင် သူတို့က
တော့ အသက်ပေးပြီး လိုက်မှာပဲ နို့မဟုတ်ရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစီစဉ်
ပေးပါ ဒါမှမဟုတ် ရှမ်းကျင်းနန်းတော်ကို ပြန်လိုက်ပို့လိုက်
ပါ.... ”

ဝေမင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အကြံမဆိုးပါဘူး သွားချင်ရင် အခုသွားပါ —

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော် (၁၀) ၁၈၃

တော်ကြာ အချိန်ရောက်လို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မသွားနိုင်ဘဲ
မြစ်နေပါဦးမယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ဘာပဲလုပ်လုပ် အစကအဆုံးထိရှိ
မှဖြစ်မယ် မဟုတ်လား ကျုပ်က ထိုက်စန်းတောင် ယာပြိုင်ပွဲပြီးမှပဲ
ဆုံးဖြတ်ပါ့မယ် ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးသဘောအတိုင်းပါပဲလေ ”

အူတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာကြပြီး
ထင်းလိုဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်ရှိရာသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဘဝသံရာသီ(၁၀) (★) ၁၈၅

သူတို့သည် နားခိုသောစခန်းရောက်လာသောအခါ တစ်ည
တာ တည်းခိုရလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညဉ့်နက်လာလေသည်။

အမှောင်

ည

ညမှောင်လာပြီဖြစ်သည်။

ဤနေရာသည် ထင်းလုံဂိုဏ်း၏ ရှေ့ဆုံးမှထားရှိသော အနား
စခန်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှောင်ခွမ်းသည် ခါတိုင်းနှင့် မတူ
အစစအရာရာ ပျော့ပျောင်းလာသည်။

ယဉ်ကျေးလာသည်။

ဝေမင်းအား ရေပူရေချမ်းကိုကပ်၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်လေ
သည်။

ဇနီးလိမ္မာတစ်ယောက်က မိမိခင်ပွန်းကို ပြုစုစောင့်ရှောက်
သည့်နည်း။

၁၈၆ ❀ နိကာယ

ရှောင်ခွမ်းသည် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသောရေခွေး
ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ပန်းပေါ်တင်၍ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာနေသည်။
ဝေမင်း၏နားဖိုရာခန်းဖြစ်သည်။

ဝေမင်းက ဖယောင်းတိုင်မီးကိုကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို
စဉ်းစားတွေးတောနေသည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် အနောက်အယုက်ပေးမိမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်
ရေခွေးကြမ်းပန်းကိုကိုင်လျက် ဝေမင်း၏နောက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ
ရပ်နေ၏။

မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။
ဝေမင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမအား မြင်တွေ့သွားလေ
သည်။

အားတုံအားနာသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။
“မင်းရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျ(၁၀) ❀ ၁၈၇

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”
“ဘာဖြစ်လို့ အသံမပြုတာလဲ”
“ဦးလေးက စဉ်းစားနေတာတွေ့လို့ အနှောင့်အယှက်ပေး
မိမှာစိုးလို့ပါ”

“အားနာလိုက်တာကွယ်”
ဝေမင်းက ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကိုယူလိုက်ပြီး အသာ
ကလေး မော့လိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။
“မီးတိုင်ကိုကြည့်ကာ အဝေးရောက်တဲ့လူကို လွှမ်းနေသလား
ဟင်”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ် ငါ သူ့ကို သတိရနေတယ်”
ရှောင်ခွမ်းက အနည်းငယ် ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

“သခင်မကြီးက ကံကောင်းလိုက်တာ”
ဝေမင်းက ခေါင်းမော့လိုက်သည်။
“ငါက တုစုချင်းကို သတိရနေတယ်လို့ ထင်လို့လား”

ရှောင်ခွမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
“ဦးလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ တခြားလွှမ်းဆွတ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်
ရှိနေသေးလို့လား”

ဝေမင်းက

၁၀၀ * ပိတုသု

“ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်သူကိုလဲ”

“ညီမကျူးလန်ပေါ့”

“သူ့အကြောင်း စဉ်းစားနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါလား”

“သူက ငါ့ဇနီးသာ အမည်ခံနေရတာ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့လက်

ထပ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူနဲ့အတူတူ မနေရဘူး သူ့ရဲ့ဘဝဟာ
ငါ့ကိုသာ သတိရစိုးရိမ်နေတာပါ သူဟာ ပျော်ရွှင်မှုဆိုလို့ ဘာကိုမှ
မခံစားရဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မိသားစုအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးတာ
ကိုပဲ ခံစားမှုတစ်ခုလို့ မှတ်ယူကြတယ် ဒါကြောင့် မမကျူးလန်
ဟာ လောကပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

ဝေမင်းက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အပေါ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
ဝတ္တရားမကျေမှုနဲ့လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်”

ရှောင်ခွမ်းက

“မမကျူးလန်က ဦးလေးကို မယူခင်ကတည်းက ဒါတွေကို
အားလုံးနားလည်ပြီးသားပါ”

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မမကျူးလန်လို တစ်ဝက်လောက် ကံကောင်းမယ်ဆိုရင်

ကျွန်မသေပျော်ပါပြီ”

ဝေမင်းက

“မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ငါနားလည်ပါတယ် ဒါပေမယ့်”

ရှောင်ခွမ်းက

“ရှင်ရဲ့အခြေအနေကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ် ကျေးဇူး
တင်တာကို ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“နင်က ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေးအနားမှာ တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ခွင့်ရရင် ကျ
နပ်ပါပြီ”

ဝေမင်းက

“ဒီမှာ ရှောင်ခွမ်း ငါဝမ်းနည်းပါတယ် ငါက မအိုဆေး
ကို စားထားလို့ အပြင်ဘက်မှာ နုပျိုနေပေမယ့် အမှန်တော့ ငါ့ရဲ့
အသက်ဟာ ငါးဆယ်ကပ်လာပြီ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့စိတ်နှလုံးဟာ
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဒါကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်”

ဝေမင်းက ---

“နားလည်ရင် ပြီးတာပဲ”

ရှောင်ခွမ်းက အတန်ကြာရပ်နေရာမှ မျက်ရည်များစီးဆင်း ကျလာလေသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်မချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပစ်ပယ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မဟာ လောကပေါ်မှာ မနေလိုတော့ပါဘူး”

သူမသည်ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ညှိုးကို ထောက်လိုက်ပြီး သူမရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

“ဒီလို မလုပ်နဲ့ ရှောင်ခွမ်း”

ဝေမင်းက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဟန့်တားရင်း သူမလက်ကို ဖမ်း ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

ရှောင်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝေမင်းရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကျသွား လေသည်။

အခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာ အမှောင်အတိကျလာလေသည်။

အမှာစကား

ချန်းပေစန်းတောင်ပေါ်၌ ဖုံးလွှမ်းထားသော နှင်းများသည် စတင်အရည်ပျော်ကျနေ၏။

အရည်ပျော်သွားသော နှင်းများသည် မြစ်ချောင်းရှိရာသို့ စီးဆင်းကျသွားလေသည်။

နေဦးသည် နယ်ခြားဒေသသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ခြောက်သွေ့ပြီး အရိုးဖြိုင်းဖြိုင်းရှိနေသော သစ်ပင်များသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်လာလေသည်။

ကျန်းယီနှင့် ချောင်းရိတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် အလွန်ခေါင်လွင်သော တောလမ်းတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူတို့ရှေ့တွင် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသော လုံချန်းဖြစ်သည်။ လေပွေ့မြင်းသည်တော်၏ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်များ စတင်လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။

၁၂၁ ❀ နိဂုံး

သူတို့သည် အောက်လက်ငယ်သား တစ်ယောက်တလေမှ
မပါဘဲဖြင့် သူတို့သည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။

ကျန်းယီသည် မြင်းပေါ်၌ထိုင်လျက် အနည်းငယ်စိတ်လှုပ်ရှား
နေသည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

သို့သော် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်တည်ငြိမ်နေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ချောင်းရီမှာ ထူးထူးခြားခြားမရှိပေ။

လုံချန်း၏ခြင်းကုန်းနီးခုံပေါ်၌ ကန်းကျန်းမားကို ချိတ်ထား
သည်။

သူ၏တစ်ဖက်တွင် သားရေအိတ်တစ်လုံးကိုင်ဆောင်ထား
သည်။ မကြာမကြာ အရက်ကို မော့သောက်နေ၏။

အတန်ကြာ ခရီးထွက်သည့်တိုင်အောင် ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိ
ဘဲ ဆက်လက်သွားနေ၏။

ကျန်းယီက စိတ်မရှည်သောအသံဖြင့်

“ဘယ်နှယ့် မရောက်သေးပါလား”

လုံချန်းက မြင်းပေါ်၌ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်ထပ် နေ့တစ်ဝက်လောက် သွားရပါဦး

မယ်”

ကျန်းယီက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အရက်တွေပဲ သောက်မနေနဲ့ဦး မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါ”
“ဟုတ်ကဲ့”

လုံချန်းက ခြေဖနောင့်ဖြင့် မြင်းဝမ်းမိုက်ကို ပေါက်လိုက်ရာ
၏ထွားကျိုင်းသောမြင်းသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေ
သည်။

ကျန်းယီက မြင်းကိုတစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး ထက်ကြပ်မကွာ
က်သွားလေသည်။

ချောင်းရီ၏ မြင်းသည်တော် မောင်းနှင်စရာမလိုဘဲ ကျန်းယီ
ယှဉ်၍ ပြေးနေ၏။

ချောင်းရီက လှည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လောနေရတာလဲ”

ကျန်းယီက

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ နားမလည်တာ ဘာ
လဲ ငါလောတာတော့ မှန်တယ် ဒါပေမယ့် ဟိုကိစ္စကြောင့်
ဘုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ သဝန်တိုစိတ်မရှိလို့ အခုလို ပြောပြနေတာပေါ့”

ကျန်းယီက

“ဒါဖြင့်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုခန့်နေရတာလဲ”

ချောင်းရီက

“ရှင်က ဒီလောက် စိတ်လောနေတော့ ကျွန်မကြည့်လို့ အရမလဲ ...”

ကျန်းယိက သံလုံပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါတို့ အတူနေခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်ဘဲ ငါစိတ်မြန်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ် ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို မြန်မြန်တွေ့ ပြောစရာရှိတာကို မြန်မြန်ပြောချင်လို့ပါ”

ချောင်းရိက

“ရှင်က သူ့ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ကျန်းယိက

“သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ် သူနဲ့ ငါနဲ့ကွာရှင်းပါ”

ချောင်းရိမျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

“ရှင်က ဒီအတိုင်းပြောပြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ရှင်ကိုခွင့်ပြုပြီး ထွက်သွားမှပဲ”

ကျန်းယိက

“အစကတည်းက ဒီကိစ္စကို ငါသဘောမတူဘူးဆိုတာ မင်းလည်း အသိသားနဲ့”

ချောင်းရိက

“မိန်းကလေးကတော့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်တယ် ကျန်းလေးကတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်တယ် သူများက မိုင်ပေါင်း

စွာကနေ ဒုက္ခခံပြီး ရောက်လာတယ် ရှင်က ဒီလိုပြောလိုက်ရင် မိန်းမတွေကို စော်ကားရာ မရောက်ဘူးလား”

ကျန်းယိက

“ဒါဖြင့် ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ချောင်းရိက

“သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ခံလိုက် ကျွန်မတောင် လက်ခံနေတာပဲ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ မလိုချင်တာလဲ”

ကျန်းယိက

“ဒါကတော့ မင်းက သက်သက်မဲ့ အတင်းအကျပ် ခိုင်းစေ”

ချောင်းရိက အနည်းငယ်စိတ်တိုလာလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်တစ်ယောက်တည်းသွားပြော ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ကျန်းယိ

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

ချောင်းရိက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ဝေးလေး ကောင်းလေပဲ”

ကျန်းယိက

“အိုက်စန်းတောင်ယူခဲ့ပြီပဲ ရုတ်ကပ်လာပါပြီ မင်းက

ဒီအတိုင်း ထွက်သွားတော့မှာလား "

ချောင်းရီက မဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

"ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာပြည့်စုံနေပြီ လုပ်ငန်းလည်း အောင်မြင်နေပြီ ကျွန်မက မလိုအပ်တော့ပါဘူး "

ကျန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"မင်းမရှိရင် ငါမနေတတ်မှန်းသိရက်နဲ့ ကဲပါ အားလုံး မင်းသဘောအတိုင်းပါပဲ "

ချောင်းရီက ပြီးလိုက်သည်။

"ဒီလိုမှပေါ့ သူများ ဝေဖန်တာကို ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ရှင်နဲ့ မိဘစုံရာရှေ့မှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲတယ် မဟုတ်လား "

ကျန်းယီက

"ဒါကတော့ ဖေဖေက ပေးစားတာပါ ကျုပ်က မလိုချင်ဘဲ "

ချောင်းရီက

"အဲဒီတုန်းက ရှင်က ကျွန်မအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ အခုထိ ကျွန်မအတွက်နဲ့ သူ့ကိုမငြင်းပယ်လိုက်ပါနဲ့ "

ကျန်းယီက ပါးစပ်ဟပြီးမှ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ချောင်းရီက မဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ အနာပေါ်တုတ်ကျပြီမဟုတ်လား "

ကျန်းယီက

"ဟိုတုန်းက ငယ်ပါသေးတယ် ဒါကြောင့် မစဉ်းစားနိုင်ဘူး ဒါတွေကို ငါတောင် မေ့နေပြီပဲ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေရတာလဲ "

ချောင်းရီ၏မျက်နှာ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

"ငါမပြောတော့ပါဘူး ရှင်သာ ပါးစပ်နဲ့ စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ပါစေ "

ကျန်းယီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူတို့သုံးယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် မောင်းနှင်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံး လုံချန်းက မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်သည်။

"ရောက်ပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး "

ကျန်းယီသည် မြင်းကိုရှေ့သို့တိုးလိုက်သည်။

"သေချာရဲ့လား လုံချန်း "

လုံချန်းက မောဟိုက်စွာဖြင့်

"ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်နေရာမဆို ကျွန်တော်မသိတာ မရှိပါဘူး အဲဒါက ဦးထုပ်တောင်ကုန်းလို့ခေါ်ပါတယ် "

ကျန်းယီက

"ဦးထုပ်တောင်ကုန်းမှန်မှန်လည်းသိတာပေါ့ သူတို့ ဒီမှာရှိတာ သေချာသလားလို့ မေးနေတာ "

လုံချန်းက

၁၉၀ ❀ နိဂါဇ်

“အဲဒါတော့ ကင်းလှည့်အဖွဲ့ရဲ့ပေးပို့တဲ့ သတင်းပါ သူတို့က မေကူးကို မသိအောင် ချိုးကန်းကို သိပါတယ် ”

ချောင်းရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကတော့ တော်တော်ညွှတ်တာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတင်းတိကျတယ်လို့ ထင်နေကြတာ ဦးထုပ်တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားရှိနေတာတောင် မသိလိုက်ပါလား ”

လုံချန်းက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့အပြစ်ပါ ပေးတဲ့အပြစ်ကို ခံပေးမယ် ”

ချောင်းရီက လက်တစ်ချက်ငွေယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ဒီလူတွေ ပိတ်ရိပ်ပုန်းနိုင်လို့ပါ မင်းကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး ”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်မ ”

ချောင်းရီက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“နင် ဒီမှာစောင့်နေ အပေါ်ကကိစ္စ ငါတို့ဟာ ငါတို့ သွားရှင်းမယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မ ”

လုံချန်းက ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒီဓားကိုပါ ပျံသွားပါ ”

ဘာသာစကားကျမ်း(၁၀) ❀ ၁၉၁

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ”

လုံချန်းက

“တော်ကြာ တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်လာနိုင်တယ် ကာကွယ်ဖို့ သွားပါ ”

ချောင်းရီက

“ငါတို့မှာ ငှက်တောင်မွေး လက်နက်တစ်ခုရထားတယ်

င်းဓားကို မင်းပဲသိမ်းထားပါ ”

သူမက ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရာသီဥတုနွေးထွေးလာပြီ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်နဲ့တွေ့ရင် ဘာကွယ်နိုင်တာပေါ့ ”

လုံချန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့လက်သီးက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကို နိုင်ပါတယ် ”

ချောင်းရီက

“တစ်ကောင်နှစ်ကောင်တော့ ဘာအရေးလဲ များလာတဲ့ ဓားမာ မင်းကိုယ်မင်းလည်း ကာကွယ်ရမယ် မြင်းကိုလည်း ကာကွယ်မယ် မတော်တဆ မြင်းပြေးသွားရင် မင်းလမ်း လျှောက်ပြီး နှိပ်လာရမှာ ”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ — ကျွန်တော် နာခံပါမယ် ”

ချောင်းရိက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်အရာမဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ပြီး အထင်မကြီးနဲ့ — ချီးကမ်းကို ကြည့်ပါ သူက သိုင်းပညာအလွန်တော်ရဲ့နဲ့ ဝံ့ပုရေကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတယ် မဟုတ်လား ”

လုံချန်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ဒီမြင်းတွေကို မွဲတစ်ပေါက်မှမစွန်းရအောင် စောင့်ရှောက်ထားပါမယ် ”

ချောင်းရိက

“ကောင်းပြီလေ မင်းကသာ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ — အသက်ကိုလည်း မသေအောင် ကာကွယ်ပါ ငါတို့အားကိုးစရာ အများကြီးရှိပါသေးတယ် ”

လုံချန်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး ”

ချောင်းရိက

“မင်းတောင်အောက်မှာ စောင့်နေပါ ငါတို့က တစ်နေ့ အချိန်ကုန်မှ ဆင်းမလာရင် ”

လုံချန်းက

“သခင်မလေးတို့ ဘယ်အချိန်ဆင်းလာမှာလဲ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်အထိ စောင့်ရမှာလဲ ”

ချောင်းရိက

“မင်းက အသေးတာကိုး ငါတို့က တစ်နေ့ကုန်မှဆင်း မလာရင် သေဆုံးပြီလို့သာ မှတ်ပါ ”

လုံချန်းက မယုံကြည်စွာဖြင့်

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား သခင်မ ”

ချောင်းရိက

“ဘယ်ဟာမျိုးမဆို ကြိုတင်ပြောလို့ဖြစ်ပါတယ် ငါတို့ လုံးဝမသိတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမဲ့အတွက် ငါ့အနိုင်မယ် ချုံးမယ် ကြိုတင်မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး ”

လုံချန်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“တကယ်လို့ ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်က တစ်ဖွဲ့လုံးကို စုစည်းပြီး လက်စားချေမယ် တောင်တစ်ခုလုံးကို ဖြိုဖ်မယ် ”

ချောင်းရိက ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါတို့တောင်မှ မနိုင်တဲ့ကိစ္စ နင်က ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာလဲ ”

လုံချန်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီးမှ ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို ဇွဲရှိရမယ် ကျွန်တော်က ရည်မှန်းချက်ထားပြီး အချိန်မရွေး နည်းလမ်းမရွေး လုပ်ဆောင်ရင် တစ်နေ့အောင် မြင်မှာပါ ”

ချောင်းရိက ---

“ဟုတ်တယ် --- နင်က ငါ့ဆီက ပညာမနည်းရထားပြီးပြီ”

လုံချန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်သည့် အရိပ်အယောင်များ
ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ချောင်းရိက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီနည်းက ပင်ပန်းပါတယ် --- နင့်ကိုငါ နည်းလမ်း

ဘစ်ခုပေးမယ် --- ”

လုံချန်းက နားစွင့်နေ၏။

ချောင်းရိက ---

“ငါတို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် နင်က တောင်ပေါ်ကို တက်ခဲ့ပြီး
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စကားပြောရင် --- သူတို့က နင့်ကို အထင်ကြီး
မှာမဟုတ်ဘူး --- နင်က ငါတို့ရဲ့အလောင်းကို တောင်းပြီး ဌာနချုပ်
မှာ သင်္ဂြိုဟ်ထားရင် နင့်ရဲ့စေတနာကို ငါတို့မမေ့ပါဘူး --- ”

လုံချန်းက ---

“ဒီလိုဆိုရင် သခင်မတို့အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

လက်စားချေနိုင်မှာလဲ --- ”

ချောင်းရိက ---

“ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သိုင်းပညာလက်ရေးမှရှိပါတယ် --- အဲဒါ
ကိုယူပြီး ကျွန်မကောက်နုတ်ချက်ရေးထားတဲ့ သိုင်းကွက်ကိုယူပြီး
တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ ဆယ်နှစ်လောက် လေ့ကျင့်လိုက်ရင် --- ငါတို့

အတွက် လက်စားချေနိုင်မှာပါ --- ”

လုံချန်းက မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“သခင်မလေးတို့သွားရမယ့်နေရာဟာ အတော့်ကို အန္တရာယ်
ရှိတယ်ဆိုရင် --- ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့မယ် --- သေစရာရှိလည်း
အတူတူပေါ့ --- ”

ချောင်းရိက လုံချန်း၏ကျယ်ပြန့်သောပန်းကိုပုတ်လိုက်သည်။

“လုံချန်း --- ငါ့စကားကိုနားထောင် --- ကလေးမဆန်နဲ့
ငါ့ရဲ့စိမ့်ချက်ဟာ ဘယ်တုန်းက မှားခဲ့ဖူးလို့လဲ --- နင်က လိုက်ပြီးသေ
မယ်ဆိုရင် --- ဘယ်သူက လက်စားချေပေးမှာလဲ --- ”

လုံချန်းက မြေပေါ်၌ ခူးထောက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲ၌ လိုက်
လိုက်လဲလဲဖြစ်ကာ ကလေးတစ်ယောက်ပမာ ငိုကြွေးလေတော့
သည်။

ချောင်းရိက သူ၏ပန်းကို ပုတ်လိုက်ပြီး ---

“မငိုပါနဲ့တော့ လုံချန်း --- ငါကလည်း အစီအစဉ်ချကြည့်တာ
ပါ --- ဘယ် တကယ်သေနိုင်ပါ့မလဲ --- မင်း အခုငိုနေတာ ငါတို့ကို
မသာယာစေတာနဲ့ မတူဘူးလား --- ”

လုံချန်းက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။

“သခင်မရဲ့အမိန့်ကို လိုက်နာပါမယ် --- ခေါင်းဆောင်နဲ့
သခင်မတို့ အောင်ပွဲနဲ့ ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းပါမယ် --- ”

ချောင်းရိက ပြုံး၍ သူ၏လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

၂၀၄ * ပိတောက်

“ဒီလိုမှပေါ့ ... ကံ စိတ်ချပါရစေ ... ငါတို့သွားပြီ ... ”
လုံချန်းက ရိုသေစွာဖြင့် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

ကျန်းယီသည် ရှေ့ဆုံးမှတက်သွားသည်။
ချောင်းရီက နောက်မှလိုက်သွားသည်။
လုံချန်းသည် မြင်းသုံးကောင်ကို ဆွဲထားလျက် စောင့်နေ၏။
တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ ရှိုးကွေ့လိုက်သောအခါ ကျန်းယီက
ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ချောင်းရီ မိလာသည့်အထိစောင့်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်
လေသည်။

“နင်က သံယောဇဉ်နဲ့ သူတို့ကို စည်းရုံးတာက အရေးကြီး
ဘူး ... နင့်ကိုယ်နင် ဘာသံယောဇဉ်ရှိလို့လဲ ... လုံချန်းလို လူပေါ်ကြီး
မှ နင့်ရဲ့စည်းရုံးမှုကို ခံနေတာ ... ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ စည်းရုံးသင့်စည်းရုံးထိုက်တာကို စည်းရုံးရမှာပဲ
နင်ကြည့်မရလို့လား ... ”

ကျန်းယီက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ငါ သဝန်တို့လိုမဟုတ်ပါဘူး ... ဒီလိုစည်းရုံးတာ ရှေ့ညမခံနိုင်ဘူး ... တစ်နေ့ နင့်အကြောင်းကိုသိပြီး သစ္စာဖောက်မှာကို ကြောက်ရသေးတယ် ... ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက သူ့ကိုတစ်သက်လုံး ထိန်းချုပ်နိုင်တယ် သိလား ရှေ့တစ်လွမ်းတိုးလိုက်ရုံပဲ ... သိလား ... ”

ကျန်းယီက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ ... မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် ... ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ ... ကျွန်မက ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းအဖွဲ့ရဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားတာက လုံချန်းနဲ့ ချိုးကန်းကို ပေးစားဖို့ ... အခုတော့ ချိုးကန်းက ပြဿနာဖြစ်လာမှန်း ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ ... ”

ကျန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“နင့် ကြံကြံဖန်ဖန် စဉ်းစားတတ်ပါတယ်လေ ... ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကိုရှင်ကမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလား ... ”

ကျန်းယီက ...

“နင့် နောက်ထပ်ဆက်ပြောကြည့်စမ်း ... ပါးစပ်ကိုဆုတ် ဖြစ်မယ် ... ”

ချောင်းရီက ရယ်မောရင်း ကျန်းယီ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

ကျန်းယီက သူမအား သိုင်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ ချောင်းရီက သူမအားတွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... တောင်ပေါ်မြန်မြန်တက်ကြရအောင် ... ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောင်ပေါ်သို့ ဆက်လက်တက်သွားလေသည်။

တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကုဝေရဲ့ အစောကားခံပြီးတဲ့နောက်မှာ လမ်းနှစ်ခု
သာ သူတို့လျှောက်ရမှာပဲ ”

ကျန်းယိက

“ဘယ်လိုနှစ်လမ်းလဲ ”

ချောင်းရီက

“လမ်းတစ်ခုက လူလောကက တစ်ခါတည်း ထွက်သွား

ရယ် ကျန်တဲ့ လမ်းတစ်ခုကတော့ သိုင်းပညာကို ကြိုးစားလေ့
လုပ်ဖို့ပါပဲ ”

ကျန်းယိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် နောက်ကော ”

ချောင်းရီက

“သူတို့နှစ်ယောက် တတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာက ကျွမ်းကျွမ်း

ရှင်ကျင့်မရှိကြဘူး ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ သိုင်း
ပညာသင်ကြားဖို့ ကြိုးစားရပါလိမ့်မယ် ”

ကျန်းယိက

“ဆရာတစ်ယောက်ရှာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး သူတို့က

တို့ကို အကူအညီတောင်းရင်တောင်း ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်အဖေ
မှာ အကူအညီ တောင်းမှ ရတော့မှာပေါ့ ”

ချောင်းရီက မဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်ပြီးအထင်မကြီးပါနဲ့ သိုင်းလောကမှာ

ချောင်းရီက အပေါ်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အပေါ်ရောက်တဲ့အခါမှာ သတိထားပါ ”

ကျန်းယိက

“ဒီနေရာမှာ တကယ်ပဲ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် ပုန်းနေ

သလား ”

ချောင်းရီက

“အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ပြီး တွေးကြည့်ထားတဲ့အတွက်

မမှားနိုင်ပါဘူး ”

ကျန်းယိက စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး နင်က ဘယ်လိုစေ့စပ်တွေးတောမိတာလဲ”

ချောင်းရီက

“ဦးကန်းနဲ့ မေကူးဟာ အလွန်မာနကြီးတဲ့လူတွေပါ သူ

၂၁၀ ● နိဂုံး

ရှင်တို့သားအစသာ သိုင်းပညာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး နောက်ပြန်
မေတ္တာက မျက်နှာပြင်ပါမလား "

ကျန်းယိက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချောင်းရိက

"သူတို့က ဒီနေရာမှာ တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မသတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီ ဒါကြောင့် ကျွန်တို့ လမ်းတစ်လမ်း
တည်းသာ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား "

ကျန်းယိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"နင်ပြောတာ မှန်တယ် ဒါပေမယ့် ငါတို့က သူတို့ကို
လိုက်ရှာတဲ့စွာ ရန်ဖြစ်ဖို့သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ နင်က ဘာဖြစ်
လို့ လုံချန်းကို အရှေ့ကြီးခွင်ကျယ် ပြောလိုက်တာလဲ "

ချောင်းရိက ပြုံးလိုက်သည်။

"သိုင်းသမားများဟာ နာမည်ကျော်ကြားချင်တဲ့လူတွေချင်
ပဲ နင့်ရဲ့နာမည်ဟာ နယ်ခြားမှာဆိုရင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့တာ
အခု နင်က သူတို့ဆီသွားတော့ သူတို့က လက်ဝိုက်ကြည့်နေ
မလား "

ကျန်းယိက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

"သူတို့က ငါနဲ့ ယှဉ်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီကို လာ
ပေါ့ "

ချောင်းရိက

"သူတို့က သည်းခံနိုင်ပေမယ့် ရှင်က သည်းခံနိုင်ပါ
မလား "

ကျန်းယိက ချောင်းရိကသဘောကို နားလည်လိုက်သည်။

"နင် အခုလာတာက သူတို့နဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ချင်တာ

ကိုး "

ချောင်းရိက

"ရှင်အဖေကလွဲလို့ သိုင်းလောကမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်အပေါ်

ကျော်သွားတာကို ကျွန်မလက်မခံဘူး "

ကျန်းယိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဘာလုပ်မှာလဲဗျာ ငါ့အဖေက ဘယ်တော့မှရန်မရှာ
ဘူး "

ချောင်းရိက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"နင်က နင့်အဖေကို နှိုင်းယှဉ်လို့ရမလား သူက သိုင်း
ပညာမတတ်လည်း ကြည်ညိုလေးစားခြင်းမရှိတယ်ဟ နင်ကကျ
တော့ မိဘရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆီကွာကို မှီခိုနေရတယ် မဟုတ်လား "

ကျန်းယိက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်

"ငါ့ကို အထင်မသေးပါနဲ့ ဒီကနေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတောင်
ကျန်းတက်ခလုံး ဖြစ်မယ် "

ချောင်းရိက ပြုံးလိုက်ပြီး ကျန်းယိ၏မျက်နှာကို အသာအယာ
ပွတ်လိုက်သည်။

“ဒါမှ ယောက်ျားနဲ့တူတာ”

ကျန်းယိက သူမ၏လက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်တည်း တောင်ပေါ်တက်သွားသည်။

ချောင်းရိက ရယ်မောလိုက်ပြီး သူ့နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ
လိုက်သွားလေသည်။

ကျန်းယိနှင့် ချောင်းရိတို့သည် တောင်တက်လမ်းအတိုင်း
တဖြည်းဖြည်းတက်သွားရာ လမ်းချိုးကျွေတစ်ခုရောက်သောအခါ
ရုတ်တရက် ဟိန်းသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုဟိန်းသံသည် အလွန်ကျယ်လောင်ပြီး တောစပ်တစ်ခုလုံး
ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ကျန်းယိက ကမန်းကတန်း ချောင်းရေရှေ့တွင် အကာ
အကွယ်ပေးလိုက်သည်။

ဟိန်းသံနှင့်အတူ အလွန်ကြီးမားသော လူဝံတစ်ကောင်
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူဝံမှာ ခေါင်းကြီးပြီး နားရွက်သေးသည်။ ကြီးမားသော
ခါးစပ်ထဲ၌ ချွန်ထက်သောသွားများ တွေ့မြင်ရသည်။

မျက်ဝန်းအစုံတွင် ကြမ်းတမ်းသော အရိပ်အယောင်များ
အပြိုင်လွင်နေ၏။

ကျန်းယီက အနည်းငယ်ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

“ဒါက ဘာကောင်လဲ ဘယ်နှယ့် အကြီးကြီးပါလား။”

ချောင်းရီက စိတ်မပါဘဲ ထိုတိရစ္ဆာန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါက လူဝံလို့ခေါ်တယ် ”

ကျန်းယီက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“လူဝံက အနောက်တောင်ပိုင်းဒေသမှာပဲရှိတယ် ဘယ်

နှယ့် ချန်းပေစန်းတောင်ကို ရောက်နေရတာလဲ ”

ချောင်းရီက

“ဒါကတော့ သူတို့ ဟိုကမ်းလားတာဖြစ်မှာပေါ့ ”

သူတို့စကားပြောနေကြစဉ် ထိုကြီးမားသော လူဝံက သူတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူဝံသည် ခန္ဓာကိုယ်အလွန်ကြီးမားသည့်အပြင် ခွန်အားလည်း အဆမတန် ကြီးမားနေသောကြောင့် ချောင်းရီနှင့် ကျန်းယီတို့သည် တိမ်းရှောင်နေရသည်။

ထိုလူဝံသည် အလွန်ပေါ့ပါးသွယ်လွယ်သည်။

သူသည် ကျန်းယီနှင့် ချောင်းရီတို့အား သံသေမဲလိုက်လံတိုက်ခိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရလေသည်။

“လူပေါကြီး နင့်ကို ဘယ်လိုမှာသလဲ လူများထံ

ဒုက္ခပေးနေပြန်ပြီလား အဘကို တိုင်လိုက်ရင် နင်အဖေထံ

သွားမယ်သိလား ”

ထိုလူဝံသည် မိန်းကလေးစစ်စကားကို နားလည်လိုက်သည့်အလား တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်ပြီး ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျန်းယီနှင့် ချောင်းရီတို့သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အသက်(၁၁-၁၂)နှစ်ခန့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မိန်းကလေးက သူတို့အား မျက်နှာရှုံ့ပြလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ သိပ်ကောင်းတယ် ကျွန်မနဲ့သာ မတွေ့ရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့ ”

ကျန်းယီက ဒေါသဖြစ်နေသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချောင်းရီမှာမူ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ညီမလေး ငါတို့ကို ကယ်တင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ထိုမိန်းကလေးသည် ချောင်းရီက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားလေသည်။

“ညီမလေးက သိပ်တော်တာပဲ ဒီလောက်ကြီးတဲ့လူဝံက ညီမလေးကို ကြောက်ပုံရတယ် ”

မိန်းကလေးက ကျေနပ်သွားသည်။

“မမလည်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ဟိုလူကျတော့ စကားတောင် မပြောနိုင်ဘူး ”

၂၀၆ ❀ နိဗ္ဗာန်

ချောင်းရီက ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ညီမလေးက အချိန်မီမတားမိဘူးဆိုရင်”
မိန်းကလေးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မသိပါတယ် ရှင်တို့က သူ့ကိုသတ်ပစ်မယ် မဟုတ်
လား ”

ချောင်းရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ မင်းသိသားပဲ ”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ညီမလေး ညီမလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”
မိန်းကလေးက

“ကျွန်မနာမည်က ဝါးအင်းပါ အဘကတော့ ဝါးစုကုန်းပါ”
ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝါးစုကုန်းဆိုတာ ဖာစ်ချိန်တုန်းက နတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ —
နင့်အဘက နတ်လား ”

ဝါးအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အဘက လူမပါ ဒါပေမယ့် သူက သိပ်
တော်တာ လူပေါလေးတောင် သူက သင်ကြားပေးနေတာ ”

ကျန်းယီက

“လူပေါလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ”

ဝါးအင်းက

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း (၁၀) ❀ ၂၀၇

“လူပေါလေးဆိုတာ မျောက်တစ်ကောင်ပါ အဘက သူ
ကို သိုင်းပညာသင်ပေးလို့ တော်တော်ဆိုးတယ် လူပေါကြီးတောင်
သူ့ကိုကြောက်နေရတယ် ”

ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမလေး ငါတို့က နင့်ရဲ့အဘကို တွေ့ချင်တယ် ”

ဝါးအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း အဘက ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး ”

ချောင်းရီက

“ငါတို့မှာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ရှိတယ် သူတို့ ဒီကိုရောက်
နေတယ်လို့ ကြားတယ် ”

ဝါးအင်းက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်သည်။

“မမမေကူးတို့ကို ပြောနေတာ ဟုတ်လား ”

ကျန်းယီက

“ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် နင့်အဘကို တွေ့ချင်တာ”

ဝါးအင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူတို့က ငါတို့အဘဆီမှာ သိုင်းပညာသင်နေတာ အဘ
က သူစိမ်းလူနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပေးမတွေ့ဘူး ဒါပေမယ့် မမမေကူးနဲ့
ဦးလေးချိုးတန်းကိုတော့ ခင်မင်ကြတယ် ”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ပြန်သွားကြပါ ”

၂၀၀ (၁၀) နိဂုံး

ချောင်းရီက

"ငါတို့ဟာ မေကူးရီတိတ်ဆွေတွေလို့ ပြောလိုက်ပါ "

ဝါးအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်ဘူး အဘက သိပ်ပြီးစိတ်ကြီးတာ ရှင်တို့ သွား
မတွေ့တာဘဲ ကောင်းတယ် မမမေကူးတို့က ဒီမှာနေရတာပဲ
ကောင်းတယ် ကျွန်မသွားပြီး ပြောပြပါမယ် "

ချောင်းရီက

"ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ ငါ့မှာ မင်းမမ မေကူးကို ပစ္စည်း
ပေးစရာရှိတယ် မင်းပေးလိုက်ပါနော် "

ဝါးအင်းက လက်ဖြန့်လိုက်သည်။

"ပေး ပေးပါ့မယ် ပစ္စည်းကိုသာ ပေးပါ "

ချောင်းရီက အကိုအိတ်ထဲကို လက်နှိပ်လိုက်သည်။ ဝါးအင်း
က အနီးသို့ ကပ်လာသည်။

ချောင်းရီက လျှပ်တစ်ပြက် သူမ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို
ဖမ်းဆုပ်လိုက်လေသည်။ ဝါးအင်းက ထိတ်လန့်သွားသည်။

"အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ "

သူမကပြောရင်း လက်ကိုရုန်းထွက်လိုက်လေသည်။ သူမ၏
လှုပ်ရှားမှုက အလွန်လျင်မြန်လှပေသည်။

ချောင်းရီက နှုတ်ခေါင်းတစ်ချက်ရဲ့ လိုက်သည်။ ဝါးအင်း၏
နဖူးပေါ်သို့ လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်လေသည်။

၂၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ (၁၀) (၁၀) နိဂုံး

ဝါးအင်းက ခေါင်းငုံ့၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူမ၏ခြေ
ထောက်သည် ချောင်ရီ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ကန်လိုက်လေသည်။

ချောင်းရီက လက်ညှိုးဖြင့် သူမ၏ခြေသလုံးသို့ ထောက်
လိုက်ရာ ဝါးအင်းက ရှောင်တိမ်း၍မရဘဲဖြင့် ခြေပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျ
သွားလေသည်။

ချောင်းရီက သူမ၏သွေးကြောကို ထပ်မံပိတ်လိုက်လေသည်။
ဝါးအင်းက ခြေပေါ်၌ လဲလျောင်းစွာ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်

"သူမိုးမ အလစ်ဝင်ကိုက်တာ မရှက်ဘူးလား "

ချောင်းရီက မှဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

"ညည်းက အသက်ငယ်ပေမယ့် သိုင်းပညာတတ်သားပဲ"

ဝါးအင်းက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"လူကြီးက ကလေးကို စော်ကားတာ မရှက်ဘူးလား "

ချောင်းရီက ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်။

"ဝုန်း "

ဝါးအင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ပတ်လိမ့်သွားလေသည်။

ချောင်းရီ၏ခြေဖျားက ဝါးအင်း၏အသံသွေးကြောကို ကန်မိသွားသဖြင့်
ဝါးအင်းက အသံမထွက်တော့ပါ။

သူမ၏မျက်နှာလည်း မှောက်လျက်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဟန်ချာ
ကိုပင် မတွေ့ရပါ။ ကျန်းယီက လက်ဝိုက်ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းခါယမ်း
လိုက်သည်။

၂၂၀ ❀ နိဂုံး

“ကလေးလေးကို ဒီလောက်စောင့် လုပ်ရသလားကွ”

ချောင်းရိက ရယ်မောလိုက်သည်။

“တို့က ရန်ရှာဖို့လာတယ် မဟုတ်လား ကလေးကို ရိုက်
လိုက်ရင် လူကြီးက ထွက်လာမှာပေါ့ ”

ကျန်းယိက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ကျုပ်က ဒီလိုပုံစံမျိုး မလိုချင်ဘူး ”

ချောင်းရိက အေးဆေးသောလေသံဖြင့်

“ကျွန်မလည်း ဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ”

ကျန်းယိက

“ဒါဖြင့် နင်က ဘာသဘောလဲ ”

ချောင်းရိက

“ဒီကလေးမဟာ ပထမဆုံး လူဝံကိုလွှတ်ပြီး ငါတို့ကို တိုက်
ခိုက်တယ် နောက် စော်ကားမော်ကားပြောတယ် ဒါကြောင့်
ဆုံးမရမယ် မဟုတ်လား ”

ကျန်းယိက

“ငါတို့က ကလေးနဲ့ဖြစ်လို့တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ”

ချောင်းရိက

“ကလေးဖြစ်ပေမယ့် လူသတ်ခဲ့ရင် အပြစ်မပေးရတော့ဘူး
လား ”

ကျန်းယိက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ချောင်းရိက

“ကျွန်မတို့ လေပွေမြင်းသည်တော်စပြီး တည်ထောင်ချိန်က
စပြီး ဘယ်သူက စော်ကားခဲ့ဖူးလို့လဲ အခု ဒီကလေးမက စော်
ကားတဲ့အတွက် ဆုံးမဖို့ မသင့်ဘူးလား ”

ကျန်းယိက ကလေးမအား ပြန်လှန်လိုက်သည်။ ကလေးမ၏
မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်များနှင့် ဖုန်စုန်များဖြင့် ပေကျံနေ၏။

အချို့နေရာတွင် ပွန်းပဲ့နေသဖြင့် သွေးများပင် ထွက်လာ
သည်။ သူက မကြည့်ရက်တော့ပါ။

“သူ့ကို ဒီလောက်ဆုံးမရင် တော်လောက်ပါပြီ သွေး
ကြောဖြေပေးလိုက်မယ် ”

သူကပြောပြီး သွေးကြောဖြေဖေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ချောင်းရိက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်

“ရှင်က သူ့ရဲ့သွေးကြောဖြေပေးရင် ကျွန်မနဲ့ လမ်းခွဲရမယ်”

ကျန်းယိက မဖြေဝံ့တော့ပါ။ သူသည် အသံပျော့ပျောင်းစွာ
ဖြင့်

“မင်းကလည်းကွာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောက်
စိတ်ကောက်ဖို့ မလိုပါဘူး ”

ချောင်းရိက

“ကျွန်မမေးမယ် လေပွေမြင်းသည်တော် အခုလိုလျှမ်း
လျှမ်းတောက်ဖြစ်လာခဲ့တာ ဘယ်သူ့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်လဲ ”

ကျန်းယိက

“မေးစရာလိုသေးလား ... မင်းရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်ပဲပေါ့”

ချောင်းရိက ခွဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီလောက် မတော်ပါဘူး ... ရှင်ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေပါ ... အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဟာ သံမဏိစည်းကမ်းဆိုတာ ရှိရမယ် ခေါင်းဆောင်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အထိမခံနိုင်ဘူး ... ”

ကျန်းယိက ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... **ဒါတွေအားလုံး မင်းရဲ့အစီအစဉ်ပါပဲ**”

ချောင်းရိက ...

“ရှင်က အဲဒါတွေကို သဘောပေါက်သို့ တော်သေးတာပေါ့ ကျွန်မက ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ရှင်တို့အားလုံး နှိပ်သလေးစားအောင် ဖန်တီးခဲ့ပါတယ် ... ဘယ်လိုလူမျိုးမဆို ရှင်ကို မလေးမစားလုပ်ခဲ့ရင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ သတ်ပစ်ရမယ် မဟုတ်လား ... ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်လို သနားကြင်နာစိတ်ထားရင် ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ... အခုတော့ ကလေးမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကျွန်မပင်ပင်ပန်းပန်းတည်ထောင်ထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး ပျက်စီးအောင် လုပ်ချင်လို့လား ... ”

ကျန်းယိက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်းသဘောပါလေ ... မင်းက သူ့ကို သတ်မလို့လား”

ချောင်းရိကမျက်နှာ အနည်းငယ်ကြည်လင်သွားသည်။

“အခုတော့ ကျွန်မက သူ့ကိုမသတ်သေးပါဘူး ... ဒါပေမယ့်

သူတို့လူကြီးရဲ့ သဘောထားကို ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မယ် ... ”

ကျန်းယိက လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“သူ့အဘက ဘယ်တော့လာမှာလဲ ... ”

ချောင်းရိက ...

“လူဝံ့ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ သူတို့က သိသွားမှာပေါ့ ... စိတ်သာချ ... တော်ကြာ ဝါးစုကုန်းဆိုတဲ့လူ ရောက်လာမှာ သေချာပါတယ် ... ”

ကျန်းယိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် ... ”

ချောင်းရိက ...

“ရှင်သတိထားရမှာက ဒီကလေးကတောင် မစေတုမဆိုတာ သူ့အဘဟာ ပိုပြီးခေမာမဟုတ်ဘူး ... နောက်ပြီး ကလေးမ ပြောသွားတဲ့ လူပေါလေးဆိုတာလည်း ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး သတိပေးထားတယ် ... ”

ကျန်းယိက နှာခေါင်းရွံ့လိုက်သည်။

“လူဆိုရင် ထာဝရတော့လေ ... တိရစ္ဆာန်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရွံ့လဲ ... ”

ချောင်းရိက ...

“တိရစ္ဆာန်ဆိုပေမယ့် အထင်မမှားစေချင်ဘူး ... ”

ကျန်းယိက ပြီးလိုက်သည်။

BURMESE CLASSIC

၂၂၇ * ဖိုးကျော်သူ

“ငါ့ကို ဆွပေးမနေပါနဲ့ ဒီကနေ့တော့ ငါက တိုက်ခိုက်ဖို့
အသင့်ပြင်ထားပြီးပါပြီ ”

ချောင်းရိက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ရှင်ကို သတိပေးတာပါ စိတ်ကို ဆွပေးတာ
မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မက တခြားလူကိုသာ ပရိယာယ်သုံးပါတယ်
ရှင်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပရိယာယ်မသုံးပါဘူး ”

ကျန်းယီက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

လူတစ်စု ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စာစဉ်(၁၀)ပြီး၏။

* စာစဉ်(၁၁)ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

ဖိုးကျော်သူ